

KARMATA

Lorber Jakab szellemi fejlődése
földi küldetése előtt

Karmata név jelentése:
megvizsgálták, és jónak találták,
valamint
beteljesülés

Istennek jó szolgája megtestesült mint
Lorber Jakab

A földi missziójára való mennyei előkészülése
a hét fejedelem házában

Intuitív úton leírta:
Anita Wolf 1951-ben német nyelven

A mű eredti címe: **KARMATHA**
Herausgegeben vom Anita–Wolf–Freundeskreis e. V.
D-71254 Ditzingen/Stuttgart

Lektorálta: Podhorszky Judit, magyar tanárnő, Miskolc

Első kiadás: 2006

(Für die Ausgabe verantwortlich)
A kiadásért felelős: Stefan Leitermann

(Umschlaggestaltung)
Borítóterv: Micha Leitermann

(Herausgeber) Kiadó:
SZERETET és HIT a Jövőért Alapítvány
3528 Miskolc, Alkotmány u. 27.

Adószám: 18430660-1-05

ISBN 963–06–0732–8

Bevezetés

Amikor az Ős-Isten az első angyalokat utolsó ízben meghívta az Ő földi útja előtt, újra gyermekeket vezettek oda a hét angyalfejedelemhez¹. Az Ős-Isten olyan utasításokat adott a hét fejedelemnek, melyeknek be kellett teljesülniük mint igazságos feltételeknek a nagy teremtetési fordulat alatt. Ezek különleges gyermekek voltak. Nem azért, hogy az Ős szeretete pártfogoltan őket kiválasztotta volna, hanem a teremtetési fordulat, mely jele alatt a tiszta világosságban születtek, kiszabott számukra egy külön utat.

Isten szeretet! A szeretet oszthatatlan, egyformán odaadja magát minden gyermeknek a gyermekszerepet mértéke szerint. Nemcsak a gyermekek egyéni személyiségű jellemsugaraiban nyilatkozik meg, hanem sokféle formában mutatkozik, attól a lényüktől függően, amelyik körből életük ered. Azaz megjelenik a hét szent tulajdonságban, mégpedig azonos arányban, valamint az Ős Istenségének négy magasztos jellegzetességében – a négy Őr-angyal jellegzetességének megfelelően. Továbbá megjelenik a tizenkét alapsugárzásban, kifejezve a huszonnégy vén-angyalban és a gyermekeket megillető három ismeretfokban. Bárhova száll is a szeretet sokféle

¹ Megjegyzés: A hét angyalfejedelem, kik egyúttal a tulajdonságok hordozói, csak három-három gyermekpárt nemzettek mennyei módon – így volt elgondolva. Csak az utódok seregeiből nevelkedő további gyermekeket vitték be mindig előbb a fejedelmek napházaiba. A világosságban őket a fejedelmek gyermek-ivadéknak tekintették. Ez okból a különösen kiválasztottakat először is a fejedelmek nevelték.

kialakulásában, bárhol és bármikor tölti is el egyik-másik gyermeket nem sejtett életerővel, mindig a gyermekek fejlődési folyamatának különlegességét eredményezi.

Noha egy ősi főangyal az első, aki az Ős soha teljesen fel nem ismert terveiből az első teremtési hellyel bír, de mégsem lesz nagyobb első nagyságában az Ős-Atya színe előtt, mint az utolsó legkisebb gyermek ugyanazon Atya előtt. Mialatt mindegyik Első pártfogoltnak számít az Isten, a Főpap és a Teremtő előtt – mert a teremtéssel szemben az isteni örökséget ábrázolniuk kell –, a végén a végső fokig fokozott szeretet az „Atya irgalmassága” újra bezár minden gyermeket az egyenlőség ugyanazon életébe. Hiszen ez az egy dolog az, mely az Istenségből keletkezett: az ősrök élet! Ezt megkapták a gyermekek mind, különbség nélkül, függetlenül a részletes fokozatok fejlődésmeneteitől és tehetségükben különböző gyermekektől.

Az irgalmasság újra beburkolja a kinyilatkoztatottakat, hogy elvonja azok tekintete elől, akik a szent titkot nem értik meg, avagy nem akarják elismerni, és tisztátalan kézzel hozzányúlnak. Az irgalmasság csak azok számára tárja fel az elrejtetteket, nyilatkoztatja ki az őszent dolgokat, kik szeretetteljes gondolatokkal közelednek az Istenséghez, és nem csupán egyéni érdekből gondolnak az Atyára, hogy ezáltal az ismeret útját megkönnyítsék maguknak. Nem, csak azoknak nyilatkoztatja ki, kik éber kedéllyel és eleven szívvel hajlandók befogadni az Isten lényegiségének minden dolgát. Komoly fáradozással ők megtalálják az utolsó titokhoz vezető utat, a kaput, mely feltárja az elrejtetteket. Ilyen gyermekek nem becsvágyból kutatják az utat, csak hogy tudást szerezzenek, sokkal inkább az irgalmasság kedvéért, mely mindent magába foglal szent nagy egységgé!

Az utolsó és legnagyobb egység az utolsó nagy titok feltárása! A titok felismerése a kapu, az átmenet egy új teremtési működésbe való első lépés, melyet az első felébredésnek közvetlenül követnie kell. A kapu az ATYA, az átmenet az ISTEN, az első lépés a FŐPAP, és az első felébredés a gyermekben rejlő TEREMTŐ mint az Ős-Istenség lényrésze. És a Teremtővel, valamint e teremtésben kezdődik az új fejlődés.

Valamennyi gyermeknek fel kell ismernie, ha a titokról tudatosan fel akarja lebbenteni az utolsó fátylat, hogy ne csak egy dolgot fontoljon meg, hanem vegyen mindent figyelembe, ami érintkezésben van az Ős-Istenséggel. Mondjatok csak egy dolgot is a világmindenségben vagy a Földön, ami össze nem lenne szöve az Istenséggel! Ez nincs. Tehát kutassatok! Ne álljatok meg az ismeretnél, amit sok gyermek utolsóknak tart! Van egy igaz hit, amely minden újjáébresztett ismeretből az új fejlődésnek alig felfogható „sejtelmét” kelti. Ez a hit az ősrök létezésre való élet.

Aki ezt megérti, azt valóban különös feladatra választották. E különösség nem a más gyermekek élére való állásban mutatkozik, hanem egyedül abban az ismeretben, hogy minden „született újból” az előrehaladás célját megragadja, a fejlődést, a továbbképződést, még az Istenség legmélyebb mélységeibe való beleélést is! Mivel a gyermekek az ősrök Istenségből jöttek elő, honnan is jöttek volna máshonnan, azért kell, hogy létezzék egy ugyanolyan „vissza” a szent teremtő szeretet tevékenkedő, örök törvényei között. E teremtési szeretetet irgalmasságnak hívják. Minden gyermeknek meg kell kapnia a lehetőséget és a képességet, hogy ismét egygé váljon azzal a mélységgel, melyből született.

Nincs sem kitérés, sem: „Uram, ezt nem tudtam! Atyám, azt hittem, hogy nekem nem szabad...!” De mindegyik gyermek, ki az Isten szent titkának egy csücskét fellebbenteni értette, visszavonhatatlanul hordozza szellemi szívében a további ismeretételre való ösztönt. E vágy megvalósítható. Hogy az utolsóig-e, ezt ne firtassuk. De vannak a szent Főpap teremtő működésében megszámlálhatatlan sok alakban mutatkozó utak, minthogy valamennyi gyermeket felruháztak lehetőséggel és képességgel. Ezekbe a mélységekbe vezető út nem nehéz, ha komoly és szilárd akarattal kezdtük. Ez azonban egónk folytonos áldozatát követeli – mint ahogy Isten Énjét folytonosan feláldozza minden egyes gyermekért –, jóllehet különböző utakon, különböző feltételek szerint! Ezért a gyermek áldozatot hozó útja ugyancsak nehéz út, de ennek így kell lennie, mert a jutalom nem érné meg az áldozatot, miként az áldozatot sem méltányolná a jutalom.

Hogy a szegény, de mégis hallatlanul gazdagon megáldott Föld utolsó gyermekei is figyelmeztetve lehessenek az ehhez az úthoz vezető, lehető legnagyobb képességre, a továbbiakban ismertetjük egy világosságbeli lélek fejlődési folyamatát a kezdetben említett csoportból való ,újszülött mennyei gyermekek’ közül. Akinek aztán az út saját irányát mutatja, menjen arra, és a fejlődési folyamata legnagyobb örömet szerzi az Istenségnek, és nem csak az Atyának. Hisz az Atya az Istenségben rejlik, az Istenség pedig a ,gyermek-teremtmény’ és a ,teremtő Atya’ közé hozza a teremtetteknek az Atyát közbenjáróként mint megbonthatatlan kötöttséget.

Rafael házában történt, ahol az újszülött gyermekeket – tizenkét pár volt – az ősi főangyal és főangyal először oktatta. Ugyanez játszódott le mindegyik fejedelmi

házban, az érvényben levő tulajdonság törvénye alatt. A korábbi születettekkel szemben a teremtésforduló különös fejlődési folyamatot biztosított azon gyermekeknek, akik ennek jele és elősugárzása alatt éltek. Gyorsabban érlelődtek; igaz, hogy ez összefüggött a fejedelmek és elsők saját fejlődéséből keletkező ismeretgyarapodással. Az Ős alpmélységeibe való tágabb belátás azt a lehetőséget eredményezte, hogy az új ismeretek hatása révén a gyermekeknek megkönnyítse, sőt megrövidítse az első gyermekkori fejlődési menetüket.

Az Istenség – mint született szeretetnek – földi útja idején szigorú komolyság szállt az angyalseregekre, főleg a szent szék előtt elhelyezkedő első négy csoportra, minthogy a vállukon nyugodott az egész teremtés. Ama komolyság kiterjedt az egész teremtésre – mindenütt rányomta a szent pecsétet. Ilyen teremtési komolyság árnyékában alakultak a gyermekek útjai. — A további leírás jelen időben folytatódik —

Első szent átélésükként mögöttük van a teremtési fordulópont, de a cél csak az Isten szent arca előtt és az elsőinek van kiterjesztve. Most arról van szó, hogy ez a titok fokozatosan és a fejlődésükhöz képest táruljon fel a világosság gyermekeinek és a Föld némelyik gyermekének – amennyiben lehetséges. A gyermekek annyira érlelődnek, hogy az Atya arca elé vihetik őket. Az első félnék tisztelet legyőzése után ők hamar eltelnek nagy örömmel. Mindenekfelett megszeretik az Atyát. Közben az Atya taglalja nekik földi útjának egyik-másik kimagaslóbb eseményét, amit már meg tudnak érteni.

Rafael házához tartozó seregből származó „Karmata” nevű gyermek különösen elgondolkozott a kinyilatkoztatottakon. Gyermekies elképzeléseiben maga előtt látja

az Atya útját – ez már elég jól megközelíti a mély igazságot. Visszaemlékezve az áldozatra bánatos sóhajlás szállt gondolataiba, hogy miket kellett tennie a ,jóságos Atyának', hogy szeretetének adja az uralmat, hogy a szeretetét megkoronázza, és hogy az irgalmasság uralkodjék a teremtés mindegyik gyermekében és közöttük. Ez okból Karmata Rafaelhez megy, és elpanaszolja a gondolatában keletkező gyötrelmeit. Azt akarja, hogy ő is olyan utat tehessen meg, amilyen az Atya járt.

Ez volt a kis Karmata első nagy felismerése. – És hogy mit váltott ki, ezt feltárjuk a Föld gyermekeinek. Ámen.

I. rész

A szeretet házában

1. fejezet

Rafael – Agralea. Karmata alázatot tanul

Az angyali gyermek, Karmata, megkéri Rafaelt, hogy kérdezze meg az Isten-Atyát, hogy ő is – Karmata – hamarosan járhatna-e egy igen nehéz utat a Földön? Szeretettel és elnézően válaszol Rafael:

2. „Ó, nem, olyan gyorsan nem történhet meg, amint a kis szíved óhajtja. A mennyei birodalomban sem megy minden egy csapással. Már felgyújtottál magadban egy alapos szeretetvilágosságot; hogy azonban elegendő-e olyan útra, Agralea (a szeretet főangyala) megmondja neked. Akkor majd felismered, hogy mi van kitűzve a mindenekfelett való Szentnek fenségesebb szeretetében. Mihelyt ennek tudatára ébredsz, térj vissza hozzám, és azután megbeszéljük a továbbiakat.” Az ősi főangyal, Rafael fejedelem, becézve simogatja a gyermek szőke-fürtös haját, és mosolyával bátorítja. Egyedül vannak a Rajóna napház (a szeretetház) ligetében. A gyermek gyorsan beszalad a házba, és Agraleát találja a megszentelt teremben, ahol – mint szokta – házának gyermekeit mind az Ős-Atya szent szeretetének védelmére bízza. Karmata alázatosan és áhítatosan a kapunál mindaddig vár, míg Agralea be nem fejezi a benső párbeszédét. Röviddel rá behívja Karmatát, és megkérdezi:

3. „Kis Karmatám, mit hozol, mert kérően ragyog a szemed? Látom ugyan, hogy mi van a szívedben. Rafaelnek – a szeretet Atyjától neked adott Abadának – igaza volt, hogy hozzám küldjön. Ne rejts el semmit, hisz tudod, hogy ez nem lehetséges, mert a szentséges Pap ellátott minket a szeretetvilágosság szemével. De kedvesebb nekünk, ha nevelésetek végett nem kell mindig figyelmeztetnünk, hanem a gyermekek maguktól nyissák meg szívüket az Atya iránti és irántunk való szeretetből.” Gyengéd szeretettel Agralea átöleli a szép angyali gyermeket, aki a becézést hálásan és örömtelten viszonzza. Karmata így szól:

4. „Ajera cara Agralea, igazad van, sok gondom van, egy világos tűz ég bennem, lelkes vágyam van, már kezdem belátni, hogy még nincs elegendő világosságom, különben Abada Rafael nem küldött volna hozzád. De nézd, a szeretetteljes Atyánk fenséges bevezető beszédet tartott a sötétségről, mely ama szegény kis és távoli Föld nevű csillagon uralkodik. Ezekről szólt hozzánk a szentélyben, amikor mi gyermekek első ízben meghallgathattuk Őt. Az ottani emberek gyűlölettel és gúnnyal testben Őt megölték, Aki minden a mindenben, és Aki a legfenségesebb szeretetét árasztotta rájuk. Még most sem tudják, hogy mit tegyenek azok ellen, akik megtartják az Istenszeretet és felebaráti szeretet parancsát. Akkor kezdett bennem égni, hogy odasiessék a sötétség ama helyére, amely minden szeretet nélküli lett, és hogy még egyszer nyomatékosan bemutassam az embereknek a magasságos Uralkodó szent életét, hogy végre felismerésre jussanak. Nem tudom csillapítani a vágyat. Minél többet gondolok erre, annál hatalmasabban érzem a szükségét. Kérlek téged és Abada Rafaelt, gyertek el velem az Atyához, bizonyosan meghallgat engem, és

hamarosan lehetővé teszi, hogy útra keljek.” Az angyali gyermek szinte hevesen átöleli a családanyát. Jóságosan válaszol Agralea:

5. „Karmata, kedves gyermekem, igazi örömet szerezte nekünk, de különösen az Atyánknak. Szereteted tüze jó. Az Atya lángra lobbantotta, midőn a fenséges kegyelmi útjának bevégzése után kinyilatkoztatta, mit tett minden gyermekért és lélekért a mennyben, a Földön és a föld alatt. Mégis figyelmeztetnem kell téged több dologra. Vajon érzed-e, hogy képes vagy magadra venni, amit ez az út követel? Még gyermek vagy, bár már nem tartozol a kicsinyek közé. Nézz arra az előtted megszületett sok gyermekre, ők még sincsenek ezen az úton. Gondolod, hogy az Atya beszéde kevésbé alkalmas tüzet gyújtott volna a szívükben, mint a tiedben? Azért tanácsolom neked, hogy időzz csendesen egyedül a megszentelt térben. Te tudod, hogy ez mit jelent, mert már egyszer szabad volt ott időznöd. Kellő időben hívlak téged. Megáldalak a szeretet áldásával, mely továbbadásával megbízott a mindenekfelett való Szent. Fogadd el, és engedd, hogy mindez elevenné váljon benned, akkor a világosság rád száll.” Agralea megáldja Karmatát, és hal-kan becsukja mögötte a kaput. Karmata a szabadra nyíló kilátáshoz megy. Odanéz a Melkisédek Főpap szentélyéhez, melyet a Rajóna ősi központi Naptól is megláthat. Kitarva karját szól:

6. „Ó, mindenekfelett szeretett Atyám! Tekints a szívem égésére, és hallgasd meg kérésem. Én ugyan tudom, hogy még nem vagyok eléggé érett. Abada Rafael és a nekem drága Agralea figyelmeztetése megtanított felismerni, hogy az erőm még nem elegendő a kérelmem mielőbbi megvalósulására. Mégis erős vágy száll fel bennem, hogy szeretetem bebizonyítsam Neked. Úgy vélem,

nagyobb bizonyíték nincs annál, mint önkéntesen járni az utat, melyet Te, ó szentséges szeretet, gyermekeidért megtettél.

7. Bár összehasonlítani nem lehet egy gyermek útját sem a Tieddel, de tudnám-e jobban Neked adni a szeretetemet, mint azt tenni, amire szívem késztet? Ó Atyám, kedves Atyám, mutasd meg nekem az utat, melyet kiszabtál részemre. Engedd, hogy Neked tetsző gyermekek legyek. Nézd, mindent kezedbe helyezek, és engedelmeskedni akarok azoknak, kik nagy szeretetből utamra vigyáznak, és Tehozzád vezetnek. Áldd meg elsőid azért, amit tesznek értem." Miután Karmata kérelmét elmondta, egy sugár mutatkozik a szentély fölött. Rögtön utána ismét belép Agralea, és azt mondja:

8. „Lám, kedves Karmatám, Isten, a szent és kedves Atyánk veled van. Egy sugarát mutatta neked. Most kövess engem, mert Rafael vár." A ligethez érkezve, az angyalfejedelem a gyermek fejére teszi a kezét, mélyen szemébe néz és szól:

9. „Gyermekekem, egy fokkal érettebb lettél, és most könnyebben tudok veled tárgyalni. A megszentelt teremben kívánságod ellenére szívedbe szállt egy szép békeség, mely a szentélyből kiáradó sugárból támadt. Add tudtomra, milyen gondolatok töltenek el! Azzal a sugárral a szent jószágos Atyánk mit akart mondani neked? Kis időt gondolkozik Karmata, Rafaelre nézve mondja:

10. „Abada Rafael, megjutalmazol nagy szeretetteddel, mert beszélgetésre méltatsz. Bár még kisgyermek vagyok, de a kívánságom mégiscsak komoly. Te ugyan jobban belém látsz, mint a szívemet megnyitni képes volnék, mégis szeretettel és engedelmesen közlöm veled, hogy mi foglalkoztat.

11. Amikor Ajera cara szeretetteljesen figyelmeztetett, hogy a vágyamon kívül még másvalaminek is kell lennie bennem, mire megvilágosodott a felismerést illető nagy sötétségem. Igaz, hogy addig azt hittem, hogy már eléggé szépen kivilágosodott bennem. A pár szó ellenben felmutatta, hogy rosszul állok az igazán gyenge világosságommal. Mégis az volt a meggyőződésem, hogy a kedves Atyámnak azonnal igennel és ámmel kellene válaszolnia, mihelyt e kérelmemmel Hozzá fordulok. Lám, Ő ugyan egyáltalán nem szólt hozzám, hanem a világosságnak egy sugarát mutatta. Bizonytal az akarja felmutatni, hogy én csak egy sugár fokán vagyok, és még többre van szükségem, míg egykor érett nem leszek, hogy véghezvigyem, amire bár az őszinte de nagyon kicsi szeretetem hajt. Azért mindent az Atya szent kezébe tettem. De tudod, ó kedves Abada, hogy küzdelembe került, mert teljesen fenntartás nélkül megtenni nem tudtam. Nem lesz könnyű lemondani a vágyamról. Emiatt megkérlek téged és a kedves Agraleát: beszéljétek ti ketten az Atyával, esetleg teljesíti kérelmemet, és elenged. Ő siessetek, tudassátok Vele, hogyan áll a szívem." A fejedelmek becézik a gyermeket, mire Agralea nagyon kedvesen szól:

12. „Kedves Karmatánk, még oly kicsi szíved van, de már drága szeretet lakozik benne. De nézd, ha most elmegy arra a távoli Földre, tedd fel magadnak előbb a kérdést, hogy végig tudod-e így futni a pályát, hogy aztán hamarosan ismét visszatérj hozzánk? Szeretünk téged, és a mennyei élet értelmében nélkülözünk kellene téged. Bánatot akarsz okozni nekünk ezzel? Távolban akarsz maradni olyan sokáig az Atyától, tőlünk és a leány játszópajtásodtól? Mondd csak, nem merül fel ilyen gondolat a szívedben?"

13. A szívhez szóló szavak hatásukat nem tévesztették el. Csakhogy Karmata nem tudja mindjárt, mit feleljen. Az eddig kapott örömökre gondol, a gyermekekre és az angyalokra, a vénekre, az örökre és fejedelmekre és különösen az Atyára. Hogy talán hosszú időre el kellene válnia az Atyától, esetleg nem látni Őt, ezek olyan dolgok, melyek egyszerre keménynek tűnnek előtte, és ezeken elgondolkozik. Csüggedten néz hol egyikre, hol másokra. Végül azt kérdezi:

14. „Ó Abada Rafael és kedves Ajera cara, mit tegyek? Erre valóban nem gondoltam. Egészen tanácstalan vagyok. Elhagyjalak titeket, főképp az Atyát? – a játszótársamat, a kedves meghitt nővéremet, Samát? Én pedig meg akartam mutatni a szent Atyámnak, hogy mennyire szeretem Őt! Ó mondjátok, mit tegyek? Rafael felemeli Karmatát, és mialatt szívéhez szorítja őt, így szól:

15. „Karmata, hát akkor elmegyünk az Atyához. Ő rendelkezik a legjobb tanáccsal számodra. Azonban ismerd fel ebből, hogy nem könnyű a szívben felgyújtott tüzet szent életlánggá kiképezned; továbbá az eltökélt szándéknak szüksége van előbb a kellő, messzemenő érettségre, hogy azzá lehessen, amit eltervezteél. Ha célra törekszel, akkor vigyázz, hogy előtte pontosan arra az útra lépj, melyen odajutsz a legrövidebb idő alatt. Ha a cél ismeretlen és rejtett, akkor ne nézz a végre, hanem csak a kezdetre. Csak így sikerül az út, és eléred a célt!

16. Tanulj meg tehát az útra figyelni anélkül, hogy eltévedsz a célt. Így sokat fogsz tenni. Tartózkodjál attól, hogy pillantásaid a távolban kalandozzanak, aminek következtében elveszted az utad. A nagyobb figyelmedet tereld a megteendő lépésekre. Miután túl vagy az ösvényed közepén, akkor már nagyobb tekintettel lehetsz a

szándékra, mely a célt közelre hozza. Ha így cselekszel, nem veszted el sem az utat, sem a célt. Ekkor az út odavezet a célhoz, a cél pedig a megkoronázást eredményezi.

17. Most elviszlek az Atyához. A mi szépséges Agraleánk elkísér." Elsétálnak a gyönyörűséges világosságbeli úton, mely elvezet a Rajónától a szent főpapi házba, melybe az első bármikor bejárhatnak. Tárt kapura találnak, a szentély nyitva van, jeléül annak, hogy a kegyelmi szék elé léphetnek. A fejedelmek bemutatják ott Karmatát az Ős-Atyának, Aki békesség áldásával fogadja őket, és szól:

18. „Gyermekem! Látom ugyan szeretetlángját a még kicsi, de tiszta szívednek. Nagy örömet szerezte Nekem, az Atyádnak. Valóban, a te korabeli csoportodból még a világosságbeli gyermekek között sincsenek sokan, kik azonnal buzgóan feláldoznák Nekem szolgálatra a nagy szeretetbeli alázatosságukat.

19. Mindamellett akaratom szerint történt, hogy értesültél arról, hogy a szereteted ellenére kevés az ismereted és az erőd. Mindenekelőtt hiányzik az igazi türelmed és bizakodásod, hited az Én legjobb és kellő időbeli vezetésben, mely minden gyermeket eltart, mihelyt teljes bizalommal kezeimbe adja magát. Sokkal inkább tetszett nekem a kérelmed vége a látszólagos szívbeli tüzednél. E tűz abból a képzeletből táplálkozott, mintha nem is tudnék másképp tenni, mint kérelmedet azonnal meghallgatni. Különösen azért, ha te átadod nekem a vezetést, mert mindenképpen jó és önmagában helyes kérelmet komolysággal terjesztettél Elém. De főképpen miattad, szeretett gyermekem, korántsem mondhatok „igent”. Könnyen belátod, hogy milyen sokra van még

szükséged, hogy véghezvidd azt, amire a szeretetre gyulladt szíved ösztönöz.

20. Megengedtem, hogy a sugaram parányisága megérintsen. Neked hét teljes sugárra van szükséged, hogy teljesíthesd azt, aminek tudatára ébredtél. Most vizsgálj meg magad, a kérelmet és az utat, és ismerd fel, hogy amellet még mire gondoltál. Azután mondd meg Nekem, hogy mi száll fel újból benned. Utána ismét beszéljünk.” A gyermeket karjaiban tartja az Atya, becézi és várakozik, hogy megszólaljon. Karmata elmélyedve gondolkodik. Azután bizalmasan átöleli az Atya nyakát, szorosán odasimul a szent szívéhez és megvallja:

21. „Ó kedves szent Atyám, most alaposan megnyitottad vak szememet. Ó mondd csak nekem, vajon megbántottam-e a Te alapvető jószágodat, ahelyett hogy szeretetet és örömet szereztem volna Neked? Hogyan tudtam megmaradni ilyen balgán a kérelmem mellett, melynek cselekvő érettségére túl gyenge és kicsi vagyok? Ah, kedves Atyám, hogyan tegyem jóvá? Mondd meg nekem, akkor tovább akarok beszélni arról, amit fenséges szereteteddel kérdeztél tőlem. Mutasd meg, mi a tenni-valóm, hogy megtudd, milyen szívesen megtenném Érted az utat azon a sötét világcsillagon, hogy hirdessem a te világosságodat – mindenekelőtt a Te nagy szereteted.” Ez az alázatosság az Atya jobb és bal oldalán álló világosságbeli fejedelmekben nagy örömet vált ki. Az Atya még jobban szívéhez szorítja a gyermeket, és mondja:

22. „Karmatám, most már nem vagy kisdéd, hanem gyermekké serdültél. Örülj, mert igazi szeretetet szerezteél Nekem. Így sokkal jobban tetszel, mint azelőtt a jóindulatú óhajoddal. A gyermekeknek nincs másra szükségé-

gük a cél elérése végett, minthogy mindenkor Hozzám jöjjenek minden mellékgondolat nélkül, még ha azok az ismeretfok tekintetében helyesek is lennének. A leghe-lyesebb a szent szeretetakaratom keresése és a Rám való, feltétel nélküli hagyatkozás! Így a gyermek min-
dent elnyert! Nincs nagyobb boldogság, sem nagyobb öröm – még a legmagasabb mennyei állapotban sem, mint a boldog öröm, szívemen így nyugodni, miként te most nyugszol Nálam! Ne feledd, a továbbiakra már nincs szükséged. Az ismeret egész közel hozta Hozzám szívedet, amennyire gyermeki kedélyed fel tudja fogni. Most beszélj tovább. Hadd hallgassam meg, mi az elő-
terjeszteni valód.” Feltekintve az Atyára Karmata mondja:

23. „Jóságos Atyám, most olyan sokat adtál nekem, hogy a szívem alig tudja elviselni. Mily csodálatosak a Te tet-teid! Igen, most már egész más szemmel látom az uta-dat, mégis bennem marad az a kérelmem, hogy világos-ságodért, szeretetedért egykor megtehessem az utat. Azonban felismerem, hogy még egyáltalán nincs itt az ideje. Ha egyszer a szeretet házában érett leszek, és egy következő lépést tehetek, akkor áldj meg engem, szent szeretetteljes Atyám, add nekem békességedet – paran-csodat. Engedd, hogy bemenjek a türelem házába, mert e tulajdonságból még minden hiányzik nekem, ami leg-szükségesebben kell nekem, különben nem vártam volna sóvárgó kérelmem gyors teljesítésére. Befogadni szeret-ném ebből az élet alapsugarából az engem megillető mértéket. Azután majd tovább fogsz vezetni oda, Te, a minden irgalmasság Atyja, ahol járnom kell, míg én is egykor arra a csillagra léphetek, ahol a Te szent lábaid jártak.” Rafael és Agralea titkolt örvendezéssel helyeseli. Az Atya erre azonnal átkarolja az Ő boldog gyermekeit. Áldóan mondja:

24. „Karmata, kérelned meghallgatásra talál! Ha egykor visszatérsz az Én birodalmamba, majd meglátod, hogy számodra a legjobb és legáldásosabb időt választottam. Mert ha a Földnek szüksége lesz egy megújításra – miután az én visszahagyott tanításom ismét valamilyen igazi látszatra jut, és az addigra a legnagyobb elismerhetetlenségig eltorzult utamat a tiszta világosságban fel kell göngyöltetni –, akkor te légy az, kinek ez időre szóló munka legnagyobb és legfontosabb részét végeznie kell. Az általad kibocsátott világosság –az igazság kiterjedéseként – alapállományul szolgál a még mélyebb ismereteknek, melyek a végső időig fognak tartani. Ez az alapállomány képviseli az utolsó kinyilatkoztatást. Mindkettő megnyitja a gyermek számára mindenkorra az örök élet kapuját.

25. Aki aztán a neked kinyilatkoztatott életutamat teljes komolysággal elismeri szívében, és aszerint cselekszik, az magáévá tette az Én utamat, és ilyenképpen az Én ősi alapvilágosságom teljes igazában lakozni fog az olyan gyermekben. Az általad adott ismeret alapkövére újra és végrendeletileg felépül örök üdvösségként, sátorként az Én szeretetem és igazságom a földi gyermekek számára. Röviddel a világ vége előtt ráhelyezek még egy különös kegyelmi tetőt, miszerint az Enyéim elnyerik az örök házat.

26. Én vagyok minden mindenben! A Föld számára Én vettem meg az alapkövet a megváltó életem folyamán, viszont míg a te különleges, általam megáldott missziódba lépsz, az Ős ezen alapja ismét háttérbe szorul. Az emberek maguk fedik azt be. Azért te újra előhozod, és akkor hathatósan működjék irgalmasságom, a kinyilatkoztatásom szerint.

27. Emiatt tehát légy szorgalmas, gyermekem! Szolgálj Nekem alázatos szeretettel és engedelmeskedjél Rafaelnek és Agraleának, még akkor is, ha magas ígéretet kaptál. – Ti is, a szívem első világítói fogadjátok magas áldásomat. Ti vagytok a szilárd támaszok, és felismeritek, hogy mit hoz a távoli jövő. Hogy mennyit értek szívemnek, azt ugyan felismeritek, ámde nektek is rejtve van az Ős alapmélysége, melyből az új fejlődés keletkezik. Azt csupán sejtelmesen érzitek, mert a birodalomra szóló napi munka még nem érte el a tökéletes befejezését.

28. A szeretet teremtési Napja számára már nem marad fenn nektek sok kutatnivalótok, hiszen a szívemet szinte magatokévá tettétek, és a ti szíveteket majdnem az Enyémmé! Igen, a ti fáklyáitok az Én ősi isteni lényegiségemnek életre keltett lehelete." Rafael és Agralea bensőséges hálát mond az Atyának – mélyen meghajolva az Ő mennyei dicsősége előtt. Karmata még nem tudja világosan felismerni a mély kapcsolatot, azért becézi az Atyát gyermekiesen, és készségesen követi az előre haladó elsőkét.

2. fejezet

Sama és Karmata. Az angyalok szeretetszolgálatá. Karmata első 'nagy' beszéde. Az Atya gyönyörködése

Rafael, Agralea és Karmata ismét visszaérkezett a Rajónára. Sama odasiet, és kérdezősködik a hosszú távolmaradásuk felől. Sok gyermek összegyűlt a házkertben, és még más gyermekek is megérkeztek Alániel és Madénia vezetése alatt. Mindannyian vártak a házszülőkre. Rafael mosolyogva megsimogatta a szende gyermek fürtös haját. Ők ugyanis tudják az Atyának az

időre szóló útját, ezért számukra nem is új az üzenet. A gyermekekkel szemben azonban megőrzik tudásukat azok érdekében, hogy kiképezzék őket az együttes megváltási út részvételére. Ezért felel Rafael:

2. „Kedves gyermekem, igazi örömhírt hozol nekünk. Siess vissza gyorsan, és jelentsd érkezésünket a vendégeknél. Azután megtudod, hogy hol időzött a te Karmata játszótársad. Menjetek együtt előre, Karmatám, mi követünk titeket.” Gyors léptekkel vidáman tovasietnek a gyermekek. Útközben Sama igyekszik tudakozódni Karmatánál, de ő nem tudja azonnal megválaszolni Sama kérdéseit. Foglalkoztatják a gondolatok, hogy a szent Atya mindent csodálatosan vezet. Minden biztonnyal Alániel és Madénia megbízást kapott, hogy csak őmiatta jöjjenek el, mert a türelem fokát kérte – gondolja Karmata. Biztonnyal Rafael még beszél erről – gondolja –, és eltitkolja gondolatait. Mielőtt még a ligetbeli forráshoz érkeznek, ahova elhelyezkedtek a vidám vendégek, Karmata komoly mozdulattal magához szorítja Samát, és szól:

3. „Sama, bájos játszótársam, eddig boldogok voltunk együtt és jókedvűek, így maradhatunk is. Csakhogy ismeretekben gyarapodunk, miként a testünkön is látszik. Arról van szó, hogy kedves és később szent kötelességet vállaljunk. Ha elérkezik ez az idő, kölcsönös szeretettel szolgálva segítünk egymásnak. Jelentéktelen, hogy hol tartózkodunk akár egyesülve, akár rövidebb vagy hosszabb időre elválasztva. A szent szeretett Atyánk egybeillesztette szívünket; hiszen egy leheletből születünk. Mi egyek vagyunk, ahogy az Atya egy velünk mint örök életforrásunk, és amint akarja, hogy egy legyünk Ővele. Éppolyan jól tudod te is, mint én, hogy a Vele való második eggyé válás rajtunk múlik. Ha fokozódik az

Íránta való szeretetünk, Aki mindig csak jóságos Atyánk nekünk, akkor felismerjük a helyes világosságot, aminek következtében a már szolgáló gyermekek közösségében hasznos tagok leszünk.

4. Ó, Sama, legyünk szorgalmasak, hogy örökké egyesülve maradhassunk. Szívünk legmélyéből bensőségesen kérjük, hogy egyre fokozódóbb szeretettel hűségesek maradjunk a mindenekfelett való jóságos Atyánkhoz.” Ez Karmata első beszéde az ismeretről. Sama feszülten figyeli játszótársának szavát. Vajon hol tanulta e bölcseséget? Sejti, hogy új útra lépett, sőt távolléte alatt az Atyánál időzhetett. Ez a gondolat egyre jobban alakot ölt Samában. Hogy így történt vele, Sama azonnal nagy örömmel nyilatkozik:

5. „Karmata, mily boldog a szívem! Azt akarom tenni, amit mondtál nekem. Bármelyik úton jársz is, a szívemben mindig az maradok, ami az Atya jósága által lehetek neked, és ez lenni is akarok. Igen, veled szeretnék előrehaladni, hogy én is szolgáló gyermek legyek. Azonban ezt az Atyára akarom hagyni. Az Ő cselekedete javunkra válik.

6. „Ezenkívül van nekünk a kedves Abadánk és a szívből kedves Ajera cara Agraleánk. A legmagasabb kegyelem az, hogy az Abbánk ilyen kedves mennyei szülőkkel ajándékozott meg, kiknek gyermekei lehetünk. Most azonban gyere, hogy bejelentsük Rafael és Agralea érkezését.” Karmata nagyon megörült annak, hogy Sama megértést tanúsított iránta, és érzi, hogy teljesen egy vele. A forráshoz érkezve, Karmata tiszteletteljes szeretettel köszönti Alánielt és Madéniát, valamint a gyermekeket, és lelkiismeretesen teljesíti megbízását. Alániel megszólal:

7. „Kedves Karmatám, hallottam beszédedet, amikor Samával a fák alatt álltál. Örülök neked. Az Atya az imént megmutatta neked gyönyörködését. Te is, kis Sama, kaptál egy szerfelett értelmes szívet. – Ó, ha a gyermekek ennyire szorgalmatoskodnak, oly esetben a mindennefelett való szent Ős-Atya meg tudja jutalmazni örömeiben a fáradságot. Gondoljátok meg mindenkor, hogy Ő mindent lát és tud, ekkor a ti utatok valóban felfelé vezet, úgyhogy ti nemcsak az Atyát látjátok meg Benne, hanem később a főpapi, az isteni és a teremtői szent lényegiségét is. Az atyai résszel együtt ezek alkotják az Ős nagy szívet! Ezáltal az Atya valóban közel lesz hozzátok.

8. Most tinektek gyermekeknek Ő a jóságos, legelnézőbb Atyátok, Aki örül játszadozásotoknak, becéz, védelmez, csupa szeretetben és világosságban részesít. Eddig csak azt észleltétek, ami a szent városban, és ami az ősi központi Napunkon történik. Az Isten utolsó beszédekor szabad volt először hallanotok, amiről azelőtt sejtelmek sem volt. Hogy mi történik a világosságbeli falon kívül, nem tudtátok megérteni. Egyszer azonban nyilvánvalóvá kell válnia, hogy ne maradjatok mindig gyermekek. Tudásotoknak gyarapodnia kell, mint Karmatánál, még a kedves Samánál is észrevehetjük ezt. Igen, szemléljétek meg közelebből az Atyát; ne csüggedjétek, ne féljétek Tőle. Szeretné, hogy egészen belemenjétek az Ő szívébe. Nincs szentebb hely az Atya szívébenél, az Ős szívében kívül. Egyszer majd feltárja nektek az Isten, a Főpap és Teremtő kamráját, amiben örökké tökéletes hazátok van.”

9. Áhítatosan lesik Alániel szavait. A szívekben felébred a sóvárgás, hogy egyre közelebb kerüljenek az Atyához. Olyannyira gondolkodóba esnek, hogy észre sem veszik

Rafael és Agralea érkezését. Annál boldogabban körülveszik a világosságbeli fejedelmeket, amikor a csoport mögött álló Rafael hirtelen megszólal:

10. „Kedves gyermekek, Alániel teljesen igazat beszélt. Szívélejték meg ezt különösen, és gondolkozatok el rajta. Hadd lássuk meg mindjárt, hogy mire viszitek ti egyenként. Menjeteek hát azon facsoport alá, amelyik csodálatos gyümölcsöt terem. Aztán odamegyünk, és próbát teszünk. Csak Karmata és Sama maradjon nálunk más feladat végett. Azután egy vidám díszebédet rendezünk. Talán – mihelyt a feladatokat helyesen megoldjátok –, a jószágos Atyánk egy különös áldásban részesít. A gyermekek mind ujjongva ugrándoznak Rafael és a többi fejedelmek körül. Szeretettel hozzájuk simulnak, és Rafael jeladására engedelmesen a kijelölt facsoporthoz csatlakoznak. Miután a gyermekek eltávolodtak, szól Rafael:

11. „Kedves testvérem Alániel és te, kegyes Madénia testvérnő, mindkét gyermek kedvéért kimondom, amivel az Atya megbízott, és amiért idejöttetek a Rajónára. Hamarosan ideérkeznek a többi testvérek is a testvérnőkkel együtt, hogy a kör teljes számú legyen a hivatásunk teljesítésére. Amit pedig teszünk, legyen meg a szentséges Melkisédek Főpap nevében.

12. Karmata szívemhez és Agralea szívéhez nőtt, és elérte azt a szintet, mely megengedi, hogy egy fokkal feljebb léphet. Nem lesz oly könnyű számára, mint ahogy gyermeki módon gondolja. Azonban az akarata jó. Az Atya szent szeretetteljes elhatározása szerint Sama nem járhat vele mindig együtt ezen az úton. Az Atya meghagyta, hogy Sama örömét ne kisebbsítsük, hanem gyarapítsuk. Olyan szellemi világossággal egészítsük ki,

aminek következtében készségesen bízza magát az Atya vezetésére, és meg is teszi az útját.

13. Kérünk, miután az Atya elhatározása megvan, fogadjatok be Karmatát házatokba. Sama is térjen be hozzátok, hogy közbe-közbe együtt lehessen játszótársával, és ne maradjon le az úton. Jogában áll Karmatával együtt lépést tartani, ha egykor az előre tervezett földi utat megtette, hogy mindenkorra egyesülve maradjanak, mi-ként mi is mindannyian vagyunk.” Amikor Karmata meghallja ezt, boldogságában úszik. Alig tudja felfogni, hogy az Atya ilyen gyorsan lépéseket tett érdekében. Örömben ujjongva hálát ad. Mégis szerényen vár Alániel válaszára. Madénia szeretetteljesen átöleli, miközben Sama Agralea ölében nyugszik. Alániel válaszol:

14. „Kedves Rafael testvér és Agralea, az Atya kedves virága, öröm tölt el minket, ha befogadhatjuk a gyermekek egyikét. Már sok kicsike járt ide-oda a házaink közt. Az Atya most tudtukra adta az akaratát, hogy különösen ügyeljünk Karmata útjára. Vajon tudunk-e másképpen cselekedni, mint a szent Ős szeretetében? Ó Rafael és Agralea, köszönjük az Atyának és nektek, hogy házatokból ránk bízotok egy gyermeket. Áldott legyen a teremtés ama pillanata, amikor Karmata átlépi küszöbünket.” Karmata még nem érti e szavak értelmét, holott csak őmiatta beszélgettek. Hűségesen megőrzi magában a mondottakat – később áldására válik. Nem is kérdezősködik. Az első együttlétében felismerte, hogy nem kell mindent egyből megérteni. Eljön az ideje, amikor mélyebben betekinthez a teremtés működésébe.

15. Először is odamennek a várakozó gyermekekhez, kik ismét boldogan körülvesszik őket. Hiszen közben tanácskoztak, és az első szeretetbeli szolgálatot megtanulták.

Azonban ők is türelmesen várnak arra, hogy kit hívnak közülük. Egyik sem tolakodik előre. Rafael választ egy idősebb gyermeket Alániel házából, és egy fiatalabbat a saját seregéből. Madénia mellé állítja őket, és ezt mondja:

16. „Kedves gyermekek, hadd lássuk meg, hogy örül-e nektek az Atya? Harrendó, az idősebbik közületek kérdéseket tesz fel, és a kis Toranet válaszoljon. De mások is válaszolhatnak.” A gyermekek mind azonnal elhelyezkednek a csoport előtt, úgyhogy a legkisebbek elől ülnek. Harrendó feláll, előre megy, és jó biztonságban érezve magát, nekikezd:

17. „Mi gyermekek tudjuk, hogy a jóságos Atyánk szeret minket, és mi is szeretjük Őt, csakhogy kevésbé ismerjük Őt. Hogyan ismerjük meg Őt jobban közelebről?” Toranet válaszol: „Többet kell szeretnünk Őt, és ha ismét nála leszünk, félelem nélkül kell mondanunk: Atyánk, szeretünk téged.”

18. „Helyes – csak a kérdés ez: vajon elég-e ennyi az Atyának? Vajon tudjuk-e szeretetünket másként is tanúsítani?” Felelet: „Mi még kicsikék vagyunk. A mindenkor jóságos Atyánknak elég, ha becézzük. Akkor észreveszi, hogy mennyire ragaszkodunk Hozzá. Miután nagyobbak leszünk, mással is bizonyíthatjuk, és valami különös nagyot is adhatunk Neki.”

19. „Az Atya ezt bizonyítéknak tekinti. Azonban közelednünk kell Óhoz, hogy – miként a szeretetben – az ismeretben is növekedjünk. Hát miként kezdjük el?” Toranet elgondolkozik egy ideig. „Kérjük, hogy az út nyilvánvalóvá váljon, amiről Alániel Abada szólt: át az atyai szívből az isteni, főpapi és teremtői szívbe! Ekkor felismerjük a szentséges Ős szívét. Csak nem tudom,

miként tegyük.” Egy nagyobb gyermek előre lép, és mondja:

20. „Toranet túl kicsi ahhoz, hogy meg tudja válaszolni a nehéz kérdéseket, még nekem is nehéz. Az Atya bizonyára nagyon örül neki, mert olyan jól felelt. Nem lesz könnyű bemennünk az Ős teljes szívébe. Egy új ismeretfokra kell áttérnünk. Ha engedelmesek maradunk, elismerve az Atya akaratát, mint a legjobbat, és cselekszünk is aszerint, amit Ő mond nekünk, akkor megtalálhatjuk az isteni szívéhez vezető kaput. Abadának és Ajera cara Agraleának is kell engedelmeskednünk, és az irántuk való szeretetből tenni, amit mondanak nekünk. Ők ugyanis nagyon jól ismerik az Atyát, és tudják mindenkor a szent akaratát.” Megdicsérik a választ. Még több megnyilatkozás következik. A gyermekek oly buzgóan követik az ügyet, hogy észre sem vették a közelgő nagy világosságbeli alakokat, kik már az első feltett kérdésnél megjelentek, és az egész párbeszédet boldogan hallgatták. További kérdések és feleletek után Múriel Karmata mellé lép, és megszólal, miközben a gyermekek új öröme gerjednek:

21. „Ti kedves gyermekek! Örömötök nagy; De milyen nagy lesz, ha az Atya időzik köztetek? Ti vágyakoztok utána. Azonban Karmata válaszoljon előbb a kérdésekre, hogy meglássuk, mennyire hatódott meg szívében, mint az idősebbek egyike köztetek. Azért beszélj, Karmata.” Az öt ősi főangyal és főangyal érkezését illető taps lecsendesülése után Karmata egy lépéssel előbbre lép, feltekint sorban a fejedelmekre, és kissé emeltebb hangon szól:

22. „Az Atya azt mondta nekünk gyermekeknek, hogy mindenekfelett szeressük Őt, ez hát az első parancsolata

számunkra, melyet – még ha csekély erővel is – teljesítünk. Nekünk azonban nem szabad csak a szóra engedelmeskednünk, mert ez nem szerez valami különös örömet az Atyának. Ameddig ilyen kicsik vagyunk, mint a kis, legkedvesebb Toranet –Karmata átfogja az angyali fiúcskát, és a beszéde folyamán úgy marad vele –, az ő szeretete nagyobb örömet szerez az Atyának, mintha mi már nagy dolgokat kérdeznénk, melyeket még nem tudnánk megérteni.

23. Ha ellenben nagyobbak leszünk, akkor a szent Atya többet követelhet tőlünk. Meg kell tanulnunk érezni, hogy mi a szeretet! Amikor nekünk gyermekeknek első ízben szabad volt időzni a szentélyben, mi nagyobbak felismertük, hogy az Atya iránti szeretet mély dolog. De meg kell tapasztalnunk, hogy voltaképp miről is van szó e szeretetnél.

24. A szent Atya örömet és boldogságot boldogságra adott nekünk. Ő gondoskodik szent komolysággal, hogy milyennek kell lennie a szeretetnek, hogy egészen betöltsön minket. Igen, miattunk és nem Ómiatta vizsgálja meg sok gondossággal, hogyan nézzenek ki a boldogságok, melyek egyúttal igazi tanítások legyenek számunkra.” Karmata hátrafordul a gyermekcsoporthoz, és tovább szól:

25. „Ugye nagy boldogság, hogy a kedves Atyánk elküldte hozzánk a magas fejedelmeket? Vajon csak azért teszi-e, hogy vidáman együtt legyünk és beszélgessünk, főleg mivel nemrég időztünk a szentélyben, és nyomában a lakomában részesültünk? Milyen értelme volna olyan örömeink? Egész biztos, hogy az Atya nem abban sántikál, hogy csak megörvendeztessen minket. Ezáltal inkább tudatja velünk: komolyan azon dolgozunk, hogy

közeledjünk Hozzá, és hamarosan bemehessünk az Ő isteni szívébe. De kevesebbet gondoljunk arra, hogy ,mikor lesz meg', hanem inkább arra, hogy ,miként kell, hogy legyen. Rajtunk múlik, hogy az Atyának igazi örömet szerzünk-e, magunknak pedig egy valóságos előrehaladást.

26. Ha az Atya ismét magához hív minket, jó lesz, ha a legkisebbjeink becézik Őt. Ez jól esik a szívének, miután azok a távoli lények sok bajt okoztak neki. A következő csoport pedig szépen alázatosan üljön le a lábához, és figyeljen minden szavára. Ha azután ismét a Napokon időzünk, buzgón elmélnünk kell a hallottakról, míg fel nem ismerjük a meg nem értett dolgokat. Azonban a harmadik csoport, melyhez Harrendó és én tartozhatunk, már kérdezősködjék több dolog felől, és tájékozódjék a hasznunkra valókról.

27. Ez nem azért történik, mintha a kedves fejedelmek nem oktatnának eléggé, hanem érettebb ismeretben tudatos szeretetet tanúsítsunk az Atya iránt. Szívünkön kell viselnünk, hogy szolgáljuk Őt. Szolgálatunkban bizonyítsuk azt a szeretetet, mely aztán az Isten szívéhez vezető utat feltárja. Értelmes kérdéseket kell feltennünk. A magas fejedelmek nemcsak azért szeretik az Atyát, mert tudják: Ő az Atya! Ó nem, ők tudatosan szeretik Őt. Először magukba mélyednek, és egy legtitkosabb párbeszédet folytatnak, amint már kétszer megfigyelhettem a házukban. Mindannyiszor a fejükre száll egy világos fény, és még az ezüst csillagaikat is körülsugározza. Aztán majdnem olyan csend van, mint a szentélyben az Atya kegyelmi széke előtt.

28. Ez szeretet! Tehát meg kell tanulnunk igazi párbeszédet tartani az Atyával. Ne várjunk mindig csak arra, míg

Ő szól hozzánk, mert akkor még sokáig kell várnunk, míg megnyílik az Isten atyai szívrésze. Nem, kedves gyermekek, csupáncsak buzgó cselekvés és az Atyával való igazi párbeszéd hoz közelebb az ígérethez, melyre utalt, és amit Alániel fejedelem képletesen kifejezett, hogy könnyebben felismerhessük.

29. Ahhoz az ismeretponthoz jutva, el ne mulasszuk, hogy az igazi hálaadásba bocsátkozzunk, mert csak hálás gyermek tanúsít valódi szeretetet az Atya iránt. Öntudatlan hálaadás nincs! Ha ezt szívből akarjuk tenni, akkor a valóságos hálaadás kifejtése legyen fő gondunk. Ilyenképpen növekszik a szeretet és általa meg az ismeret.

30. Minden ismeret új, hálás gondolatokat idéz fel, melyek ismételten a szeretetet ösztönzik. Egyik a másikra épül, mert egyiknek szüksége van a másikra. Ezeket mondta az Atya nagy beszédének alkalmával. Akkor nem értettem meg a szavát, megtartottam magamnak, és gyakran elgondolkoztam rajta. Ez nem az én érdemem, hogy most felismerem – ez adomány. Az Atya látta, hogy egész lényemmel szeretni akarom Őt. Megáldott engem és titeket, mert nekem, mint egyiknek közületek, mind ezeket tudomásotokra szabad hoznom. Mi nagyobbak hadd cselekedjünk aszerint.

31. Te pedig, kedves Toranet, tedd úgy, amint mondtad. Mihelyt ismét nála leszel, becézd az Atyát. Ezáltal oda adod neki az egész szívedet.” A két angyalfiú átöleli egymást gyengéden, és megcsókolják egymást. Két nagy kar átkarolja őket, és a számukra bizalmas hang megszólal:

32. „Kedves gyermekeim, így a legnagyobb tetszésemet nyertétek el cselekedeteitek útján. Te kis szív, Toranet,

légy erős és becézz Engem, ahogy az imént bátran szóltál. Bizonyítsd be Nekem ezáltal a szereteted. – Te pedig, Karmata, egész különös örömet szerezted Nekem. A továbbiakban még beszélünk kell erről.” Toranet legyőzi félelmét, ami valójában véve igazságos alázat. Félelmében átöleli a hozzá lehajoló Atyát. Végtelenül örül, hogy az Atya felemeli. Gyöngéden tréfálkozni kezd, mint ahogy a jó gyermek apjával tréfálkozik. Amikor a többi kicsi meglátja ezt, ők is szívesen úgy tennének. Az Atya megkérdezi Toranetet, hogy nem sajnálja-e ugyanezt a kis testvéreitől és nővéreitől, amit az imént kapott?

33. A gyermek azonnal lekíváncozik, hogy valamennyien élvezzék a boldog örömet. Agraleához fut, karjaihoz simul, és élvezve nézi, hogyan hordozza az Atya a gyermekeket. A nagyobbak várnak arra a pillanatra, hogy ők is be tudják bizonyítani szeretetüket. Hamarosan meglesz. A nagyokat és a kicsiket az Atya visszavezeti arra a forráshelyre, ahol azelőtt Alániellel és Madéniával megpihentek. Megterített asztalok állnak ott, rárakva finom kenyér, víz és gyümölcs. Négy nagyobb angyal szolgálatkészzen vár. Az asztalfőre az Atya ül, a jobbján Karmatának szabad ülni. Az Atya megáldja a lakomát, és felszólítja a gyermekeket mind, hogy vidáman és hálásan élvezzék az Ő adományait.

3. fejezet

Belsőről és külsőről. A tisztaségről. Karmata jó ismerete. Rafael áldása. Bevonulás a türelem házába

A lakomának vége lett, miközben jókedvűen és nyugalmasan elbeszélgettek. Íme, az Atya hozzájuk fordulva megszólal:

2. „Gyermekeim! Eme végtelen szeretetet mindenkor biztosítom nektek, melyben állandóan részesítelek titeket, és melyre utatokon szükségetek van. Higgyétek el, gyermekek és kicsik, Én pontosan megvizsgálom, hogy mit adhatok mindegyikteknek, mikor és hogyan előkészítve. Ne csupán egyedül örömben és boldogságban részesüljete, hanem nyerjétek el a tanítást is, hogy mindegyiktek ismeretében növekedjék. Karmata beszéde jó volt, és már bizonyos bölcsességgel ízesített is. Dícsérlek titeket, mert a lakoma folyamán figyelmesek voltatok, és igyekeztetek megérteni és alkalmazni tanításomat. Az érettebb gyermekek közületek merő szeretetből alaposan égnék, hogy bemutathassák Nekem a tanultakat.

3. Nos, Én látom, hogy mi mozgat titeket. Lehetetlen, hogy valami rejtve maradjon Előttem! Azért ne szomrodjatok el, ha még nem érkezett el az ideje, hogy szereteteket gyakorlatilag megmutassátok Nekem. Először is szándékokat mint Nekem már bemutatott legigazibb szeretetáldozatot nézem; másodszer a cselekvésekre még kaptok később alkalmat. Várjatok egy keveset. Hamarosan megnyílik számotokra ismét a szentély kapuja. Ott Magam fogadom el a szereteteket külsőleg is.

4. Ezt jól jegyezzétek meg magatoknak: Számomra legfontosabb a legbensőbb! Ahol a belsőben igazi szeretet lakozik, külsőleg is megmutatkozik, mert nincs olyan külső, mely nem eredt volna a belsőből. Külső belső nélkül nincs, ámbár egy tiszta belső keletkezhet. Mégis létezni fog minden élet! Ezt most még nem értitek meg. Figyeljete hát a belsőre, mert a külső áldássá válik, mi-helyt szükségessé lesz valamely cselekvésre.

5. E teremtést és sok mást is a külső látszatra létesítem. Ezért a legtöbb dolognak szüksége van a külső alakra és a látható jelekre a gyermekeim között. Hogy miért lett ilyesmi, ti gyermekek még nem tudjátok fel-fogni. De ha elérkezik az ideje, tudomást szereztek róla. Most ez szolgáljon tanulságotokra, hogy minden gyermek javára a külső szeretet a belsőnek a jele. A szeretetet mindenkor elfogadom – függetlenül attól, hogyan tanúsítjátok Nekem.

6. De ha további előrehaladásról van szó, akkor jelzem, hogy a láthatóan tanúsított szeretet éppen szükséges lesz-e, avagy bőven elégedett vagyok-e benső odaadásotokkal. Most vágyakoztok megtudni, miként kell viselkednetek, hogy az eljárásotok folyton igazi örömet szerezzen Nekem.

7. Ó, ti, a szívem kedvesei, ne aggódjatok semmiért! Ha Én merő szeretet vagyok számotokra, akkor mindent megteszek, hogy olyan tanításban részesüljétek, mely feltétlenül a célhoz vezet, ha igazán megszívlelitek! Aki a várakozásban tapasztalt, az alázatossághoz talál!! Igyekeztek, hogy a következő alkalommal az Én elsőim jelenlétében, a trónom előtt tudjátok bemutatni nekem a szereteteteket. Egy komoly vizsga letevése után át fogtok menni egy új osztályba. Legyetek Nekem szolgáló, tetterős gyermekeim. Ezért ragaszkodjatok szavaimhoz, és engedjétek, hogy elevenen maradjanak a szívetekben! Atyai áldásomat adom nektek. Békességem veletek van.”

8. Ezután az Atya meghív egy sereg szolgáló angyalt, hogy a kicsiket a Garapea nevű Napra, Gábiel házába vezessék. Még több kicsikéket is elvisznek, kik mások oltalma alatt állnak, és az Isten birodalmának legki-

sebbjeit gondolják. Csak Karmata és Sama marad vissza. Az Atya a fejedelmekhez fordulva szól:

9. „Szívem világító, teljesítetek tisztégeteket, áldásom kíséri munkátokat! Mindkét gyermek elég tanítást kapott, úgyhogy a további jó kezetekben van. – Békeség van veletek.” Az ősi főangyalok és főangyalok a mellükön keresztbe rakott karral mélyen meghajolnak és mondják: „Szent, szent, szent vagy, ó Urunk!” E példát követik a gyermekek is. Az Úr eltávozása után Múriel és Zúriel maguk közé veszik Karmatát, és odamennek Alánielhez. Michael is, Urániel is ott áll. Gábriel helye Alániel mögött van, Rafael pedig Karmata mögött áll. A főangyalok félkört képeznek a csoport körül és pedig úgy, hogy Karmata rájuk nézhet. Sama Agralea mellett marad, úgyhogy Agralea és Púra között áll. Rafael megszólal:

10. „Az Ős-Imánuelben megszentelt, kedves testvéreim! A házamból való egy gyermek szabad akaratból eltökélte magát, hogy megteszi a nehéz utat. Ha valamely gyermek az Isten tulajdonaként, a Főpap megszenteltjeként és a Teremtő által felemelt lényként egyé akar válni az örök Alkotóval, Eltartóval és a Hozzá visszavezetővel a mindenekfelett való szentséges Abbával, akkor meg kell tennie azt az utat e teremtési napon.

11. Karmata – a neve azt jelenti: megvizsgálták, és jónak találták – már az Atya egyszeri kioktatása után (még ha öntudatlanul is) ki tudta nyitni a kaput, mely feltárja neki az üdvösség útját. Vizsgáljátok meg, hogy elérkezett-e az ideje Alániel és Madénia házába való betérésre? Ott nagy örömmel ügyelnek rá, gondosan kioktatják, hogy az Atyához vezető igaz szeretet utáni sóvárgás útján járhasson. A vizsgát az áldott kezetekbe helyezem.” Erre a

hat megszólított fejedelem felemeli a jobb kezét, és mondják:

12. „Mindenekfelett való, magasztos Atyánk, Istenünk, Főpapunk és Teremtőnk! Rád hivatkozva e szent tisztségben, intézkedünk a Te kegyelmes atyai irgalmasságod törvénye szerint. Nevedben és egyedüli tiszteletedre meg akarjuk tenni azt, amit a szereteted legmagasabb kiáradása parancsol. Halleluja!” Azután szól Múriel:

13. „Michael, e tisztségben velem szemben állsz. Mondd, mit óhajt a gyermek?” Michael tovább adja a kérdést Karmatának. A válasz: „Az a vágyam, hogy mindenekfelett szeressem az Atyát, szolgáljam Őt, hogy hamarosan bejussak az isteni szívébe.” Michael: „A válaszod tetszik nekem. Azt mondom: Múriel, a gyermek vágya jó és igaz.”

14. Erre Zúriel megkérdezi a vele szemben álló Uránielt: „Miért vágyik a gyermek már most az isteni szívbe, holtott csak egyszer időzött a szentélyben.” Urániel is feltetzi a kérdést Karmatának. Felelet: „Az Atya nagy szent beszéde folyamán hallottam, hogy gyermekeket állít a megváltási művébe, akik igazságosan szolgálnak Neki. Buzgósággal akarok én is szolgálni. Ez azonban csak akkor sikerül, ha a lehető leggyorsabb úton a szent ,isteni szívrészbe' jutok.” Urániel: „A feleleted egy mélyebben gondolkodó kedélyből támad. Erre ezt mondom: Zúriel, ez a gyermek hajlandó megtanulni, miként kell szolgálni a szentséges Abbát, hogy a fiúi jogát igénybe vegye.”

15. Múriel: „Vajon eléggé érett-e a gyermek, hogy megtegye e nehéz lépést? Ki kezeskedik azért, hogy azon az úton marad, melyet szeretetből támadó buzgósággal meg akar tenni?” Karmata válaszol, miután Michael feltette neki e kérdést: „Minden komolysággal akarok járni,

emlékezve az Atya szavaira és figyelmeztető intelmére, de a tietekre is. Én nem tudok kezeskedni magamért, de a szent Atyám kezeskedjék értem!” Michael mondja: „Valóban, Karmata, az Úr megvilágít! A beszéded igaz, és mondom: Múriel, a gyermek az úton marad még akkor is, ha földi vándorlásában nem tud mindig teljesen ellenállni a próbáknak. A legjobb kezeskedésre hivatkozott. Ez jel legyen nekünk.”

16. Zúriel kérdezi Uránielt: „Helyes-e, hogy e tiszta gyermek a sötétség útjára lép? Nem volna jobb csak felvenni közénk?” Urániel válasza kéri Karmatát: „Igenis, szeretnék élni e csodálatos szférákban. Az Atyánk azonban kinyilatkoztatta az alázatban megtett útját, egész bizonyára nemcsak azokért a lényekért a Földön, hanem valamennyi teremtményért is, és értünk is, a kicsikért. A menny szférái maradnak, ameddig az Atya akarja. Gondolom is, hogy nem szünteti meg. Így hát nem vesznek el számomra. Én pedig szolgáló gyermek akarok lenni. Az Atya meg fog védeni, és ti elsők vezettek engem. Tehát nem kell félnem; előttem ragyog a cél!” Urániel mondja: „Helyesen láttál. Ne téveszd meg a célt, és az Atyát tartsd meg a szívedben. Azt mondom: Zúriel, a gyermek megmarad a mi magas világosságunk számára, még az anyagi teremtés ösvényén is.”

17. Michael odafordul Gábrrielhez: „Helyesen cselekszünk-e ezzel a gyermekkel és a teremtéssel, ha elbocsátjuk az előkészítő utak után?” Gábrriel kedvesen Karmatára tekintve mondja: „Karmata, csak egyedül a kikért útra gondolsz? Nem fogod megbánni, ha elhagyod a tökéletes és boldog gyermekek mezeit?” Karmata alázattal térdet hajt, hisz úgy rémlik neki, mintha az Atya állna előtte, aki kérdezi. Karmata felel:

18. „Az Atya látja a szívem – nincs elrejtve Előtte. Ti is magas fejedelmek, ismeritek szándékomat. A tisztségek kedvéért tudtokra adom, hogy szívemben nem lakozik semmi más, csak az egy vágyam: olyanná lenni az Atyának, amit elvár a jó gyermektől. Sejttem: az utam nem marad úgy, amint óhajtom, de bizonyosság tölti el szívemet, hogy a szent, jóságos Atya és ti, mint hűséges örök mindenkor segítően mellettem álltok.

19. Ti vagytok a legmagasabbak az Úr előtt. Ti minden teremtetési részben alkalmazhatjátok az alkotó akaratotokat, mert magatokban hordjátok az Isten akaratát. Én nem akarok olyanná lenni, mint ti – nem is tudnék olyanná lenni. Hisz az Úrnak, Akit Melkisédek Főpapként imádtok, nincs továbbiakra szüksége, hogy megtestesítse a hét tulajdonságát. De amit már elnyertetek azon a távoli csillagon, és amit én tisztán és világosan látok a csillagaitokon, azt el is akarom nyerni, azaz az Isten teremtésén való megszentelt szolgálatot!

20. Én ugyan nem értek mindent, amiről beszélgettetek, de kellő időben értelmet kapok. Most elég tudnom, hogy az út javamra válik. Ezért legyen meg az akaratotok, miként az Atya kezetekbe teszi. Alázatosan, örömmel és szeretettel meghajlok határozatotok előtt, bárhogy végződnék is.” Karmata szép beszéde után szól Gábiel:

21. „Michael, ez derék válasz volt! Karmata születésekor magától a szent Teremtőtől megvetett alapköv elegendő, hogy beteljesüljön az Isten előrelátása. Urániel tárgyaljon még Alániellel, hisz egyé váltunk a Főpap és a teremtetés érdekében.” A fejedelmek mind beleegyeztek. Urániel kérdezi:

22. „Alániel, vállalod-e Karmata gondozását, míg el nem éri az elő-tökéletesedést a türelem szférájában? Kezes-

kednél-e érte, mint mi mindannyian, hogy Karmata által tervbe vett végső megváltási rész a Teremtő legmagasabb tiszteletére és szent irgalmasságára biztosítva legyen? Erősítsd meg, hogy a házad Karmata számára jó oltalom, és az is marad. Szólj magadért – az Atya szent dicsőségére és a Rafael ház tiszteletére, hogy meglegyen igennel és ámennel a magasztos Teremtő színe előtt, Aki a számunkra és minden műve előtt Főpap, Isten és Atya.” Alániel felemeli a jobb kezét, a balt Karmata fejére teszi, odanéz a magas hegyen fekvő főpapi szent házhoz és felel:

23. „A Melkisédek Főpap által, a Jeruzsálemből való Ős-Imánuel által meghívott szolgáljaként és a türelem hordozójaként vállalom az engem megillető kezességérszt, és azon túl! A nekem adott tisztség megvédi a gyermeket a legigazságosabb türelemmel.” A többi ősi főangyal is kinyújtotta jobbját a szentély felé. Most Rafael mindkét kezét Karmatára teszi és mondja:

24. „Házamnak ajándékozott kicsikém, szeretetem kísértéged. Így akarlak hívni még egyszer, holott az Atya gyermeknek tart. Légy áldott, Karmata, emlékezzél Abadára és Agraleádra, emlékezzél a szent Jeruzsálem hűséges őreire, ne felejts el egyet sem a játszótársaid közül. Mindenekelőtt az atyai szívhez vezető utat tartsd nyitva a szeretet által!! Mert csak az Atyával, Átala és Őbenne fogod megőrizni az irántunk való szeretetet is, amint mi is mindenkor irántad megőrizzük.

25. Még nem fogsz eltávolodni hirtelen, mert valamennyi időre van szükséged, mielőtt meg tudnád járni az anyagi utat. De ne feledd: ezt az útszakaszt csak akkor teszed meg ügyesen, ha minden előkészülési lépéseid jók lettek. Azért komolysággal teljesítsd a feladatodat igazi,

öntudatosan gondolkodó és gyarapodó szeretetből, amint elvárják minden gyermektől. Ismerd fel e felhívásban a téged illető szent szeretet szolgálatát, és tudd meg, hogy minden utasítás a saját tökéletesedésre való kegyelmi utalás. Egy parancsolat a legcsekélyebben sem nyirbálja meg a szabad akaratot, hanem inkább útmutatója és vezetője a teljességre törekvő célnak! E tanítás legyen egyelőre elég az új életfordulódra.” – Az utolsó tanácsot Gábriel adja:

26. „Karmata, légy hát a teremtő Ős szent akarata szerint Alánielre és házára bízva! Gábriel odavezeti a gyermeket Alánielhez. Alániel és Rafael elviszi a gyermeket a türelem házába az Alfánia ősi központi Napra. Valamennyi világosságbeli fejedelem velük megy. Púra és Agralea között megy Sama. Miközben Karmatának mint elsőnek át szabad lépni a napház küszöbét, a fejedelmek egységesen mondják:

27. „Áldott legyen a bemeneteled a türelem házába!” Samának ott szabad maradnia Karmatánál kevés ideig, hogy a gyors elválás ne ártson a gyermekek szívének. Madénia majd elviszi Samát a Rajóna Napra, mihelyt eljön az ideje, vagy ha sóvárog Karmata után. Amikor a gyermekek meghallják az elhatározást, végtelenül boldogok. Hiszen a küszöbön álló elválás elszomorodást vet minden örömükre. Ez a világosságban is indokolt a szeretet kedvéért. Hangoosan ujjongva hálát mondanak az Atyának, és gyermekies-szívélyes rokonszenvvel a fejedelmi angyaloknak is.

Karmata

II. rész

A türelem házában

4. fejezet

Alániel – Madénia. Az első türelempróba. Az Atya nem igen könnyű kérdése. A belső és külső múrról

Alániel és Madénia, valamint az általuk kijelölt magasabb angyalok óvatosan ügyeltek Karmata fejlődésére. Most pedig az Úr újra Jeruzsálembé hívta őket. Boldogan sietnek, hogy meglássák Azt, Aki a szeretetük rendületlen vágya. A papi házba megérkezve, keresztbe tett kézzel meghajolnak a szentély kárpitja előtt. Bár Golgota óta vissza van hajtva, de néha elzárták, hogy tanulságul szolgáljon a kisebb gyermekek számára. Emiatt a fejedelmek Karmata kedvéért mondják:

2. „Szent szeretet, jóságos Isten és Atya! Add nekünk a papságod ajándékát, és taníts minket csodáid megértésére. Lásd meg szeretetünk sóvárgását, és kegyelmesen szemléld meg türelemmel minden cselekedetünket, hogy a mi munkánk helyénvalónak bizonyuljon, legyen megáldva és felszentelve. Átadjuk neked az alázatosságból fakadó áldozatot, mely felgyúlt a magasztos Ős lényegiséged türelem fáklyáján. Legyen Neked kedves és általad megszentelt áldozat, hogy tiszta lábbal léphessük át küszöbödöt, hogy láthassunk a dicsőséged ragyogásában!

3. „Te teljesen szívünkben lakozol, bármerre teszünk is lépéseket, bárhol nézzük is a műveidet, mindenütt felragyog a Te jóságod. Évmillió Nap fényében, miriád ragyogó csillagban látjuk a lényed fenségét, és a műveid keletkezésében feltárul nekünk a Te valóban érthetetlen mindenhatóságod!

4. Érezzük a feláldozott irgalmazó szereteted, mely a műved kezdetétől fogva magasztos néglényegiséged és hétféleséged fénysugarában egyik teremtésben sem volt nagyobb, mint most. Mégis eme, egy gyermek által sem felfogható nagyságod mutatja fel szereteted irgalmassággá levését minden láthatók és láthatatlanok számára – a feltártak, valamint a Benned elrejtettek számára. Az irgalmasságot soha nem ismerjük fel teljesen, hisz hatalmasabb az alapigazságosságodnál!

5. Nézzük a nekünk megnyilvánult irgalmasságod magas szeretetének igazi szépségét! Félelemmel meghajtjuk a térdünket, mély imádással szívünket és tisztelettel fejünket a Te dicsőséged előtt! Ha hajlandó vagy fogadni minket, tárd fel a szentélyedet, hogy találkozhassunk Veled. Mert ez a legmagasabb boldogság, amikor szemünk előtt és szívünkben vagy; szavaidat lesve, beszélgetünk Veled, hogy megtudjuk akaratodat, mely mindenkor meglegyen.”

6. A hálaadó imádás után áhítatos csend száll le. Karmata – megértéséhez képest – a szívében velük együtt imádkozott. Most várja, hogy feltáruljon a kárpit. Az angyalok okozta hosszú imádás miatt halk türelmetlenség száll rá – ez egyre fokozódik, mialatt nem történik semmi. A legszívesebben megkérdezné Alánielt, hogy miért nem lépnek be a szentélybe, mint egyébként szoktak. Nem meri, az ünnepi csend visszatartja. Mégis

kérve néz a két angyalra, hisz ezzel a meghívással várta a következő fokra való lépését. Alániel és Madénia egy lépést sem tesz előre, és nem látszik még a legkeskenyebb függönynyílás sem. A fejedelmek csendesen várnak.

7. Egyre nyugtalanabbá válik a szíve, míg Alániel kezét félénk sóhajjal megérinti: „Abada Alániel, mondd meg nekem, mi történik? Máskor azonnal beléptek a szentélybe – ma azonban hosszan imádkoztatok. Szükségetek van ilyen előkészülésre, mielőtt közeledhetnétek a kegyelmi székhez? Ezt nem tudom elhinni. Miért késlekedik az Atya?” Alániel válaszol:

8. „Karmata, hosszú ideig tartózkodtál a házukban, és még mindig hiányzik neked e fokozat számára a legjobb, pedig enélkül soha nem tudsz továbbhaladni. Az Atya majd feltárja neked, hogy miért késlekedik, és hogy miért hajoltunk meg olyan sokáig. A kérdések helyett szállj magadba, talán felismered magadtól, hogy véleményed szerint miért várokodtat.” Alániel mosollyal közli szavait, miközben Madénia gyöngéden magához szorítja Karmatát. Karmata ránéz a fejedelmekre, a bezárt kárpitra tekint, és hirtelen felismerésre jut. Bánatosan felkiált:

9. „Ó Alániel, Madénia, miért nem figyelmeztettetek azonnal, miként áll a helyzet? Most meg keservesen szégyellnem kell magam e nagy türelmetlenségem miatt. Jaj, most az Atya nem jön el, és ez csupán rajtam múlik. Nem vagyok méltó rá, hogy bemenjek a szentélyébe. – Hadd térjünk máris vissza, hogy jóvátegyem, amit magam elrontottam.

10. Szívemet az Atyának akartam hozni, és elhívását szeretetből akartam követni, még ha nem is örvendeztettem

meg Őt mindig. Hát mit tegyek?” Tanácstalanul tekint maga elé, nem is meri szemét felemelni, hanem leverten gondol hibáira. Egyszer csak felemelik, és anélkül hogy egy szót is szólhatna, az Atya karjaiban nyugszik. Jobbra és balra áll Alániel és Madénia, egyik kezüket az Isten vállára teszik. Az Atya kedvesen mosolygva szól:

11. „Karmatám, te kedves gyermekem, a próbát még kellő időben kiálltad. Vedd tudomásul, most örülök neked. Hát különben nyugodnál-e karjaimban, szívemhez szorulnál-e, hallanád-e a dobogását, mely mindig gondolkodik számodra és gondoskodik rólad? Ha nem méltattalak volna mindezekre, soha nem nyílt volna meg a kárpit! Kérdéseidre a válasz is váljon áldássá, hogy az új világosság a további felismerésre és az előrehaladásra megsegítsen. Ez legyen neked, a teremtésnek és mindazoknak, akik a te idődben az igazság világosságától még távol állnak. Sokan felismerik, és elevenen magukban hordozzák majd, mint te is most elevenen magadban hordozod.

12. Szeretetem hívott most Hozzám! Miközben Rafaelnél időztél, fejedelmeimmal szabadon beléphettél, hiszen nekik nincs már szükségük hangos hívásra. Ha pedig hangosan hívom őket, akkor csak a gyermekek kedvéért történik, akiknek sokféle tanítás kell, mielőtt érettségre jutnak, hogy a hívást szívükben észrevegyék.

13. Minthogy te ezt még nem tudod, Karmatám, azért kellett az elsőimnek mint hűségesek vezetőidnek elmondaniuk az előkészülő imát. Nem volt szabad előbb közölniük veled, mert minden gyermeknek magától kell eljutni a felismerésre. Akkor lesztek a birodalmam igazi jó támaszai! Legyen most feltárva neked, jóllehet a miértet

még nem érted meg. Az időben majd nyilvánvalóvá válik neked. Most nem szükséges beszélni róla.

14. Mialatt a türelem hordozói feláldozták Nekem az előkészülő imájukat, és a te kis szíved – amilyen jól csak lehetett – megtanult együtt érezni, elérkezett a pillanat, hogy megnyíljon a kárpit. A gondolataid azonban ingadoztak. Nem találták meg Bennem a szentélybe vezető belépést okvetlen megelőző nyugvó- és gyülekezőhelyet, hogy áldásos gyümölcsök teremjenek.

15. Azért adtam neked időt, hogy előbb eljuss ama gyülekezőhelyre – legalábbis a nyugtalanságod belátására. Mivel ez a te vágyad volt, nem utasítottam el, de nem is vált javadra. Tetszően néztem rá, mert atyai szívemnek szeretetedet hozta.

16. Ha ez az egész, amit elvárhatok tőled, akkor te sem várhatsz el Tőlem többet, mint amit már kaptál. És ez sok! Karmata, Én világítót akarok belőled készíteni. Mindegyik gyermek legyen világossághordozó, de ebben a teremtésben legalább hordozója legyen az igaz életnek. Általad azonban a világosság ragyogjon messzire itt és ott. Ezért állj közel az Én atyai szívemhez. Tanuld meg elismerni az Én isteni szívemet és papi lényemet. A továbbiakról később. –

17. A csarnokban hívásom halkán bekopogtatott hozzád. Te még nem tudtad megérteni, mert az előkészülésed nem volt teljesen elegendő. Még az sem lett volna a legjobb, hogyha Elsőim vagy Én figyelmeztettünk volna. Ezt meg is érted. Bizonyos érettségig mindegyik gyermeknek folyamatos segítséget kell nyújtanom. Megérkezve az első határhoz csak megfelelő tanítási figyelmeztetést szabad kapniuk. Ha a gyermek ebben is szépen elérte a megfelelő fokát, tanítóim még csak kis

utasítást adhatnak. A gyermeknek magában a belsejében kell kutatnia, míg megtanulja a Velem való helyes szívbeli beszédet. Ezt azonban nem éri el a gyermek, ha hiányosságát mindig szemmel láthatóan megvilágítják.

18. Ezért tanítóid csak figyelmeztettek hibáidra – de csak miután kérdezted, hogy miért késlekedem. Neked kell magadat megvizsgálnod. Most mit nyújt neked ezért az Én kegyelmem? Nem fenségesebb számodra, ha te magad jössz az igazság nyomára? És nem fenségesebb, hogy – mielőtt elgondoltad volna –, Én azonnal hajlandó voltam téged karjaimba venni, szívemhez szorítani, és a szentélyembe bevinni?

19. Adj hálát a szent szeretetemnek, Karmatám! Köszönd meg még az Általam megszentelt és téged gondozó vezetőknek is. Ezt megtéve, és megemlékezve minden áldásról, rád száll a világosságom nagy kegyelmemnek és könyörületemnek jeléül, melyet kell és muszáj odaadnom az elpártoltak teremtési részének.

20. Már jó ideje vagy a türelem házában, és nem kell elmondanom, hogy mi a tennivalód ott. A házzszülők oktatnak téged, mert tudják, hogy mi történjen veled. Mielőtt pedig eljutsz a következő lépéshez, le kell tenned egy igazi türelempróbát. Végtelenül türelmes vagyok az elesettek iránt. Ne legyek én türelmes a hűség gyermekeimhez is, függetlenül attól, hogy melyik fokon állnak? A türelemnek szilárd gyökeret kell vernie benned, hiszen előbb nem történhet meg, amit a szíved óhajt.

21. Hogy ne essék nehezedre, rámutatok arra, miként kell elsajátítani a türelmet. Nézz a fejedelmekre, fiamra és leányomra. Miattad maradtak távol a szentélytől, amikor két ízben egybehívtam a négy első angyalcsoportot. Bár hallották szavamat a szívükben, de mondd, gyerme-

kem, hogy érezted magad, amikor nem akart megnyílni a kárpit? Némelykor nem akartál te is sietni, hogy megláss Engem?

22. Az elsőim is sóvárognak, hogy meglássanak, holott ők teljes egészében magukban hordoznak. Türelmesen elviselték az elválasztást, hogy téged egyedül ne hagyjanak. Ha alárendeltek volna a szent helyiségben az Én személyes védelmemnek, és eljöttek volna, hogy Engem imádjanak a kiválasztott sereggel, ez ugyanolyan jó lett volna Nekem, és helyes is lett volna, mint ahogy az is, hogy nálad maradtak.

23. De a türelem alap-életsugaram hordozói lemondtak a sajátjukról. A türelem mellett a szeretet szerint cselekedve szívesen hozták számodra a nélkülözés áldozatát. Nézz csak rájuk, a kedveseimre, és lásd meg a gyönyörűen ragyogó arcukon a türelem, a szeretet, valamint a komolyság, a bölcsesség, az akarat, a rend és az irgalmasság lényét is. Szolgálatukat ne felejtsd el soha, gyermekem, és úgy fog történni, ahogy feltártam neked.”

24. Az Atya szavai magas hullámokat vernek Kamatában. Szorosabban simul a szent karokhoz. Közben a fejedelmek összefogják a kezüket, és úgy körülfogják az Atyát és a gyermeket. Amikor Karmata ezt meglátja, azonnal szól:

25. „Ó Mindenség Szentje, szeretetteljes Atyám! Nézz kegyelemmel a Neked áldozott alázatosságra. Még nem értek meg mindent, amiként bizonyítottad is. Te azonban az Irántad való még oly csekély szeretetre is nézel. Szavaidat erősen meg akarom őrizni, míg el nem jön az ébredés ideje a Te örökké szent tanácsaid szerint. Igen – most felismerem, hogy nekem még mi hiányzik: az an-

gyalfejedelmeknek nagy és általad megszentelt türelme. Elismerem felséges feltételeidet.

26. Ah, jóságos Atyám, engedd, hogy nyugodjam még egy keveset a szíveden, hisz itt mégis a leggyönyörűbb! Jól érzem magam az Abada Rafael és Agralea védelme alatt, valamint az Alániel és kedves Madénia legjobb gondoskodása alatt. Amit mondani szeretnék, világosan magukban hordozzák az elsőd. Lám, máshol lehet még oly gyönyörű és teli a legnagyobb békével, mégis Nálad van, ó Te szeretett Atyám, a legmagasabb boldogság és gyönyörűség helye! Ne csak itt a szentélyben legyen meg, hanem gazdag áldásbőségben mindenütt, ahol Te, Ős-Atya, otthon vagy!

27. Mégis legszívesebben a gyermekek szívében lakozol, és ott keletkezhet számodra egy olyan templom, mint már megtörtént a magas angyalaidnál. Kérlek, magyarázd meg nekem, hogy van ez, ó Atyám: Lám, boldogság boldogságra áraszt el, mert nyugodhatok a szíveden. Fejedelmeid közül kettő itt áll, s csillogásuk messzebb nyúlik, mint amilyen távol van Tőled a sötétség birodalma!

28. Most úgy érzem, mintha szívemben lakoznál. Ilyesmi lehetséges? Nem csak akkor történhet meg, ha kívül vagyunk a szentélyen? Az örömteljes boldogság miben különb a megérzésnél? Nálad vagyunk-e, avagy Te vagy a szívünkben? Nálunk voltál, a legkisebb gyermekeknél a papi házon kívül. Soha nem éreztem olyan gyönyörűséget, mint épp most. Adj világos látást, szeretett Atyám!" Isten jobbát a fáklyahordozói összefogott kezeire teszi, miközben a ballal átöleli Karmatát. Ezt mondja:

29. „Karmata, jóllehet nem fogod megérteni teljesen a mondanivalóm, mégis meg akarom világosítani neked.

Lakozzék a szívedben, amit hallottál és legyen eleven. Utána lassanként felébred benned, amit nem értettél meg; formákká képződik, és áldássá válik számodra. Ezért most jól figyelj ide!

30. Nézd, Nekem nem számít a teremtés külső vagy belső jellege. Egésszé formálódó gondolaterők képezik az Ős teremtési művét, az Ősnek egy évét. A belseje három részre oszlik, és mindegyik megnyilatkozásbeli rész pedig további felosztásokba torkollik. A három részt külön kell tekinteni, ha szó van a gyermekeim ismeretéről. Teremtésem értelmében egy egész marad. Tehát ez a kilélegzés, a lét és az újra belélegzés, mert minden teremtettnek és Tőlem határral ellátottnak kell a keletkezés, a felemelkedés és a befejezettség. Ez független a látható rendfelépítéstől!

31. A belélegzés végétől a kilélegzés kezdetéig az Én „Ős-létem” újra befogad minden erőt. A kis felosztások végén is – a napok végén – minden élőlény visszavándorol az Én létembe (létezésembe). A napnak vannak idő- és térkülönbségei, az órák. A bennük rejlő változások teremtési hullámoknak tekintendők.

32. A mű végén visszatérő élőlények nem tudnak magukról semmit tudatosan a Bennem való nyugvásuk közben. De minden befejezés nagyobb ismeretet nyújt, és ezáltal a képességek mind gyarapodnak, főképp a Nekem való „odaadás”! Mindamellet nem egészen azon múlik, hogy mikor és hol adják oda magukat Nekem, hanem hogyan teszik, jóllehet igen lényeges a miként, mikor és a hol. Sok szent dolog mellett adtam elsődlegesen az élet hét alapsugarát. Így érthető, hogy egy gyermek csak akkor bírja a legmagasabb Bennem való egységet, ha törekszik az összes életfunkciókra. Figyeld meg: valamennyi tulaj-

donság egyenértékű, egyik sem magasabb vagy alacsonyabb, mert ez lehetetlen az Én ősi személyiségemben!

33. A műre vonatkozó valamennyi gondolataim tudatos életet kapnak, mely mint kívülem álló, saját személyű lényé teszi őket. Olyanok is, de csak a teremtési időszak számára tudatosak, mely a rendjét Bennem hordozza. Mindegyik műben létezik egy egységes közép-pont, mely éonszámra szerteágazódhat, de mégis az egyedüli központ marad. Ez nem lehet senki más, mint Én egyedül! Ezen elvi szempontból nem fontos, hogy látható vagyok-e, vagy beburkolódzom-e.

34. Gyűjtőpont létemre nem kell abszolúte láthatóan működnöm, ha egy láthatatlan mű képződik, azaz ha keletkezik egy benső létezés, melyben gondolatbeli gyermekek az érzés életére és a belső látásra jutnak. Ha ellenben életre keltek egy külső művet – amint most történt -, ez esetben Nekem is láthatóvá kell lennem külsőleg, vagyis az én művem csak akkor válhatna egygé Velem, ha akaratosan beleilleszteném az Én ősi lényegiségembe. Másként elidegenülne Irántam, és ez az Én hibám volna. Ez pedig nem illik az Én jóságomhoz, és egy olyanféle mű hiábavaló volna! Kapsz még lehetőséget arra, hogy megbarátkozz a mondottakkal, különben örökké nem tudnád megérteni.

35. A mostani művet a belső és külső alapra állítottam, ezért szükségszerűen két dolgot kell feltárnom, azaz „a műmestert és a művet”! Ezzel már el is jutunk a te kérdésedhez. A belső és külső megnyilvánulásom érvényes valamennyi gondolaterőnek, melyek „gyermekeimmé” lesznek. Te is olyan gyermek vagy. Csupán azon múlik, hogy mit hoz a gyermek fejlődése. Azután nagyobb súlyt fektetek a belső vagy a külső kinyilatkoztatásra. Most a

teremtési esés következtében mindkettőnek egyenlőképpen erősen kell uralkodnia, ha a gyermekeimet magamhoz akarom vonzani a szabad akaratuktól való megfosztás nélkül.

36. Emiatt teremtettem egy külső gyűjtőpontot, mely egyúttal a belsőnek a helye is. A gyermekek ismeretfoka szerint olykor-olykor egyidejűleg gyűjtőpont és belső tudok lenni. A legjobban érzed magad a papi házában. Ez nem volna ugyanolyan mértékben, ha Nélkülem időznél itt. Egyedül az Én jelenlétem az, Karmata, amely rendkívülien elragadó érzésben részesít.

37. Tedd fel, hogy egy távoli Napon élnél, házat és gyermekeidet gondoznod kellene, úgyhogy elégedett és boldog volnál. Nagyobb volna a boldogságod, ha Én a szívedben hozzád szólnék, és a legnagyobb gyönyörűséged volna, ha eljönnék külsőleg is a szavammal és nyílt atyai karral! Az ilyen érzés a teremtésnek ajándékozott külső élettudatból ered.

38. Ha pedig eljönne az idő, amikor újra betérhetnél a csak legtisztább gyermekek számára elérhető Jeruzsálembe, a világosságbeli szentélybe, a papi házam szentélyébe, és késznek mutatkoznék szívemhez szorítani téged, akkor elnyernéd a túlradó öröm és a megszentelt gyönyörűség megrázott mértékét.

39. A gyermekek szívében akarok lakozni, ők pedig legyenek az Enyémben, ami mellett a belső mégis érvényes marad örök időkre. Ameddig viszont a külső egy teremtés jegyét viseli magán, addig okvetlenül szükséges a belső mellett a külső. Gyermekeimnek hiányzanék valami, ha visszatartanám nekik a külsőt.

40. A külsőben már a Tőlem távol volt gyermekek tudják a legjobban – némelyek belső szerint is –, hogy mit jelent az: Engem csak egyrésről ismerni. A belsőnek magától érthetően meg kell előznie a külsőt. Azonban a belső egy jó részt veszít, ha a külső megnyilvánulás nem követi. A belső csak akkor éri el a csúcsmagasságot, ha elnyeri a látható kifejezést a külső útján.

41. Jó gondolatok semmirevalók, ha nem valósulnak meg. A külső pedig a belsőnek az alapja nélkül haszontalan kontármunka, és szétesik, mert ez a látszatélet semmije. E teremtés számára a belső a valóságos alap, a külső viszont az összes mű koronázása.

42. Az a sötét hüvelygömb is alá van vetve ugyanazon alaptörvényeknek és feltételeknek, csakhogy ott más-képp hatnak ki. Ami itt a birodalomban a külső, ott ábrázolja a tökéletlen belsejét. Ami pedig ott a külsőben mutatkozik, az rövid időbeli élet. Ezért érezd magad valóban jól az Én papi házában, mintha a szívemben nyugodnál. Itt van minden egyes gyermek igazi hazája. Csak innen, a belső és külső gyűjtőponttól, koronázom meg mindegyik művet.

43. Te ugyan tudod, hogy azon a Földön éltem, szinte még azt is tudod, hogy mi történt Velem ember létemre. Holott be kellett teljesülnie és végbemennie mindkét alap számára, mégis minden az Én szent papi házából indult ki. Az Én ősi lényegiségem innen vezette a szent történetet! Nos, kedves gyermekem, menj az utadon: megáldottalak, és térj vissza megáldva! Alániel és Madénia angyal majd feltárja neked, amire szükséged van a következő időben. Maradj náluk addig, míg jónak tartják. Gyakorold magad a valódi türelemben! Többet

nem mondhatok most neked. Ez éppen csordultig teli helyes mérték. –

44. Titeket, Alániel és Madénia, a legjobbakban részesítettek ezzel a kinyilatkoztatással. Ismét gazdagon megáldottalak a nagy munkátok miatt. Hisz ez az Irántam való szeretet! Menjetek békémmel. Ámen.”

45. Az elsők immár tiszteletteljesen meghajtották a fejüket. Szent fuvallat fuvallatra áthatja szívüket. Miután az Atya bevégezte beszédét – hisz Karmata számára Istenként szólt –, mélyen meghajolnak és mondják: „Szent, szent, szent!” Karmata halkán susogott egy félénk, bensőséges „áment”. Isten még egyszer kebléhez szorítja Karmatát becézve. A fejedelmek és a gyermekek is elhagyják a szentélyt. Visszatérnek az Alfánia Napjukra.

5. fejezet

Karmata előrehaladása. Egy fény sugar. Karmata második vizsgálója

Karmata egyedül térdepel a megszentelt teremben Alániel házában, imádkozik Istenhez, és szól:

2. „Ó szent szeretet, amióta beléphettem a szentélyedbe, csodálatos dolgokat adtál nekem. Megengeded, hogy felismerjem szent türelmedet. Csak most tudom, hogy mit jelent, Téged, szent szeretetemet, szívemben bírni. Mégis először meg kell tanulnom megérteni, és magamban hordozni a szentséges lényegiségedet. Tudom, hogy a kezéd vezet, karod tart, szíved mindenkor nyitva van, melyben a gyermeked örökké lakozhat.

3. A szent sugarad most kinyilatkoztatja nekem, hogy hamarosan itt az ideje bemennem a következő világosságbeli házba. Ó Atyám, legjobb és szent, jószágos Abba,

adj nekem erőt a következő fokozatra. Nem aggódom azért, hogy mi fog történni – hiszen egyedül Te vagy segítségem –, de nagyon aggódom azért, hogy méltóan találkozzam Veled, amikor mondani fogod nekem: Menj oda, áldott az utad!

4. Lám, Atyám, amikor első ízben hallottam, hogy szereteted az irgalmasságodra támaszkodva mit vitt véghez a sötétségben, könnyűnek tűnt nekem a szereteted és igazságod kedvéért a dicsőséged útján járni. Nem tűnik nekem nehéznek, Veled összekötve az áldozatot hozó művedet magamra vállalni, miként az út követelné. – És most? Szent és jóságos vagy Te! Kissé felnyitottad szemem a hét tulajdonságod egyik házában, és fel kell ismernem: nem elég csak az akarat, még oly jó és szilárd legyen is, hanem szükség van a nagy előkészülésre. Sejtve érzem, hogy a világosságod minden gyermekének elő kell készülnie, ha szeretettel be akarják hordani neked az áldozati ajándékot. Mily sok sereg megy át a városod kapuin! Útra kelnek, részt vállalnak a teremtést illető áldozathozatalban, és hazatérnek új ragyogással. Világosságuk egyre szebb és tökéletesebb lesz.

5. Atyám, nem e ragyogás kedvéért, hanem az irgalmasság végett engedj elmenni, ha nem másképp, még a legmélyebb sötétségbe is; ahol a megváltoztathatatlan rended megvetette az alapot a megváltás számára; ahol a megváltó akaratod e célnak kezet nyújtott; ahova a hallatlan bölcsességed világossága sugárzott, s ahol a komolyságod mély szentsége magára vette az áldozatot; ahol a mérhetetlen türelmed kiengesztelést szerzett a sötétség számára, hogy a dicső szereteted megváltani tudjon, és a szívélyes irgalmasságod magára vehette a koronázást! Oda fordítom a szemem. Ó szeretetteljes Abba, irányítsd utamat, hogy ez irányban haladjon, és

engedd, hogy legyen az igazságnak egy világítója. Add nekem azt a jelt, melyet az általad kiválasztottak elnyernek. Kérlek azért!”

6. Az Atya ígéretével teli a legnagyobb bizalommal Karmata odanéz a szentélyre. Minél tovább kell várnia a jelre, annál nagyobb bizalomra gerjed, hogy elnyeri. Igen, a türelme sokat gyarapodott. Nyugodtan feláll. Hosszabb idő múlva látja, hogy egy fényes sugár a világgosságbeli templom fölött írja:

„Béke és erő a szent áldozat gyermekeinek!”

Ekkor tudja, hogy imája meghallgatásra talált. Mély hálaadó érzelemmel a szentély felé fordulva, kitárt karral Alánielhez és Madéniához megy, kik őrá várnak a csarnokban, és szól:

7. „Istenünk, szent Atyánk, meghallgatott!” Az elsők becézik Karmatát, hiszen nagyon megszerették. – Az idő közeledik, amikor a gazdagon megáldott gyermek kivonul a házukból, hogy folytassa az előkészülésre szóló iskolát. Madénia az egyik angyali háztól a másikhoz megy. Elhívja a huszonnégy vénet is és a négy őrangyalt. Ők belépnek a ház megszentelt termébe. Alániel és Madénia a jobb oldalon áll, baloldalt Rafael és Agralea. Karmatával szemben áll Múriel Pargoával együtt. A jobb oldalán áll Urániel, Michael, Urea és Elia. A bal oldalon áll Zúriel, Gábriel, Helia és Púra. A négy-szöget képezi a két oldalon tizenkét-tizenkét vén és két-két életangyal. Zúriel megszólal:

8. „Karmata, a mindenség Szentje meghívott minket, hogy hivatalunkkal szolgáljunk téged. Ezért megkérdezek: Hajlandó vagy-e türelemmel járni azon az úton, melyet Isten szeretetének cselekedete előre felmuta-

tott?” Karmata válaszol: „Tenni akarom, amit követel. Ne az én akaratom, hanem Isten, az Atyánk, a szent Pap és Teremtő örökké szent szeretetének akarata legyen meg, amint, ahol és amikor tetszik Őneki.” Múriel felteszi a kérdést:

9. „Hiszed, hogy elviseled azt a nehezét, amit magával hoz a Föld útja?” Karmata válaszol: „Ezt a kedves Atyám kezébe teszem! Erejével sikerülni fog nekem; békéje védelmez. A templom világos sugara az univerzumba írta: ‚Béke és erő a szent áldozat gyermekeinek!’ Ez lesz világosságom minden sötétségben, amitől nem félek! Hisz az Atya teljesen egyedül tartja a hatalmat kezében. A szent Ős lényegiségének világossága mindenütt van – úgy hiszem. Semmi nincs, amit Isten nem tartana össze Magában.” Múriel felteszi a harmadik kérdést:

10. Ha azonban az árnyék birodalmában késlekedik a világosság, vajon nem csüggedsz-e el?” Meggyőződve felel Karmata: „Ó Múriel és a kedves Atyánk megszenteltjei, emiatt abszolúte nem aggódom, hisz az Atyánk gyermeke vagyok! Járjak másképp, miként Ő elhatározta javamra? Az Atya mondja: ‚Gyermekeimnek Én segítek, szeretetem alá van vetve nekik!’

11. Ezzel azt mondja nekünk: ‚Bárhol vannak is a gyermekeim, ott vagyok az erőmmel, védelmük és oltalmuk vagyok!’ Ha viszont előfordulna, Múriel, hogy a szívem mégis egyszer megtántorodnék, ama általam át nem tekinthető időben, akkor gondolatok reám, ti, magasztos szék elsői. A világosság ragyogni fog nekem, mint Napjaitok egyike, melyek az örökké elrendezett pályákon a legtávolabbi űrökbe is lövellik sugaraikat. Akkor várni akarok türelemmel, amit Alániel házában részben elsajátíthattam, míg meg nem valósul az, amit az Atya jószágos

akarata elhatározott javamra.” Ezekre a kitűnő válaszokra Múriel azt kérdezi Rafaeltól és Alánieltől:

12. „Vajon megtartja-e a gyermek, amit belsejében előkészítve tartogat? Vajon megadja-e a kinyilatkoztatás célja az utolsó sötétségnek is a teljes megváltást, amiképpen az irgalmasság az ősi szent áldozat útján az elveszett gyermekeket a felismerés órájában ismét a helyes útra vezérelné?” Rafael és Alániel mondja:

13. „Karmata nem fogja elveszíteni az örökké változtathatatlan szeretet korona részét. De azért várjuk meg az elhívásának óráját. Akkor a gyermek ismét a Földre hordozhatja a világosság szavát, mégpedig olyan igazságban, mely addig aligha történik meg a magasztos áldozat után.” Múriel azután a többi négy ősi főangyalhoz és főangyalhoz fordul, s felteszi a kérdést:

14. „A szeretetnek világosságbeli birodalmában vannak-e más gyermekek, kik ugyancsak el tudnák végezni e rendeltetést?” A négy szól: „Igen! Csakhogy Isten Karmatára tette a kezét e mű elvégzése céljából, ő egy kegyelmi sugara az örök szeretetnek!” Múriel megkérdezi a vénektől:

15. „Vajon szükséges-e, hogy földi útra keljen, hogy teljesíthesse a Magasságos akaratát?” Ők felelnek: „Amit a szeretet mond, annak meg kell történnie. A szeretet kiárasztotta a kegyelem sugarát, amikor Rafael és Agralea a „Karmata” nevet adta a gyermeknek – ez beteljesülést is jelent. Egy gyermeknek sem muszáj megtennie az áldozatban részesülő utat, ha önmaga nem akarja. Egyedül érvényes a szeretet szabad elismerése.” Múriel még a négy őrszemhez fordulva, felteszi a kérdést:

16. „Vajon visszkapjuk-e a gyermeket tisztán az áldozatot hozó útja után? Vajon örülhet-e a szeretetünk valaha, amikor befogadjuk közénk?” A négy szól: „Meglesz! Az Isten szentségének széke és tűzhelye mellett állunk, és szüntelenül őröködünk a gyermek útja fölött. Esedezéssel lesz irányítva a lába. Egy nagy közülünk terjessze ki szárnyait fölötte. Meglegyen! Halleluja!” Mindannyian örömet kiáltják:

17. „Halleluja! Ámen!” Karmata még nem érti a mély értelmet, hisz ez a teremtésnek is szól. Mégis a szeretet megadja, ami szükséges a következő lépésére. Nem is kérdezi egyiket sem a magas angyalok közül, hanem türelmesen vár, míg meg nem tanul mélyebbre látni. Alániel és Rafael azt mondja Múriel–Pargoának:

18. „Karmata számára új fordulat áll be, mely közelebb juttatja a teljesen tudatos élethez. Szeretetből és türelemből felismerte az Isten szívkamrájának egyik részét, most pedig a világosság ragyogjon neki a papi szívreszhez vezető ösvényen. Kérdezzük tőletek, Múriel-Pargoa, akarjátok vezetni s továbbsegíteni Karmatát? Meg akarjátok őrizni őt mint az Atya nemes javát? Nyilatkozatok nekünk, Isten szolgálóinak.” Pargoa megragadja a gyermek kezét, miközben Múriel az övét Karmata hajfűrtjeire teszi, és szól:

19. „Méretlen örömmel fogadjuk be a Rajóna Nap gyermekét. Álljon gyermekeink előtt, miként az út követeli. Igazi vonalban legyen meg, ami jó és hasznos számára. A mindenség Szenté legyen a hálánk azért, hogy Karmatát ránk bízza. Alániel és Madénia, örömmel fogadjuk őt kezeitekből. Jól tanítottátok, hogy kellően gyakorolja magát a türelemben. A továbbiakat hozzáillesztjük, hogy egykor érett gyermekként letehesse a

fogadalmát, és tisztán visszatérjen az Isten magas szeretetének házába.”

20. Egy kört alkotva a fejedelmek kezét fognak, jeléül annak, hogy ők – a legmagasabb harmóniában egyesülve – Isten akarata szerint cselekedtek. Karmata hálásan fogadja ezt nagy, meg nem érdemelt ajándékként. A számára váratlanul – a magas angyaloknak már a szívükben megmutatva – az Atya belép a megszentelt terembe. A szék előtt elhelyezkedő első örömet körül-fogják. Karmata istenfélően és tiszta alázattal letérdepel. Szavak nélkül mindent megtesz, amit tud. Az Atya szeretetteljesen lehajol hozzá, és Karmatát szívéhez emelve szól:

21. „Áldott amaz idő, amikor a világosság az utolsó kinyilatkoztatást küldi! Azonban előbb itt kell megtörténnie annak, amit utóbb az Én áldozatom helyének adnom kell. Az irgalmasság megszerezte a teljes megváltás alapját, melyet az Én rendem a teremtés minden szent tulajdonsága számára adományozott. Azért legyen felgyújtva később a Földön ismét az Én személyes áldozati időmből eredő világosság minden sötét szféra számára. Ehhez adom az áldást, békét, erőt és kegyelmet a gyermekeknek, kik kezüket mozzgatják az utolsó szent koronázásra.” E beszéd után az Atya átadja a gyermeket Múrielnak, kezét a fejedelmi párra teszi, és szól:

22. „Vegyétek Karmatát oltalmatokba, miként ti vagytok az Enyémekben. Látom, milyen sok hála és öröm tölti be szíveteket. Boldogok vagytok, mert minden áldott tette hajlandóak vagytok, hogy általatok is beteljesüljön az Én teremtő tervem! Ti, Alániel és Madénia, ugyancsak áldottak legyetek! Többet tettetek a gyermek ügyében,

mint egyelőre szükséges lett volna. A szeretetszolgálatok jó gyümölcsöt fog teremni.

23. Ti, Rafael-Agralea, a rátok bízott gyermekeket egy igaz Karmatává neveltétek. A Reám való tartós feltekintéssel odaadtátok a lényetek szeretetét. Ő most már igaz gyermeke a szeretetnek. Viszont a szeretet teremtési nappalnak végén az utolsó halleluja-kiáltások alkalmakor valamennyi gyermek elnyeri a megváltási terv legmélyebb jelentőségét. Tinectek, az elsőknél nyilvánvalóvá válik még azon idők értelme is, melyeket már – az ősi forrásomból kiemelve – elvonultattam szemetek előtt. Ti ugyan – a fejedelmek és az első angyali hordozók – már majdnem befejeztétek magatokban az Én lényegiségemet, amennyiben tulajdonítva volt a napi munkának az Ős cselekvő éve számára, de csak az est lebbentheti fel majd a titokról a fátylat, mert addig még alig megszámlálható sokszorosával a legbensőbb egységbe léptek Velem. Még a legtökéletesebb gyermek sem hatolhat mélyebbre az Én ősi lényegiségembe, mint amennyire Én a tér- és időbeli teremtési előrehaladásnak megnyilvánulok. Amennyire azonban az Én ősi Énemet feltártam a hatodik teremtési nappal számára, ti elsőként olyan közelre léptetek Hozzám, és hatoltatok be az ősi szívembe. Szeretetem teljesen elárasztott titeket, amikor újra felajánlottátok szíveteket az áldozatra.”

24. Az Isten jeladására Púra odasiet a kapuhoz, és bekíséri Samát, akinek a gondviselője egy Nap-angyal volt. Samát szívéhez emeli az Atya. „Előre bejelentem nektek az örömet. Miután Karmata beválik az Én tulajdonságaiban, és a küldetése előtt áll, nagy örömlakomát tartok veletek és sok mennybeli gyermekkel. Hiszen akkor elérkezett az ideje, hogy a sötétség megkapja az utolsó ha-

lálós döfést. Azután az egész teremtés hamarosan visszakapja az örök világosságot és minden életet.

25. Az utolsó halálos döfések közül az első Karmata által következik be, mielőtt ti fejedelmek teljesítettétek rajta az előkészítéseket, amint bírjátok is. Múrielem, vezesd a kiválasztott gyermeket, és mindkettő örömére fogadd Samát is a házádba. Áldva legyetek a szentségem és szeretetem békéjével.” Mindannyian áhítatosan meghajtják fejüket, hiszen az áldás és béke mindenkor az erejük, melyből működnek, de egyszerre – mint mindig – ujjongva és hálaadással körülfogják az Atyát, úgyhogy az Ő szent és szelíden ragyogó szemében csillog egy örömkönny.

26. Az angyalok utánajárnak a teremtési munkájuknak. A világosságbeli fejedelem, Múriel, megáldja Karmatát és Samát, miközben Pargoa a Mugóna nevű ősi központi Nap küszöbén átvezeti a két gyermeket a házukba.

27. Legyen megemlítve, hogy az elsők gyermekies viselkedése, illetve egy részletes cselekvés gyakran csak a kisebb gyermekek kedvéért történik. Hiszen az Isten világosságbeli kis gyermekeit nem nevelik csupán tanítás által, hanem inkább jobban példa és cselekvés által, amíg ők is – teremtési napjuk rendeltetéséhez képest elérik a kellő világosságbeli nagyságukat. Az elsők és a már tökéletesebb angyalok aránya aszerint változik meg, miként a rájuk bízott kicsik érettebbek lesznek. Azonban előfordul némely csodálatos jelenet, amikor az Atyánk ,kedves nagyjai’ szívük mélyéből csak gyermekek, vagyis azok akarnak maradni.

III. rész

A komolyság házában

6. fejezet

Múriel – Pargoa. Egy példa oktató célzattal. Karmata és Sama

Karmata szemlátomást fejlődik. Múrielnek és Pargoának öröme telik benne, mert szerfelett önállóvá válik. Bár még szüksége van némely figyelmeztetésre, de különben az előkészítő út lezártnak számíthatna. –

2. Karmata a fejedelmekkel együtt Jeruzsálemben (Jeru-Sálem = világosságbeli szentély) tartózkodik. Megbízást kapott arra, hogy elmenjen a Mugóna Napra, s onnan közvetlenül az ősi központi Nap sugárgyűrűjéhez tartozó és jelzett kisebb csillagvilágra, ahol az elsőszülöttek, azaz a világosság birodalmában legkisebbek nevelést kapnak. Itt sem történhet meg minden további nélkül, hogy ezeket a legkisebbeket lehetőleg gyorsan vezessék az Atyához a szabad fejlődésre való tekintettel, ami ugyan minden angyalnak (a világosságbeli gyermekeknek) a benső óhaja. Egyébként ezek azok az utolsó gyermekek, kik az Atya Földhöz vezető megváltó útja előtt szellemileg születtek. De nem marad el mögötte, Isten örömére és tiszteletére alázatos odaadással és a legtisztább szeretetszolgálatban egyre szélesebb világosságbeli utakat képezni a sötétség felé, hogy a sajnálatos teremtési esést tisztítani besegítsék, és híveivel az eltévedett gyermeket hazahívják. Összekötve az Ős-Atyával a magas angyalok azonnal látják, mikor a nekik aláren-

delt teremtési részeknek szükségük van személyes segítségre.

3. Karmatát Múriel küldte, hogy megmutathassa, amit addig már megtanult. Alig érkezett közel a Mugónán fekvő házi dombhoz, máris elébe jön a mennyei társnője, Sama. Mindketten nagy örömet szereztek egymásnak. Karmata azonnal kérdezi: hogy mely okból időzik a Mugónán.

4. Azonban nem feledkeznek meg letérdepelve teljes szívből hálát mondani az Abbának minden kegyelemért. Közben odaszegezik tekintetüket a szent városra, mely a már felvirágzó szellemi gyermekeknek is a nem jelentéktelen úrtávolságból tisztán látható.

5. Sama elmeséli, hogy vándorútra kelhet egy angyallal Rafael házából, és több időre ott szabad maradnia, ahol tetszik neki. A Mugóna Napon rábukkant egy kedves gyermekcsoportra, melyhez csatlakozott. Sama érettségének nem állt semmi útjában, hogy a vezető-angyala átadja őt a gyermekcsoport angyalának védelmébe. „Ez csodálatos, szeretetteljes vezetése az Atyánknak, hogy itt találkozunk” – mondja Sama a tájékoztatás végén.

6. „Egészen bizony” – helyesli Karmata. Azért kell átkel-nem a Mugónán minden utalás nélkül, hogy ne tudjam meg, mi fog itt történni. Az Atyánk kegyelmes szeretetében szívből örülünk, hogy most egyesülhetünk.”

7. „Ó igen! – igazolja Sama. Gyere csak, először elvezetlek a vendégházamba, és ott beszélj az utadról. Abada Rafael és Ajera cara Agralea sokszor szokott beszélni rólad. Azt hiszem, hogy mindent tudnak látni. Néha egész csodálatos velük lenni. Aztán szinte úgy tekintek fel rájuk, mint magára a kedves Atyára. Termé-

szetes, hogy az egész más érzés, ha látjuk az Atyát. Nézd, Karmata, a világosságban mindenütt mint otthon érezzük magunkat, mégis különös az otthon-lét, ha az angyali szülőknél, sőt ha az Abada házában időzünk, nem is szólva a szentélyről, ahol az Atya legcsodálatosabbban megnyilvánul. Mit szólsz ehhez?”

8. „Éppen így vagyok én is. De Sama, nem azért küldtek, hogy játsszam a kicsikéssel. Egy munka vár rám, és emiatt nem is maradhatok.” Sama igen elszomorodott efelett, és kérte, hogy legalább köszöntse az angyalokat, akiknél otthonosan érzi magát. Az angyalpár a szép kapu előtt áll, és kedvesen vár az érkezőkre. Megkéri Karmatát, hogy lépjen át a küszöbükön, miközben megáldják a bemenetelét a ház áldási jogával. Bár nem kéri fel, hogy maradjon, de nem is akadályozzák abban.

9. Ha kis időre Samánál marad, nem tűnik neki helytelennek. Ez nem is volna, hisz teljesítené az időrendet. Ellenben a szép vidék, a nagy angyalok szívélyessége, Sama mennyei tiszta szeretete, és aztán a gyermekcsoport, ah – melyik szív tud egyszerűen ellenállni, még ha oly jó tehetséges is lenne! Karmata ott ragad, a feladata és az útja elsüllyed.

10. Kis idő múltán a ház lakói egy szép lakomát ülnek. Eljön Sama vezető-angyala és közli vele, hogy Abada Rafael visszahívta, és hogy Samát is vigye magával. Még a mennyei örömeiben is szomorúsága van Samának, ami önmagában véve nem jogosulatlan. Sama rögtön engedelmeskedik, és vonakodás nélkül kezét az angyaléba teszi. Karmata elkíséri őket Múriel házáig, mely mellett elhaladnak, és melybe belépni házi joga van. Alig, hogy belép, elfogja egy különös érzés. Ez majdnem nyugtalanság. Villámcsapásszerűen tudatába villan a nem kifo-

gástalan cselekvése, mely ugyan nem rossz, mert ez nincs a világosságban, de elfeledkezett a komoly feladatáról, ami nevelésének fő oka. Az oltári tűzhely mellett letérdepel, arcát elrejtí a csodálatos sárga oltárterítő alá, és szól:

11. „Ó szentséges szeretetem, mit tettem? A rám bízott feladatot elmulasztottam! Hogyan tehetem jóvá, hogy az engemet illető szomorúságod, ó jóságos Atyám, örömmé változzék? Ah Atyám, bocsásd meg nagy hibámat. Sama azonnal szót fogadott, amikor hívták, holott szívesen nálam maradt volna. Én viszont nem fogadtam szót. Más úton jártam – nem a felmutatott javamra valón. Ó jóságos Abba, segíts csak meg, hogy jóvátegyem mulasztásomat. Segíts meg szereteterőddel. Most nagyon megszorítottalak, sőt Múrielt és Pargoát is. Segíts rajtam, kérlek, jóságos Atyám, hogy megörvendeztethesselek, és hogy segítségeddel jól meg tudjam tenni ezt az utat.” Nagy alázat szól belőle. Amint felnéz, úgy tűnik, mintha az oltári tűzhely felől egy enyhe fuvallat lengedezne. Megvigasztalva feláll – tele bizakodással egész bizonyos az atyai segítségben –, és minden további késedelem nélkül elhagyja a Mugónát, s útját veszi a világosságbeli iskolavilágba.

12. Nagy magasságból való egy sugár – láthatóan – vezet ahhoz az angyali házhoz, ahol a feladat várja. A ház angyalai imájuk közben érzik közeledni a megígért segítséget. Elébe mennek Karmatának, és a házi áldást mondva küszöbükön átkísérik. Azok a világosságban egyidősek Karmatával. Mivel a kiválasztása következtében és az azzal kapcsolatos külön vezetés révén Karmata érettebb, sok feladatra talál. Nem szabad magasabbnak mutatkoznia a házi angyaloknál, csak a „mi-tanítással” szólhat, mert a gondozandó kicsiknek nem szabad érzé-

kelniük az idősebb angyalok és Karmata közti különbséget.

13. Ez nem oly könnyű. Észreveszi a nagyobb tudását, és tanítói képessége meglepően kiemelkedik. Örülhet, hogy képességét igénybe veheti, mégis ki kell egyenlítenie a szolgálatkészségével és tiszta szeretettel. A házi angyalok is sok mindent megtanulnak. Nagy öröm fogta el őket, mert már rövid idő múltán a gyermekeik óhajukat nyilvánítják, hogy hamarosan látni szeretnék az Atyát. Karmata pompásan ért ahhoz, hogy fokozza sóvárgásukat, és hogy egyúttal türelemben gyakorolják magukat.

14. Ezek és más házi angyalok biztatására az összetartozó tartományban (hasonlóképpen a földi tartományokhoz) összehívják a gyermeket mind, hogy Karmata szóljon hozzájuk. De mennyire örül, hogy bizalommal viseltetnek iránta, a Múriel-ház hírnöke iránt! Ezt megköszöni igazi szeretetteljes alázattal. Megnyeri mindenki szívét; a tanítás impozáns ünneppé alakul. Felmennek a dombra, ahol néhányszor az Atyával egyedül beszélgett szívügyeiről. Most örömmel telt sok szem néz rá, miközben kezdi tanítását.

15. „Atyánk kedves gyermekei! Nem én akarok szólni hozzátok, hanem a szívem, melyből szólni akar az Atyánk szeretete. A szív hirdesse az Istenünk csodaművét, melyet az Ő tiszteletére és nektek életörömötökre adott. Egy világos csillagon vagyunk, és ismeretekekhez képest minden mértéken túl jól tetszik itt nektek. Igen, világosság hordozott, és szeretet vezetett titeket. Hogy a világosság ,valahonnan’ idesüt, azt már ti kicsik is érzékeltek, úgyhogy most már felteszitek a kérdést: Ugyan honnan származik a világosság? Bizonyosak vagytok ab-

ban: ahol a világosság forrása van, ott kell, hogy legyen a teljhatalma, a lakóhelye! Ez aztán igaz!

16. Más öltözetei is vannak a nektek tisztán ragyogó, a titeket boldogító világosságnak, melyet a legmagasabb létnek ismertek. Kedves gyermekek, ne csodálkozzatok olyannyira; tudjátok meg mindjárt. Sok üzenetet hoztam a szent jóságos Atyától, Aki egyedül magában rejti a teljességet, és kisugároz Magából minden világosságot és életet. Ismeri a gyermekeket mind akár kicsik, akár nagyok legyenek, mert minden gyermeket megajándékoz a birodalmából érkező, az ősi központból fakadó egy sugárral. Igen, Ő – Ő hordozza szívében a gyermekeket mind.

17. Azt gondoljátok, hogy nem ismer titeket, mert még nem láttátok Őt? Ó, Ő pontosan tud még a legkisebb gyermek természetéről is. Ő a mindegyikünk Teremtője. Se a külső, se a belső, semmi sincs elrejtve előtte. Haladatok előre, és hamarosan az atyai szívében lehettek, de Ő is birtokába akar venni titeket. Igen, Ő felállít egy örök lakóhelyet Nála, az Ő számára pedig nálatok. Ha ez meglesz, beállna talán a szünet? Ó, korántsem! Minden boldogság csodálatossága határtalan, soha nem szűnik meg, még akkor sem, ha azt mondják:

„Az Atya teljesen tulajdonává tett minket.”

18. Örülünk ennek, mert Isten szeretet, amely minden gyermeket felemel a maradandó és szent élet glóriájába! Csak akkor kezdődik a valóságos élet az Atyánál és az Atyában! Készítsétek elő a kis szíveteket, hogy a szent jóságos Atya betérhessen hozzátok. Ami még szükséges, következik azután. Hogy igaznak bizonyuljon az óhajotok, el kell ismernetek az Ő dicső akaratát. Hisz amit elhatároz számotokra, az jó! Akkor megnyílnak a szent

világos szeretet útjai, és a részeket nem tudjátok mérni semmilyen mértékkel.”

19. Karmata beszéde nemcsak a gyermekeknél keltett nagy benyomást, hanem még a házbeli angyalok is hálásak a jó tanításért: Helyes helyre utasítja őket, azaz az Atyára, Akié egyedül a tisztelet és hála. Letérdepelnek; egy házbeli angyal dicsérő éneket mond, amit szférájukban jobban nem mondhatnak el. Egy látható világos fény áldássugárként hatol mindegyikük szívébe, mert érzik az Atya közellétét. Sok időre elcsendesedik az egész sereg, csodálatos béke nyugszik meg mindannyiukon. Azután mindegyik csoport hálásan visszatér a házába. Kérésükre Karmata még egyszer felkeresi mindegyikük házát, és mindenütt egy különös áldás betér vele együtt.

20. A világozság visszahívja Karmatát. Ezúttal nem enged egy kérésnek sem, pedig nagy szeretet köti össze a csillag angyalaival. Hálaadással és sok kérelemmel megbízzák őt az Atya iránt. Még egy drága ígéretet tud tenni: „Az Atya hamarosan hív titeket, és akkor boldogan viszontlátjuk egymást.” Karmata visszainteget – a csillaghoz tartozó angyalok még egy ideig utánanéznek a dombról.

21. Mugóna felé tart az útja. A szent városhoz közeledve, langyossága eszébe jut. Sóvárogva gondol az Atyára, és ráeszmél a munkájára szállt áldásra. Bárcsak ne lett volna hanyag. Ha nem kérte volna meg Sama, hogy maradjon, akkor... Karmata megfélekedzik, magának felróni a hibát. Sama mögé bújik, és azt akarja, hogy Sama hordozza a hibát. De az igazságtalansága hirtelen felszáll, és azon aggódik, hogyan fog állni Múriel és Pargoa előtt, de különösen az Atya előtt. Szorongó érzéssel tér vissza a szent városhoz.

7. fejezet

Tanítás a hibáról. Az Atya hozzászólása

Múriel és Pargoa között ül Karmata a megszentelt helyiségnek szabadra nyíló kilátásánál. Beszámol útvjáról, nagy hibának vallva hanyagságát is, de – egy szóval sem gyanúsítja Samát bűnrészesnek, hanem csak gondolatban. A fejedelmek hallgatnak. Közben odatekintenek a szentélyhez. Karmata is megteszi, hisz a tartós csend, az elsők nyugalma lassanként aggasztja, végre nem tudja tovább elviselni, és félelmetesen kérdezi:

2. „Ó Múriel és Pargoa, bizony nagyon rosszul cselekedtem, mert hallgattok, és a szentélytől nem kapok egy jelt sem. Miért feledkeztem meg az utamról? Samát magammal kellett volna vinnem, ami a legjobb lett volna. Nagyon megbántottalak titeket, hisz oly sokat fáradoztok értem. Azt, hogy mennyi bánatot okoztam az Atyának, arról szó se legyen. Ah segítsetek rajtam, hogy mindent jóvátegyek. Sama mindig hűségesen segített nekem az Abada házában. Ő volt az, aki eltérített az utamtól. Ha az Atya átad nekem valaha még egyszer olyan megáldott munkát, akkor bizony nem akarok figyelni semmi másra csak egyedül a hangjára. Igen Atyám, ezt meg akarom ígérni Neked, Aki vagy a legmagasabb szeretetem és a mindent átfogó irgalmasság. Kérlek engedd, hogy mint kedves gyermeked betérhessek Hozzád.” Könnyek áztatják a gyermek gyönyörű arcát, amint tovább szól az angyalokhoz:

3. „Az Atya megszenteltjei, segítsetek nekem, hogy elmulasztásomat valóban jóvátegyem, hogy a szívem szeretete áldozatul szolgáljon az Atyának.” Ez még a

mennyben is igazi szívszorongás. Múriél átfogja Karmatát, a papház felé mutatva mondja:

4. „Karmata, egyedül az Isten szentélyében találunk segítséget! Melléd állunk, hisz az örökké Szenttől ránk bízott alapélet-sugárnak, a komolyságnak sok ereje van, amiről egyáltalán nincs sejtelméd. De egy dolgot, Karmata, senki nem tud neked adni, még az Atya sem, és pedig: helyes ismeretet és igaz alázatosságot. Az Atya megvilágítja szívedet, mi figyelmeztethetünk, és amint a szent erő rád száll, akként állsz az imánk ereje alatt. Azonban erő és ima nem ismeret! Az elnyert erőből és a neked szánt ima által magadnak kell megtalálnod az utat, mely mélyebb ismeretekre vezet.

5. Isten valamennyi gyermek útját a leggondosabban előkészítette, mielőtt mi az elsők örvendezhettünk az „Istentől hordozott életnek”. Igen, az életünket örökké Ő hordozza! Vajon a Teremtő mindenhatóságának tiszteletére volna-e, ha Ő a gyermekeket a leggondosabban (előre) megfontolt útjaikon még hordozná is? Akkor sem az isteni mennyei adományokra, sem az értelemre nem volna szükségük. A kiosztott erő elfecsérelés volna a természetben! A minden műre borított hallatlan világosságosságunk mi haszna volna? Az átfogó irgalmasság értéktelen lenne. Ez pedig össze nem egyeztethető az Ős lényegiségével, Akinek a gyermekek számára való kinyilatkoztatása az örök életre ilyenképpen téves következtetést kellene, hogy jelentsen. Az ilyenféle tákolmányra az Istenségnek nem kellene, hogy egy építőrendje létezzék.

6. Visszajövetben idenéztél a szentélyhez. Óhajtottál betérni Ahhoz, aki a gyermekek kedvéért felépítette a szent házat. Tekintetbe vették a határtalan jóságot is.

De azonfelül még egy gondolatod szállt fel, sőt ki is mondtad. Vajon adott-e neked békét? Vigasztalásodra szolgált-e?

7. Nézd, Karmata, nekem nem szabad téged ismeretre hordoznom, ellenben az ösvényre utalhatok. Járnai neked kell, kezeidet ezzel a kéréssel epedve ki kell nyújtanod a cél felé:

Az Istenség akaratában akarat nélkül nyugodni akarok, és ezáltal akaraterős és céltudatos akarok lenni.

8. Most neked kell mindent átgondolnod. Hívj, ha szükséged van ránk! – nálad leszünk.” A komoly, de mégis nagy szeretettel kimondott szó mély lüktetését érzi Karmata. Meghajtva fejét szinte észre sem veszi, hogy a fejedelmek eltávoznak tőle. Miközben a kapu halkan becsukódik, feltekint. Odalép közvetlenül a szabadra nyíló kilátáshoz, térdét meghajtva imádkozik:

9. „Ó szent isteni Lényegiség, most mindinkább tudom, hogy mit akar a magasztos szereteted. Múriel valóban hozzád hordozott, míg hibámat fel nem tudtam ismerni. Jóságos Atyám, mély alázattal meghajlok, de a kegyelmi kezed utánam nyúl. Ó Istenem, ebben van a legjobb támaszom! Minden erőmmel meg akarom ezt ragadni azzal a szeretettel, amely Hozzád indít. Igen, erővel és szeretettel elkészítve az atyai jószágodból, minden gyermek még akkor is megragadhat Téged, ha kudarcot vallott. Ezt tettem én. Azért annál erősebben akarok kapaszkodni segítő kezeidbe, hogy vezessenek engem a Te szerető szívedbe.

10. Múriel mondta, hogy egy gyermeket sem hordozol a gyönyörűséges rended kedvéért, ami képmásoddá emelt minket. Ha hordoznod kellene minket, vajon kicsoda

hordozna Téged? Az alapigazságból kiviláglik most a mély világosság, és felismerem:

„Holott gyermekeid közül egyet sem hordozol, szereteted mégis örökké hordozza őket! Az ismeretet nem oltottad szívükbe, de teljes mértékben részesíted őket abban. Bár a távoli gyermekeknek maguktól kellene szabadon megtalálniuk az utat, mégis feláldoztad Magad számukra, megtetted értük a földi utat, és azáltal magadhoz emelted őket, mint a világosságod gyermekeit!!”

11. Ugyanúgy cselekedtél velem. Fejedelmeid védelme alá helyeztél, akik – érzem – most imádkoznak értem. Felnyitották a titkos ajtót, melyen keresztül Te, Atyám, beléptél. Nagy örömmel szabad éreznem közelségedet! Add, hogy kegyelmed legyen körülöttem, mely elszülleszti a dőre gondolataimat, szavaimat és tetteimet mind. A legnagyobb örömöd az, amikor mindegyik gyermeked boldog Benned! Bensőségesen mondom: „Akarat nélkül akarok nyugodni az Istenségedben, hogy ezáltal akaraterős és céltudatos legyek!” Akaratom és céloom légy Te egyedül, minden szeretet Atyja!!”

12. A szentély felől behatol egy világos sugár a helyiségbe, és teljesen betölti. Karmata fején érzi az Isten kezét. Még elmélyedve odahívja Múrielt és Pargoát, akik hamarosan belépnek. Múriel átadja neki a komolyság áldását, Pargoa viszont karjaiba zárja őt. Karmata szól:

13. „Múriel és Pargoa, nagy dologban részesültem! Csak most érzem magam az Atya gyermekének. Nektek köszönöm, mert komolyságotok segített rajtam, és az Atyához vezető imátok visszaszállt rám áldássugárként. Azért bevallom előttetek, hogy mi nem szerzett örömet az Atyának.” Múriel félbeszakítja Karmatát:

14. „Kedves gyermekünk, hibádat már nem szükséges bevallanod, hisz nem volt elrejtve előttünk. Noha alázatos szívvel teszed, de egy gyermeknek sem kell, hogy újra feltárja, amit a kegyelem eltakar. Samától sem kell bocsánatot kérned, amint szándékodban volt. De néhány dolgot ki akarok fejteni neked. Azért figyelj ide! Ismét helyet foglalnak a szabadra nyíló helyen. Pargoa finom gyümölcsöket hoz. Ez jól esik nekik. Azután megszólal Múriel:

15. „Nézd, Karmatám, a viszontlátás öröme lenyűgözött titeket. A serdülésnek időszakában vagytok, noha a teremtési művet illetőleg mindannyian úgy vagyunk. A határok közé állított napszakokban az Atyánál maradt hűséges elsősülöttek a tökéletesebbek. Ezeknek csak mélyebb titkokat kell megtanulniuk. Viszont a később született gyermekeknek sok részben át kell járniuk a fozatukat. Ezért nem volt baj, hogy a viszontlátási öröme odaadtátok magatokat. Jobb azonban előbb megtennetek a munkát, és azután részesülni az örömben. Ez pedig visszajövedeledekre volt tervezve. A döntés rajtad múlt; tanulnod kellett.

16. Csupán a balga gondolkodásod hártotta Samára a főhibát. Ez csökkentette az utadat. A világosságban nincs bűn, mert a fejlődés a szabad utat is követeli. Te magad tulajdonítottad ezt bűnnek. Nézd, amit valaki maga hordozni akar – ez különösen az anyagi világot illeti –, az Atya sohasem tekinti vétéknek, mert az életben elkövetett bűnt abban a pillanatban eltörli, mihelyt egy gyermek bánatosan ismeretre jut.

17. Az Istenség előtt valóban nincs véték. Ha mégis lenne, akkor előbb Őbelőle kellett volna keletkeznie, mert semmi nem létezik, aminek a kiindulása nem az Ős-

Istentől való. Ha lett volna valaha valamilyen bűn a hatalmas magasztos isteni lényegiség előtt, akkor a teremtési esés feltételekhez lett volna kötve, amiért értelmetlen lett volna az áldozat. Ilyesmi nincs! Isten azt jelenti: ‚Örökké tökéletes‘, és csak a teljességre emelt lények – bár a fejlődés útjára állítva – kaptak életet.

18. Ami a Sadhana bukásából adósságnak tekintendő, ez az anyagi teremtés ‚tartozása‘. Ha Isten bírói széke előtt nincs felperese az adósságnak, akkor Isten nem mond és nem mondhat ítéletet. Ha pedig valaki elhozza bűnösségét – legyen az saját vagy idegen, akkor Isten ezt beszámítja. Viszont ha valaki bevallja az önhibáját a mindenség Szentje előtt – mindenesetre csak ez nyitja meg a mennyet az esés általi együttbukottak számára –, akkor az nem keres bűnéért más teherhordozót. Ez esetben a bűn helyett – még ha gyakran öntudatlanul is – valóban nyilvánosságra jut a bűnbánat, a néma kérelem: ‚Uram tisztíts meg újra, hadd legyek gyermeked, és maradjak mindörökké az.‘

19. Ó boldogság! Ekkor le van mosva minden bűn, és az alvilágban visszamarad a vétek! Az pedig el fog múlni, miként az Isten kegyelmi áldozata kiegyenlít minden bűnösséget. Ez egy szent titok, hogy az Atya jóságos irgalmassága a Golgotával a legmélyebb értelemben eltörölt minden vétket, még ha az anyagban érvényességük meg is marad. Amit ott a lelkek és az emberek valószínűleg éreznek, ah - a földi haláluk elrabolja, sőt őket is kirántja a látszateletről. Semmi nem marad, csupán a világosság a világosságban.

20. Aki a hiányosságát beismeri Isten előtt, a vallomása után mégis hozzátoldja a ‚de‘-t, az csalással kiforgatja magát az Isten igazságos kegyelmi osztályrészéből. A

,de', vagyis ha megpróbálja tisztára mosni magát, és a terhet másra kisérelni rakni, ez a tulajdonképeni bűn!

21. Egyedül ez az elesett gyermek bűne!! Bűnvádként odahajította Istennek a ,de'-t (a kiforgatást): ,Te vagy az oka, elvetted tőlem, ami tulajdonom volt!' Az adós nő a mindenhatóság és szentség lába elé dobta gonosz tűzként a bűnösséget kimondó ítéletet, és – eltiporva az élelet – a rábízott műrész alapjára írta. A megsemmisítő akarata hiába volt: Üres maradt az a hely az Isten magasztos színe előtt és az Ő szívében, melyet a ,kedves gyermek' egykor bírt. És csak ezen az egy helyen adható elő a vád előidézte bűnösség – és csak ott kiegyenlí-tendő. Ott döntésre jut, hogy a vád alaptalan-e és egyúttal elvetendő-e, avagy kapjon igényt, míg a vádló be nem pereli magát.

22. Aki ellenben a földi vándorlása útján egy másik gyermek bűneit a legmagasabb szeretetből önkéntesen próbálja eltörölni, és ebből kifolyólag az Isten bírói széke előtt alázatosan saját magát hibáztatja, annak nyilvánvalóvá válik a magas papi ház szentélyében a minden részben megigazolást szerző megváltási pecsét. Ez legyen meg örökké! Halleluja!!

23. Az olyan cselekvés motívumát persze nem szabad következtetni a pecsétből való jutalomra kívánczó megigazolás tudásából. Csupán szolgáló szeretet legyen a megigazolás ösztönzője. Az igazi motívumnak van két egymás mellett haladó főtárgoltsága. Az egyik illeti a régi teremtési napszakot, a másik meg az újat. Az első rész segélynyújtásának alapmotívumaként az a gondolata, hogy akarattudatosan tegyük meg a szabad szolgálat-készséget illető utat az Atya örömére. Ez a legnagyobb szolgálat Isten teremtési művén, mely a régi kor meg-

váltási részének az alapja, és ez a szabad társ-áldozathozatal, mely a szent Ős-Atya földi útja előtt már bele volt foglalva az áldozatába.

24. Isten áldozatától függ a második főrészt, mely az új, egyúttal a megváltó napszakra esik minden gyermek számára! Mi elsők és sok más angyal némelykor már végeztük a ,szabad szolgálatkészséget a Földön', az Atya áldozatot hozó útja előtt. De ismét az ,esésből' okozott bűnnek részbeni hordozói' akarunk lenni. A kicsikéink ezért nem maradnak vissza, ők is törekednek a második áldozathozatal útjára.

25. Azonban az új földi utunkon az a szent tudás indítson, hogy az Ős feláldozta szeretetét, ösztönözve örök irgalmasságából a bukott gyermek számára. Semmi esetre sem azért, hogy Magának ki akart volna vívni valamit, hisz áldozat nélkül könnyen megtehetette volna. A mi azutáni vándorlásunk útján minden teher – előidézve a felvett bűnrészesség által – kimondhatatlan magas kegyelmi teherré válhat! Amint Isten Magára vette a teremtési gyermek bűnrészét, mint saját bűnét – különben az áldozata nem hatolhatott volna keresztül a sötétségben -, szintúgy kellett és kell a világosságbeli gyermekeknek, az örökké fel nem fogható Istencselekedetre tekintve, megtenniük a részes-áldozatot hozó utat.

26. Tehát az út mintegy személyes bűnrészre hasonló, mert valóban csak így válthatók meg a felvett anyagpotenciák. A bírói szék előtt való meghajolás ahhoz vezet, hogy a gyermek a bűnnel együtt állhat a kegyelmi szék előtt. Aki idegen bűnt sajátjául magára vesz, annak meg is kell fizetnie! A szolgálatkészség gyönyörúsége fel nem mérhető. Az új nap majd kinyilatkoztatja nekünk!"

27. „Halleluja!” énekli egy erős énekkar. Észrevétlenül, mivel a szent szeretet úgy akarta, a beszéd elejétől fogva beléptek az elsők mind, valamint a vezérlő-angyalok nagyobb része és mindenki számára észrevétlenül az Atya. Következésként szól Urániel:

28. „Valóban, Múriel, általad szólt az Atya! Ezért adjunk hálát Neki! Nos - amennyiben hasznos – ez a pecsét is feltárult a gyermekek számára. Kellő időben az örökkévaló Szent kinyilatkoztató világosságával el fogja még árasztani az elrejtetteket, így abban is örömmel szolgálhatjuk Őt. Az oktatásból eredő legközelebbi dolog az, hogy a golgotai áldozathozatal sugara alatt újból megtegyük az utat! Alázatosan kérjük meg a kegyelmes Atyát ezért az útért. Az Övé legyen a szabad szolgálatkészség! Legyen meg!”

29. „Ámen!” Felhangzik a jól ismert, szent-kedves hang. Mindannyian odafordulnak az Atyához, és örvendezve körülvesszük Őt. Ez a mennyben is újból meg újból boldog meglepetés. Miután örömeiket kifejezték, megszólal az Úr:

30. „Eljött az ideje, Urániel, hogy a továbbiakat is hozzáfűzzem az ismeretekhez. Nézzétek, amikor a fejemet haldoklóan meghajtottam mint a Föld Emberfia, felbomlott a pecsét köteléke. Igen, Múriel arról szólt, amit hirdetni lehetett az Én papságomról, mert a szíve össze volt kötve Velem. De Én voltam a hang, Én voltam a szó, Aki szólt hozzátok!

31. Amikor Sadhana-Lucifer az első ismeretre jutott, a gyermekeim megláthatták a titkot az egyik részben. De igazatok van, hogy a teremtésnek csak lassan kell megtudnia, mert Én ezt összekötöm a megváltott Sadhana gyermekünk folytonosan haladó ismeretével és az egy-

kori visszatérésével. Ilyen módon lesz minden gyermek útja is áldássá a teremtés számára, és a még távolban levő gyermekünknek örök hasznává. De ha ez a gyermek – az Atya titokban Karmatára mutat, akinek még nem szabad megtudni az összefüggést – az útját megjárja, akkor az örökkévalóság órája a nappalnak utolsó ütéseire lendül. Általa, mint más gyermekek által is, megadom a Földnek az utolsó ízben a szent dolgokat. De őt is követik még a legmélyebb kinyilatkoztatások a teremtési nappal számára, melyeket csak az anyagbeli idő végén adhatok meg. Csak hát – a gyermek útjával a kapu tágra fog nyílni, míg lassanként a világosságbeli áradat teljesen érinti a Földet, amennyire el tudják viselni az emberek.

32. Tiszta szeretetből még egyszer el akarjátok hagyni a világosságot. Ezért legyetek megáldva mindörökké. Igen, Melkisédek Főpapként áldásom eláraszt titeket ebben az órában. Most hát kövessetek!”

33. A sereg felemelt kézzel hangosan dicséri Őt: „Szent, szent, szent vagy Te, ó Urunk! A végtelen szeretet és irgalmasság Atyja, Tied vagyunk mindörökké!” Mialatt a világosságbeli gyermekek körülveszik, az Atya bevonul a szentélyébe, melynek nagy csarnokában egy isteni lakoma elkészítve vár rájuk.

8. fejezet

El kellett buknia Sadhanának? Valamit a fejlődés szabadságáról

A lakoma folyamán a „nagyok” elbeszélgettek az Atyával. Karmata eltelt csodálkozással. Már a Múrielnél átélt élmény olyan mélyen hatott rá, hogy nem is mert megszólalni. Most isteni titkok csodálatos mélységeiről

hall, melyekbe az Isten vezetésében bízó gyermekek betekintést nyernek. Mily hihetetlen magasabb bölcsesség nyilvánul meg beszélgetésükben! De nem kíváncsok, hogy oly magas bölcsességgel bírjon. Alázatosan felismeri, hogy az állapotához képest csak visszfénye lehetne annak, ha hűségesen megteszi útját. Elég neki a szívbeli öröme, hogy az Atya körül olyan gyermekek vannak. Ezzel le is tette az alázatosságra szóló vizsgát. A végzett lakoma után egyre vidámabban és fellelkesülve követi az Atyát a Szentek Szentjébe. Odaérkezve ismét nagy bánatba merül, és elbújik Múriel mögé. Tekintete ne szomorítsa meg az Atyát. Az Úr az angyalokhoz fordulva szól:

2. „Gyermekeim! Most hozzáfűzöm Múriel beszédéhez a továbbiakat. Igen, pecsétitkókká lett, ami egykor nyílt volt a művem előtt, mielőtt egy gyermek megvetve szeretetemet, el akarta sötétíteni a világosságomat. Ti már sokat tudtok, de Karmatánk részére ez teljesen új. Csak-hogy nektek is feltárul ezáltal további ismeret, mert az új teremtési fokozatnál minden kinyilatkoztatottat továbbadnak egy új élettávnak. Ez azt jelenti:

3. A teremtési napokhoz képest minden kinyilatkoztatásnak van kezdete és vége. Köztük vannak a fejlődési fokozatok. Alkottam egy teremtési alapot – egyszer létesítettem, mert Én is csak egy Ős-Isten vagyok! De azon az egy alapon alakulnak gyermekeim számára a megszámlálhatatlan egyes-periódusok, melyeknek – bár az alapzathoz és törvényéhez kötve – megvan mindenkor a saját törvényszerűségük a nekik kimért időszak számára. Azokhoz kötve van minden fejlődés. Ez már alapja volt a feltételes törvényemnek, hiszen csak arra lehetett alapozni a leggyönyörűbb sorrendben a nektek már eléggé

ismert második teremtési törvényt, a szabad akaratotokat.

4. Fontos felismernetek, hogy a részteremtésnek miért nem hagytam meg ezt az alapot egységesen elhatárolva. Aki felfigyel, az hamarosan elnyeri a messze ható (különírás? A program aláhúzza!) tekintetet, és a végén csodálkozva szól: „Ó Atyánk, túl minden tudáson és értésen hallatlan életteljességben gondot viseltél rá, holott felmérhetetlen mértékű szeretetet nélkülöztél! Ti ugyan szívesen kárpótolnátok Engem, és ez a kérdések: Szent, kicsoda vagy? jogos. Azt hittétek, hogy megismertetek, hogy szerettek és szolgáltok Nekem. Ellenben még mindig a cselekedetek kezdetén látjátok magatokat állni.

5. Mégis azt mondom nektek: Amit ti és sok gyermek már véghezvittetek, az nagy, és az örömben nyugszik! Magas ismeret ellenére is „kedves gyermekeim” vagytok, kiknek mindenkor örülhetek, mint éppen most a kis Karmatánknak is, aki Előlem elrejtőzik. De ha ő is szemembe nézne, mint ti, az nagyobb öröm volna Számomra a bűnbánatánál, ami sem Nekem, sem neki nem használ semmit. Ha szemébe tudnék „nézni”, akkor a bánnatos bajon könnyen segíthetnék.” Karmata Múriel háta mögül előnéz. De szigorú szem helyett – mint elvárta –, jóság száll feléje. Kissé húzódik, egy kis félő kérdés a szívében, és aztán zokogva borul a feléje kinyújtott atyai karba, és így szól:

6. „Ó jóságos Atyám! Rossz cselekvésem mellett még balgábbat követtem el. Teljesen szolgálatodba szeretnék állni, és még nem is tudom magam odaadni egyszerűen szeretetből! Atyám tarts meg karodban, adj értelmet, hogy mindenkor visszataláljak Hozzád, bármi történne is.

Te vagy a Szent, a Csodálatos, Aki csak a gyermekeire gondol, és értük tevékenykedik! Ah, engedd, hogy mindig Nálad maradjak!" Az Atya szívéhez szorítja Karmatát, de elsősorban tovább szól az angyalaihoz:

7. „Miközben Sadhana az Általam megállapított kezdet elején az életpályáját megkezdte, feltártam neki nagy vonásban a létrejöttéket, a létezőket és a leendőket is. Különösen szabad volt felismernie a művet illető legteljesebb rendben beillesztett végcélokat. Kényszerűen – mert azzal összefüggött – látta a változékony törvényeket is, melyek idő és tér, valamint tudatosan élő teremtmények és más létformák számára voltak elrendelve. De ezeket – a második múalap, a szabad akaratfejlődés ellenére is – alá kellett vetnem a rend alapszerkezetének, mert anélkül Rajtam kívül semmiféle élet nem létezhet személyesen.

8. De miért nem mutatkozott meg a rend alapigazságosságától való eltérése, amint előfordult az esése alkalmával? Az Ősnek melyik értelméből mutattam csak keveset az eséshez hozzátapadó következményekről? A következményt követő valamennyi teher mielőbbi felismerésekor netalán mégis csak lett volna Sadhanának esetleg ereje, hogy húséges maradjon?! Ha nem esett volna el, vajon elbukott volna-e éppúgy egy másik gyermek? Több mindent már régen felismertetek ezekről a kérdésekről, most pedig feltárom nektek a kiegészítést. A legutolsó dolgokat azonban betakarom, csupán a mindnyájatok boldogsága kedvéért, valamint egyben az Ős cselekvő éve általános fejlődéséért.

9. Nézzétek, Karmata számára nincs más, csakhogy nyugodjék Nálam. Ti pedig cselekedjétek, még ha a ki nyilatkoztatásaimból némelyik teher nyom is. Vegyétek

figyelembe, hogy a gyermekeimmel szemben elsősorban Atyaként állok, a művel szemben pedig Teremtőként! Minden más, noha nincs alárendelve, de be van illesztve!

10. Azt, hogy se a nappali mű megkezdésén, még kevésbé az életetek első órája kezdetén, csak azért sem Sadhanának, nem mutathattam meg a szabad akarat-alapzat visszaélésének beálló esését, ez már régen érthető számotokra. Igen, még több mélységet ki kell fűrésznünk. Öröömre és tiszteletemre, a ti boldogságotokra és szeretetetek kedvéért teremtettem a cselekvés művét. Lehetetlen volt azért azzal a gondolattal ,foglalkoznom', vagyis egyáltalán kimondanom, mert ez ,mag-elhintés'-t jelentett volna, amit nem raktároztam el feltétlenül a csűrőmben a cselekvés szabad földje számára, holott a Magamban levő teremtő lényegiségem ,látta' a két alapzatnak a ,lefelé és felfelé' változó mozanatait. Igen, vajon leledzett-e Magamban az ,esésre vonatkozó gondolat', még ha csak olyan betakart szemlélésben is? Egyelőre érthetetlen lesz számotokra a kérdésre való ,igen és nem'.

11. Két okból létezett az eshetőség gondolata. Először: nagyon lassította volna a szabadságfejlődést, ha nem lett volna ,lefelé és felfelé' változata. Másodszor: Az eshető ,lefelé' előrelátható szempontból olyan intézményekre indított, melyeket az örökké jogosan fennálló feltételes törvényem védett, s azáltal megőrizte a gyermekeknek elkészített szabadságtörvényt a teremtésre alkalmas mozgékonyágában. Ez már megvolt a ,négyre osztott teremtésben', mielőtt egy a gyermeket illető gondolat megérlelt volna egy és nemcsak megengedést. Rendeltetés volt, még ha létformája is volt. Csak az Én előrelátásom látta a ,lefelé' való irányt, de ezt is csak ,beburkolva'! Nem néztem meg nyíltan, különben ré-

szemről megközelíthető lett volna a mű számára, ami aztán a rendeltetés „megengedő formába” burkolva tönkreteszi a szabad akaratot, és Nekem nem keltek volna életre a szabad szeretetre képességű gyermekeim, hanem csak alkotó hatalmam labdáái lettek volna! Tehát az általános teremtési nappal számára Magamban volt az igen, azonban a „nem” csak a gyermekek számára. Most itt az oka a betakart isteni szemlélésnek.

12. Ha Sadhanát mint első gyermeket túlságosan figyelmeztettem volna az esésének eshetőségére és az azzal járó veszélyekre, akkor félelemérzetből – ugyanakkor mind a gyermekek – nem akart volna gondolni egy szabad mozgású fejlődésre, és ezáltal soha nem nyerte volna el az Ős cselekvő évébe vetett legjavát: a gyermeki érzelmet. Egy rendkívülien gátolt teremtett lény lett volna, akivel nem tudnék mit kezdeni és ő sem Velem. Mi hasznom lett volna a nagy teremtési fáradságból, hogy megvessek két alapzatot, hogy mindkettőnek megszerezsem a kiegyenlítést, amely alapon találkozzék a Teremtő és teremtmény mint „Atya és gyermek” szabadon szeretve egymást? Ilyen fáradságtól megkímélhettem volna Magam!!

13. Továbbá az első gyermek a túlságosan messzemenő kinyilatkoztatás ellenére is eleshetett volna, sőt még más „fellázító gondolatokat” is szólt volna, melyek még nehezebb következményeket vonhattak volna maguk után. Mindkét eset feltételezte volna az Ős általi áldozathozatalomat, hogy eltartsam a művet, miközben ez valóban a gyermekeimet illeti. A különbség mélyét nem lehet eléggé kinyomozni.

14. Még egy másik következményt is maga után vonhatott volna, ha a teremtési gyermek „nem szabad lény”

létére az egy gyermekteremtés számára hozott ki-
mondhatatlan isteni áldozat felismeréséből újra Hozzám
fordult volna. Ez a tudás ugyan nem esnék teljes súllyal
Sadhanára, főképp addig nem, míg a bűnhődése céljából
sokkal többet kellett volna tartózkodnia a sötétség terü-
letein, mint olykor-olykor a számára elkészített állomá-
son, ahol a ‚Sadhana lelkének‘ is szüksége van megpihe-
nésre és erőgyűjtésre.

15. A nem szabad fejlődés szempontjából nézve, még ha
akkor a világozóságom magasságára lépett is volna, a
bűnhődés fájdalmai teljesen tönkretették volna, ily mó-
don ő lett volna a ‚megsemmisült‘, vele együtt a gyer-
mekek mind. Hiszen a mondottak tudatára ébredt volna,
és semmiféle kiegyenlítés nem segített volna rajta.
Mindez folytonos viszálykodásban állna az alapirgalmas-
sággal, ami az eónok folyamán csodálatosan formált
gyermekalkotásnak a teljes felbomlásával végződött
volna. De a teljes felbomlasztás is el nem képzelhető
hosszú időig tartott volna számotokra, mert Én – Ős-
Teremtőként alkotó hatalmat birtokolva – nem sérthet-
tem meg a saját rendemet, de azért nem is akarom!!!

16. Egy tönkretett, sőt elpusztított gyermekbirodalom
egyáltalán nem lehet az Én szent „legyen”-nemnek ér-
telme és célja! – Tehát az esés lehetőségének ‚nyílt
gondolata‘ nem rejtett Magamban, hanem csak az elő-
relátás, amit áldásos intézkedésekre használtam, melyek
azt is tartalmazták, amit eleve kijelentettem erről az út-
ról. Ez sok volt, de mégis be volt takarva. Ehhez kap-
csolódik magától a következő kérdés, amelyik indítóokból
csak részbeli utalásokat mutattam fel.

17. Az előrelátás folyvást Magamban rejlik, melyhez csak
közvetve kapcsolódik az eleve rendelés, és ez uralkodó

módon a hatalom által irányított összes alkotás részére, de fennállóan tekintettel a cél szabad elérésére a gyermekeim számára. Nagyon kevés hasznatok lett volna abból, ha alapvetően részesítettek volna ebben titeket, fejedelmeket, az esés előtt. Annál inkább elment volna az örömmel végzett szabad szolgáltatások az anyagon, mert meg kellett volna látnotok a nagy nehézségeket, melyek mindkét teremtési fundamentum sértetlensége kedvéért keletkeztek. Eleve megmondtam nektek mindent, ami okvetlenül szükséges volt.

18. A kitűzött cél bizonytalansága súlyos akadály lett volna. Nézzétek azt a gondot és félelmet, mely a sötétség híveire száll, akik emberként kerülnek majd a Földre! Az irgalmam olyan határtalan azon legszegényebbek iránt, hogy még nektek is érthetetlennek tűnik, amikor szeretetem a keresztre nyomta a pecsétet.

19. A másik kérdés, hogy Sadhana el esett-e volna a teljes feltárás következtében, ez már minden további nélkül felismerhető, de a szabad továbbfejlődést sértő helyzetek is. Még fennmarad, hogy eleshetett volna-e még egy másik gyermek, ha Sadhana székén maradt volna. Nektek, elsőimnek, megvan a mély látástok, de Karmatának el kell mondanom, és nektek is kissé hézagos a tudásotok.

20. Egy másik gyermek is elbukhatott volna, mert az esést illető feltárás mindegyik gyermeknek szólt. Nem alkottam két különböző vezetésre szoruló gyermekcsoportot. A most egyenlőtlenül fejlődő normák közt egymással szembenálló erősen különböző csoportok nem az Én alkotásaim, hanem esési-jelenet. Ez a dolog egykor elmúlik. Ez az ősi isteni lényegiségem előtt teljesen illetlen és érvénytelen is! Megfogadva, hogy Én örökké Atya

vagyok, akkor az atyai áldás minden gyermeket kell, hogy illessen, másképp a legigazságtalanabb Isten volnék! Határtalan az a szabadság, amilyen mértékben a gyermek megszerzi az atyai áldásfolyamot. Minél jobban maga akar utánanyúlni, annál több az áldásom beteljesülése! Ebben minden gyermek teljes egészében szuverén!

21. A kinyilatkoztatottakból felismerhető, hogy a gyermekek fejlődése miért halad lassanként. De még szóba akarom hozni a Múriel által megpendített pecsétet. Ezért hallgassatok tovább!”

9. fejezet

A szent mágnes. Bűn, vádló és engesztelés

Az elkészített élelcél elérése megingathatatlanul állt. Még maga az esés általi termékváltoztatás sem tudta megingatni, hiszen az csak egy közbeiktatott intézkedés volt, és az ősi cselekvő évem felépítését nem sérthette meg. Tér és idő kimérhetetlen a gyermekek számára. Szívük szerint sűröghetnek-foroghatnak a ‚cselekvés szabad földjén‘. A szélen nem tud túlesni egy sem, mert középen Én vagyok a legmagasabb fokon eleven mágnes, Aki a legeltávozottabbat is magához tudja vonzani, anélkül hogy kényszer alá vetné őket!

2. Az új tervalakításnak is szüksége volt egy közép-pontra, Aki átadóként vagy közbenjáróként átvette a feladatot, hogy a hűséghatáron túllépő gyermekeket visszacsalogassa, szükség esetén segínyt nyújtson nekik tudatos igénybevétel nélkül. Még a különböző középponti besegítők mellett is a bűnelhordozó volt a legmagasabb állású közbenjáró. Mivel minden alkotásnak van egy

szent mágnese, a középpontokba be kellett, hogy legyen helyezve a mágnes központja – még ha betakarva is.

3. Kiindulva a bűn(el)hordozás közbeiktató intézkedéséből az mutatkozik, hogy az áldozathozó utam a Földön a központ. Vajon mi volt az út? Nem más mint Magamra venni minden bűnt! Sem ember létemre, sem Isten létemre nem tapadt Hozzám a legkevesebb bűnrész. Sőt az előrelátásomban immár kiegyenlítettem az esést! Hát miért hordoztam ezt a terhet hasonlóan a teremtési bűnönhöz? Ó, ha nem léptem volna fel mint Olyan, valóban egy ember sem tudta volna felemelni kezét ellenem!!

4. „Mint ember, tudatosan vettem Magamra a bűnt!” Az utolsó harcom volt a bűn miatt való küzdelem. Mert a tiszta, isteni világossággal elárasztott lelkem kiáltott, Akinek az ereje hordozta a Föld porát, és Akiben a világosság kiformált egy valóságos életvitelt: „Te büntelen vagy, hogyan tudod Magadra venni az anyag terheit?” Igen, ez a lélek látta a véget az áldozathozatalban. Ezért a küzdelem, hogy a kehely eltávozzék Tőlem, és a kiáltás: „Istenem, miért hagytál el?”

5. Heves küzdelemben körülfogtam a földi lelkemet mint megtestesült szeretet, és szóltam: „Én, valóságos ember, vagyok a bárány, akit fel kell áldozni. Minden bűn az enyém az áldozathozatal által. Csak így marad bizonyos minden gyermek számára örökké az élet kenyere. Te, Istenség, add szeretetemnek azt az erőt, hogy a lelkem Nálam maradjon. És ha életemmel feláldoztam a bűnt a magas teremtési trónod előtt, legyen minden bűn kiengesztelve!” Ezt képeztem Magamban a legkeserűbb imámban. De a lélek tiltakozott:

6. „Saját bűnt nem helyezhetsz oda a teremtési trón elé, mert sose tapadt Hozzád! De ha még Magadra ra-

kod is – hisz mint Isten lehetséges –, még ha a Te Ős-Éned el is ismeri, mégis az elbukottak bűne marad.’ Lelkemnek igaza volt. Azonban nem az áldozat megszüntetése értelmében, hogy a teremtett világ megváltása nem teljes érvényességű, hanem csak úgy, hogy magától értődően a világnak és híveinek a bűntől való megtisztítás jegyében jóvátételt kell szolgáltatniuk. Ez az anyag külső szubsztanciáira vonatkozik, miközben Én átvettem az elesett szív benső erőit mint bűnrészt, melyből az esés keletkezett. A többi erőrészt megváltják a hűséges gyermekeim a társ-áldozathozatali útjukon.

7. A bűnfelvétel mélyebb oka a teremtési gyermeknek a már elejétől fogva akart megszabadításában rejlik, különben a visszatérése után lehetetlen lett volna elviselnie a teremtésre vonatkozó bűnbánati terhét. A gyermekekre vonatkozó bűnbánattól Sadhana nincs felmentve, mert abban van a jóvátétele, amit kitartó akarattal el is kell viselnie. De a bűnbánat, mely a teremtéstől Sadhanára kellett volna, hogy szálljon – ha nem töröltem volna el a bűnösségét az áldozatban mint sajátomat –, a gyermeket elpusztította volna, és mind a hűséges gyermekek nehéz társ-áldozathozatali útjuk illuzórikussá vált volna.

8. Még elmondok valamit a közbeiktatott áldozathozatali intézkedés középpontjáról, hogy több világosságot nyerjete a központból. Az esés után Sadhanát seregeivel szűkebb, noha nem megszorított határok közé kellett helyeznem. Ezáltal kegyelemből minden bűnt ugyanabba a határszabásba szorítottam. Miként abban a határban a szabad akarat érintetlenül maradt, úgy egyúttal megmaradt a szabad jóvátétel eshetősége is. Ez magában foglalta: egy bűnös sem tudta bűnét egy másik gyer-

mekre rároni, és továbbá egy nagy bűnösnek sem kell okvetlenül egyedül eltörölnie a saját bűnét.

9. Az igazságosság és az irgalmasság ebben csodásan kiegyenlíti egymást. Az első esetben az igaz bűnbánat céljából az igazságosság a bűnösnek meghagyja a bűnt. A második esetben az irgalmasság segít hordozni a kien-gesztelésnél, és a terhet megkönnyíteni. Hogyan tudnák másképp elnyerni a fiúságot a teljesen szegény lelkek, ha nem a közvetett megszabadítás útján? De másrészt milyen értelme volna, hogy a világosságbeli gyermekek egy idegen bűnt illető utat megtegyenek? Ha az anyag megszabadítása lett volna minden áldozat értelme és célja, hogy az elesetteknek kilátásba tegyem a megvál-tást, akkor örökké nem lett volna megváltva az anyag!

10. Amennyire lehet, megvilágítottam nektek az áldozat-hozatalomat, de a hűségesek útja ezáltal egy másik for-dulatot vett. Amit gyermekeim a világbeli anyagban eddig teljesítettek, nagynak lehet nevezni, hiszen sok potencia megszabadult, és sok lelket hazavezettek. Ettől fogva azonban nem marad a gyermek útja csak társ-ál-dozatot-hozó, hanem egészen be lesz foglalva a ,teljes megváltásomba', mert most már az áldozathozatali me-netemről tudatos ismeret van.

11. Elhatároztátok magatokat, hogy még egyszer megte-szitek a bűnt illető utat. Ez jó, és meg fogom áldani. De ne foglalkoztatok azzal a gondolattal, hogy az áldozatho-zatali szemléléssel a már megtett utatok érvénytelen lenne. Ez alázatosságotokból fakad, mely jó erő lesz a további kiengesztelőt szerző utatokra. Azonban nincs okotok rá, az eddig elért társ-áldozathozatalt értéktelen-nek tekintenetek. Ezzel csak megterhelitek a tiszta szí-veteket. Azáltal újra hatályon kívül helyezitek az aláza-

tossági erőtöknek jó részét. Hogyan gondolhatjátok el, hogy amit eddig áldozattal hoztatok, nem pecsételtem volna meg az alapigazságosságomban és a kiengesztelő irgalmasságomban? Ez távol legyen tőlem!

12. Nemes ösztönötökből mindig szolgáltatok és segítettek. Ez volt a legfontosabb az imént említett középpontból, amelyet különösképpen a Föld számára állapítottam meg. Az embertársnak segítségére lenni, a baját nagyobbra becsülni, mint a sajátját, és egy közbenjáró ima, az örökkévalóság műve, mely a társ-megváltó áldozathozatal alapját alkotja. Mindezekhez tartozik az irgalmasság indítása. Bár minden tulajdonságnak hatékonynak kell lennie, mert azok együttműködése nélkül nem lehet felébreszteni az irgalmat, de a Földön az irgalmasságnak dominálnia kell, mert általa megkoronáztam az utamat.

13. Visszatekintve szemléljük meg egy egyedi esetet, ahogy előfordult a Földön, ahol a keresztem árnyéka szentül és komolyan uralkodik. Elmúlt néhány évtized, és százazrek szívébe beleégett a képem és tanításom. Közben elhatalmasodott a szavam és tetteim hirdetőinek az üldöztetése. Foglalkozunk egy világosságbeli gyermekkel az Alániel házából. Nagy türelemmel azon fáradozik a tanítvány, hogy erősítse a hívőket, az ingadozókat megszilárdítsa, a hitetleneket meggyőzze, és az ellenfeleinek megbocsásson. A „tartozik oldal” ki van egyenlítve. Mégis önkéntesen elfogadja a vértanúhalált.

14. A vádló bűnét Elébem viszi: „Atyám, bocsáss meg, ő nem tudja, hogy mit cselekszik!” Közvetlenül a kegyetlen halála előtt áll, egy egyenlőtlen harc előtt az állattal. Nézzétek, az állat meghúzódik, a fejét elfordítja az áldozattól. Hisz közelebb áll Hozzám a gonosz embernél.

Brutálisan uszították ellene az állatot, és – félelemtől agyonzaklatva – az áldozatra veti magát. A tanítványunk fájdalmat érez, és egész természetes, hogy a lelke reszketve aggódik. De ahogy az állat közeledik, a leggonoszabb ellenségért való ima rádobja az irgalom fátylát. A tigrisnek egy csapását érzi. Egy pillanat, és látjátok, hogy a földi halál megszüntetett minden szenvedést.

15. Nézzétek, hogy az áldozati csészéből Földre száll a világosság, hazahozza a megkoszorúzottat a hóhér felvett bűnével együtt. A hóhér felszabadult előttem – hiszen a tanítványnak az áldozathozatala meg van koronázva –, de a teremtés előtt abszolúte nincs kiegyenlítve a bűn terhe, ellenkezően a hamis bírónak kétszeresen el kell viselnie az adósság terhét. És milyen rettenetesen nyilvánul meg rajta – mily hallatlan üdvös megbocsátás által!

16. Látjátok, hogy dühöngve megöli kardjával az állatot, mert a tanítványom nem mutatott fájdalmat. Az állat irgalmasabb volt az üldözőnél. Vajon mit hoz az éj? Nyugtalanul hánykolódik a drága párnáján. A tigris lelke az álom által testétől megszabadult lélekhez közelebb lopózik, és rettenetesen megrágja. A hóhér nem tud védekezni, mert nincs kardja. A vadállat szétszakítja lelkét, anélkül hogy meghalna. Számlálhatatlan halálokat szenved örök kín gyanánt egy éjjelen. Az alvó homloka véres, és nyöszörgés ered melléből.

17. A szenvedő látja, hogy jön a tanítvány. A haláltól megmerevedett, mert tud valamit egy keserű megtorlásról. De mit tesz a tanítvány? A kutyus módra hozzásimuló vadállatot cirógatja. Azáltal megszabadul az állat, és átmehet egy békésebb állatvilágba. A tanítvány a zsarnok elé tartja a keresztem képmását, melyet a ke-

resztények nemes fából faragva mindig magukkal hordoznak. Áldóan ráteszi kezét az ellenfélnek vértől nedves homlokára. – Másnap este a sötétségben a zsarnok egy másik tanítványhoz sompolyog és megkeresztelkedik. –

18. Nézzétek, ez a mély értelme minden társ-áldozathozatali útnak. Nem kell azonban mindig ilyen példának előfordulnia, a Földön nem kell azonnal meglátszania a hatásnak. De a nyereség mindig ugyanaz marad, és beírom az életkönyvbe. Ebben találjátok meg az utam legtitosabb szemléletét, csak azzal a különbséggel, hogy Én teljes tudással tettem meg az utat, mert azt nem lehetett megszakítani az isteni látásomtól. – Ti elsők, ismeritek azt a gyermeket, aki az áldásos kezem alatt nyugodott, mikor fő zsarnokként megpecsételte a kereszthalálomat, hisz őérte folyik minden áldozatot hozó harc!

19. Ezért csak közvetlenül a kereszthalálom után érkezett el az ideje, hogy az átszúrt kezeimet áldóan tehettem az átkozat fejére, és tettem is!! Az utam által Magamba zártam az egész világkerekséget bűnével és vétkével együtt, belegöngyöltem a szívélyes irlalmasságomba – nem másképp, mint mikor az Emberfiába beburkolva a Földre mentem. Amennyire hasznos, más gyermekeknek is elmondhatjátok, amit most kinyilvánítottam nektek. A titok legmélyebb részeit feltárom majd a Föld részére az ideje végén. – Most pedig szóljatok, kedves nagyjaim, mert a szívetek hatalmas szót szól.”

10. fejezet

Az igazságos imádás. Kegyelemteljes szentség

Gábrriel szívében mély tisztelettel meghajolva a szeretet tüzével Isten színe elé lép.

2. „Szentséges, igazságos Teremtő, Pap, Isten és Atya! A szent szavad keresztülizzította szívünk mélyét. Kiváltotta a visszhangot, melynek még Magad sem tudsz ellenállni. Tiszteletteljes tudatában vagyunk annak, hogy megragadhatunk, és Téged a magasztos ősi lényegiségben mint örökké jóságos Atyát szerethetünk, mert Belőled születünk, és az örök eledelt az ősi szent szeretetedből kapjuk.

3. Ez az általad elkészített ismeret a csordultig teli mérték számunkra, valóban a testvéreimmel és nővéreimmel letérdepelünk, és örökké kiáltjuk: „Felfoghatatlan Isten-ség! Mi vagyunk mi, hogy ily kegyelemben részesülünk? Honnan van jogunk szentélyedben imádkozni, hogy hordozzuk a tudatos életet mint legbecsesebb kincset, melyben a fiúságunk joga nyugszik?! – Ó Te, Atya-Isten-ség, formálj minket a világosságod ősrök sugaraivá, mert csak akkor vagyunk képesek kellően tisztelni Téged!’ Ez az alázatosságból és imáadásból eredő kérelmünk: illessz be minket sugaraid tengerének örökké mérhetetlen szentségébe és mélységébe!

4. Tudom, hogy elfogadod könyörgésünket. Gyermekéddé tettél a szerfölött való irgalmasságodból, melyben mind a tulajdonságaid megkapják a legmagasabb fokú igazi visszhangot. Megajándékoztál a magasztos gondolataid és jóságos tanításaid, valamint a csodálatos élet-

formáid kinyilatkoztatásaival. Igen – és betekintést adtál az Ősség mélységeibe, amit csak mély tisztelettel tudunk elviselni. Egyúttal megszerezted a velünk való legbensőbb kapcsolatot, mely által felfoghatjuk a kinyilatkoztatásaid rejtett mélységeit is.

5. Minden megértésen felül a szent és irgalmas áldozatot hozó utad kettészakította a függőnyt. Nemcsak a szegény eltévelyedettek számára, hogy azáltal megtalálhassák a hazavezető utat, hanem a burkot is, mely alatt az Ős-Éned eltakarva volt. Ó, nemcsak egykor, a cselekvés műved elején, mondtad a szent ,legyen'-t, hanem folyvást az ,élet-létesítésben' mutatkozik az áldásos szavad. Tehát a most adott feltárás a legcsodásabb szent ,legyen', azaz egy hatalom- és erőfolyam, mely teljesen keresztül lüktet rajtunk.

6. Azért legyen Tied a hála, áldás, dicsőség és tisztelet. Tied az imádás üdvözlete, szent, jóságos, legkedvesebb Atyánk. Szeretetünket vedd ajándékul, és helyezd a társáldozathozás és jóvátétel tűzhelyére az elveszett világhoz vezető úton. Igen, engedd, hogy elmenjünk és hazavezessük az immár megfordult, ah, de még oly távol levő gyermekedet!

7. Keserű bánatot viselt el a szíved, mivel Sadhana szembe akart szállni Veled. Bár feléd fordította tekintetét, de nehezére esik osztatlanul a világossághoz fordulnia. Azért add az áldozathozatali kérelmünkre a szerfelett igazságos áldásodat, és vedd helyette a Téged megörvendeztető gyermekszeretetet. Ezt Neked akarjuk adni, és legyen mindenkor feláldozva a megkönyörülő szeretetednek. Mert Te, minden ősi örökkévalóság Mestere, előbb Te áldoztad fel Magad mindannyiunkért! Halleluja!"

8. Ó, a gyermekek! Ők felállnak, szorosan összesereglenek a székhely és a tűzhely körül, jobbjukat felemelve kiáltják: „Halleluja! Most mienk lett a birodalom, melyet az ősi szent szeretet elkészített valamennyi gyermeknek!! Segíteni akarunk, hogy visszahozzuk az elvesztett birodalom legértékesebb tulajdonaként. Erő és hatalom legyen Azé, Aki indított, hogy odaküldjük az Ős-Isten lényegiségének sugarait! Győzelem és ámen!! A sötét mélység megdőlt, a legmesszebb távolságba is mindörökké bevilágít Isten világossága! Hamar eljön az óra, mikor az utolsó életet is a folyamán hazahozzák. Örök Atya és Isten, magasztos Pap és mindenható Teremtő, Neked szól a hozsanna és a halleluja, Tied az ámen és a győzelem!!” A legkedvesebb szent szemekből egy örömsugár száll a gyermekekre. Ott nyugodnak az Isten mellén, szorítva fogják az Atya karját. A Szent Szellem hullámzása zúgva átjárja a szíveket és betölti a helyiséget. Miután az ujjongás elérte a való határát, Isten felkéri Karmatát, hogy szóljon. Ő aztán azt mondja:

9. „Túl fiatal vagyok, ó jóságos Atyám, hogy azt adjam Neked, amit a Napod sugarai, az elsők hoztak. A szívem még kicsi, de ragadd meg teljesen – ó szent szeretet. Osztatlanul legyen a Te tulajdonod. Csak az szomorít el, hogy a szent beszédedet nem tudom teljesen megérteni. Bár Gábiel mondta, hogy ő és a magas gyermekek sem a titok legmélyét még nem értették volna meg, noha ők egész világos sugarakkal nyíltak meg neked. Az élénkké válásuk még rejtve van számomra. Nem kívánom, hogy megértsek mindent, mint a fejedelmek, akik a lényed sugarainak hordozói létükre a mú számára ismeretet kell, hogy szerezzenek maguknak. Balga volna, ha utolérni akarnám őket.

10. Ó, Atyám, mindegyik gyermeknek adtál egy tisztséget. Ha hűségesen végzi, akkor a szereteted tisztségét is gyakorolja a teremtési műveden. Mindegyik gyermeked egy kicsiny kerék, egy darab a nagy szent hajtóműben. Azért minden darabot egyenlő fontosságúnak ismerek el – akár nagy, akár kicsi. Hiszen az egész mű csak akkor marad meg és válik teljessé, mikor mindnyájan a teremtési pulzus szerint tevékenykednek.

11. De egy dolgot, legdrágább Atyám, felismertem. Jószagos tanításod kimutatja, hogy gyermekeidet mind egyformán szeretted: akár magasabb fokú teljességre jutva – az időhöz képest – vagy nem; akár közelebb állva Hozzád, vagy távol. Vajon nem a legkegyelmesebb szavaid ezek, a legmagasztosabbak világosságod koszorújából? Hát nem nyílik meg itt a Magadban nyugvó ,legyen’ csúcspontja irgalmassággal megkoronázva az egész mű számára?

12. Rafael seregéből hívtál életre, a ,szeretet házában’ születtem. Ott nyugszik az életcélom is, melyet keresni és megtalálni akarok. Hát ez nem meg nem érdemelt kegyelem, melyben részesültem? Az esés miatt a teremtési nappal számára már eleve alapjául vetted a szeretetedet, egy hidat, melyen a sötétség átkerülhet a szent, magasztos birodalmadba.

13. Ezért kérlek szívből: mihelyt elindulhatok a társ-áldozathozatali útra, add, hogy szeretetből végezzem e hivatást. Atyám, megáldva add a kis kezeimbe, melyeket nagy kezeidbe akarok tenni, hogy Belőled jöjjön egy szent ,legyen’. Az legyen a célom, hogy odaadjam, ami tőlem telik – amennyire képes erre a kis Karmatád –, ezt merítettem szavaidból. Nem akarok több lenni annál, mint szabad lennem. De ami vagyok, engeddd, hogy va-

lóban az legyek. Aztán kellő időben mélyebbre is behatolok még, míg abból el nem érem azt a részemet, amivel a sugárhordozók most rendelkeznek. Amint szívem érzi, a hirdetésednek a szent, magasságos legjava alig az utolsó és legmélyebb az Ős-Isten lényegiségedből. Az életed önmaga által szaporodik, ugyanúgy a kinyilatkoztatásod is. Egy gyermeknek sem kell tartania attól, hogy valaha a lényednek végére érne.

14. Láttam a világos forrást a szentélyed előtt, és nem tudtam kimérni sem az eredetét, sem az alapját, sem a végét. A vize honnan kerül elő? Hol folyik be? Melyik betakart mélység táplálja a kutat? Kérdezd meg a birodalmaid fejedelmeit, aligha tudják tudtul adni! Ebben szereteted minden gyermeket egyenlővé tett maga előtt. Egyedül Te vagy az Ős - végtelenség, mi mindannyian csupán végesek vagyunk Belőled!!

15. Nem tudom megfejtetni, hogy mi fogott el e csodás nappali forrás szemlélésekor. De éreztem: Atyám, Te vagy az Ős-Örökkévalóság! Kicsoda akar kifürkészni Téged? Hadd szeressünk téged, és akkor megvan bennünk a szereteted talaja!" Isten arca felragyog, és a visszaverődés mindegyik angyalban tükröződik. Rafael felemeli Karmatát, megcsókolja, és az Atya ölébe helyezve őt, mondja:

16. „Mindenség Szentje, a fiút átadom Neked! Annyira magában hordozza azt a sugarat, amelyből lett, hogy általa a szeretetvilágosságodat egykor ki tudod nyilatkoztatni, mihelyt elérkezik az ő ideje a Földön. Már most Tied a hálánk, igen – egyedül Te vagy a szeretetünk örökkön-örökké!" Istennek mindig van egy szabad keze, holott Karmatát a karján tartja, Rafaelt is szívéhez szorítja, és szól:

17. „Igen, gyermekeim, Karmata által, valamint más gyermekek által is tapasztalja meg a sötétség az utolsó ideje előtt a szeretetemet, holott világosságukat a Földön Magam gyújtottam meg. Áldozatomból ég majd a fáklya, melyet Karmata vihet a Földre. De mégis néhány dolgot még hozzáfűzök szavaitokhoz.

18. Fejedelmeim, őrszemeim, véneim és angyalaim! Szentségem szinte érthetetlen beszédet terjeszt elébe-tek. Hát van ennek haszna? Vajon mit használ nektek, ha kaptok valamit, amit csak részben tudtok megérteni? Gondoljátok meg: csak a feladatával növekedik minden élet! Azért a feladatnak mindig magasabbnak kell lennie az ismeretnél. Az ismeretlen titkokat kikutatni a meg-megújuló élet „szent ösztöne”! Amit „tudva” megadnék nektek, ah – milyen hamar elveszne, mert nem harcoltátok volna ki! A bölcsességre való képességet belehelyeztem minden gyermekbe az életösztonnel együtt, a magasabb impulzussal, mely a teremtőimpulzusomhoz van idomítva. Ezt az életösztonnt ki is merítettétek abból a titokból, melyet rátok hagytam kikutatás céljából. És látjátok, hogy már felszáll a jó és Általam megáldott akarat, mely mint „azonnal cselekvésre kész” további ismeretet támaszt.

19. Hogy meglássatok mint szent Ős-Isten Atyátokat, minden szeretet ellenére is néha elszomorított titeket. Azt hiszitek, hogy a visszahozó művemre való segítségetek nem volt eléggé tetterős. Erre azt mondom nektek: Amit eddig megtettetek, egy másik gyermek csak nehezen fogja elérni ugyanolyan kiterjedéssel! Csodálkoztok, és nem értitek. Ezt mondom nektek itt: ez elég a fennmaradó szeretetnappalnak, ha Én értem! Az utolsó pecsétből az utolsó dolgokat hamarabb el fogjátok olvasni, minthogy megértsetek e szó mélységét! És ez jó.

– Sejtve felragyog előttetek az ‚alázatosság‘. Elég is ezzel. De a kéréseteket teljesítem. Menjete a szegény mélységhez vezető útra, ahogy tetszik nektek: bárhogy, bármikor és bárhol. Az áldásom mindenkor a meneteleteken nyugszik. De előbb mindegyik térjen be Hozzám, hogy felavassam, és erőt kapjon, mert anélkül még a legjobb akarat sem ér sokat.

20. De most forduljunk Kamatához. Szerfelett emelkedett ismeretet hozott napfényre, és már a következő fokozatra léphet. – Kicsoda akarja most gondozni a mi kedvesünket? – Nyomban előlép Múriel és Pargoa. A Kerub egyik kezét az Atya vállára helyezi, másikat a gyermek világos hajfürtjeire teszi, és szól:

21. „Ó Atyánk! Valóban egy alig felfogható szeretettel kérsz minket! Vajon nem áll egyedül Rajtad, hogy cselekedjél tetszésed szerint, amint örökké helyes is? De ha közösen elhatároztunk valamit, akkor légy mindenkor tanácsadónk, hogy a legigazibb tette segítsük alakítani szent gondolataidat. Ha örök határozatod szerint jól választunk, akkor nyíljon meg Karmata számára a bölcsesség háza. Az ő megismerése, hogy a bölcsesség életsugara az előrehaladást nyújtja, már világosabb fényben mozog.” Az Atya megáldja Múrielt és Pargoát. Utána Zúrielt és Heliát a szent tűzhely mellé hívja, átadja nekik Karmatát, és szól hozzájuk:

22. „Tervemet jól ismertétek fel, a hét sugaramat alapul vettétek magatoknak. Ezért megáldalak titeket! Te is, Karmata, vedd áldásomat. Egy új lényrész bontakozik ki számodra. Légy szorgalmas, és mindenkor törekedjél cselekedni tiszteletemre, valamint a Zúriel házának örömére. Múrielnek és Pargoának szól az áldásköszönetem hűségese fáradságotokért, mellyel vezettétek Karmatát.

Zúriélé és Heliáé legyen az áldásom erőül és vezetésül, hogy hozzájáruljatok a gyermek előrehaladásához.

23. Azt mondom mindannyitoknak: Készüljete fel, hogy újra bemutassátok Nekem a szeretet-áldozathozatalt. Bár inkább egyszerű lesz, majdnem rejtett, de annál nehezebb lesz az út, mert minden részben hozzá kell igazítani az Én áldozathozatali utamhoz. Azonban a békém oldhatatlan köteléke annak, ami titeket összeköt Velem. Menjete az Én nevemben!”

24. Egy halleluja morajlik keresztül a csodálatos kegyelmi helyiségen, a Szentek Szentjében. Az elsők körülállják az Ősüket, Aki minden nyilvánvaló szentsége fölött viseli a hallhatatlan atyai szeretetének palástját. Feláll, a serege közé lép úgy, hogy mindegyik megérintheti Őt, a kezét, ruháját – sőt a kedves arcát is. Teletöltött kancsókkal kilépnek a papi házból – mint az álomban megáldottak –, betérnek együttesen Zúriel és Helia fejedelem házába. Ők az Ős papi bölcsesség hordozói.

IV. rész

A bölcsesség házában

11. fejezet

Zúriel – Helia. Jelenet a bölcsesség házában. Egy földi út szemléltetése. Valamit az értékes visszahoznivaló javakról

Karmata háta mögött van néhány haladást hozó, nem jelentéktelen jó ideje. Mindig engedelmes volt a Zúriel-Helia fejedelmi angyalpárnak. Most vágyik előrehaladni, hogy azt a szabadon választott célt szeretetáldozatként bemutassa az Atyának. Csak még nem érelődött meg annyira, hogy elhagyhassa a bölcsesség szféráját. Még hiányzik egy utolsó erős próba.

2. Zúriel elmegy Karmatával a Zúránia Napjára, és ott meg egy nagy hegyre. Holott Karmata már többször időzött az ősi központi Napokon, mégsem ismerte a hegyet. Ezen csodálkozik. Mihelyt a hegycsúcsra érkeznek, a világosságbeli fejedelem a távoli körre mutat, a mindenségbe, és mondja:

3. „Karmata, az enyémhez és Helia szívéhez nőttél, és védelmünkbe ajánlottként olyan kedves gyermekünké lettél, akár mint a gyermekeink egyike. Minthogy megszerettelek, az én képességem segítsen meg a továbbhaladásodban. Most azonban egy nem könnyű döntés vár rád. De minden esetben jó lesz, bárhogy választasz is. Ameddig szemedet a szentélyre veted, félelem nélkül cselekedhetsz. Foglalkozzál a térbeli messzeséggel is, és

gyakorold magad a látásban, mert amit itt elnyersz, örökké nem vész el számodra.

4. Életiskolád a türelem házában kezdődött. Csakhogy még sokat kell neked kivívnod, ha teljességre akarsz jutni. Igen, jól beilleszkedtél ebbe a szent alap-életsgárba, de nem kevésbé a komolyságéba is. Tudd meg, hogy mindegyik tulajdonság a pusztá saját lénymódja mellett részes a másikéban is, tehát nem marad más hátra számodra, mint minden egyes tulajdonságban az immár megtapasztalt sugarakat is mélyebben megragadni.

5. Sokba kerül a bölcsesség! Nem alkalmazható mindig nyilván láthatóan. Gyakran visszalép, mert az ismeret hiányos. De beborítani nehéz, mert egyetemben másik sugarakkal 'hajtótűz'. A bölcsesség folyton szolgálatkész és megmentésre kész: felfed, görbe utakat újra kiegyenesít, az elveszett mélységből hazavezet az üdvözítő magasságra. Egyszóval: világosságát kihordozza a térbe és időbe.

6. Ha megtámadják a bölcsességet, amint főleg összetévesztik az emberek a világuk tudásával, sőt 'szükségtelennek' lenézik, akkor egy másik tulajdonság védelmül elébe áll. A bölcsesség a Magasságosnak csodálatos fénye, a teremtésnek a világossága! Karmata, jegyezd meg, hogy a fény és világosság megbosszul minden becsmérést, mely a bölcsességet éri, mert maga Melkisédek Főpap a bölcsesség mint fény és világosság, úgymint a cselekedetei is. Minden jót vizsgálj meg, amit meglátsz, mert elég időd van rá. Mi valóban, ó gyermekem, a Teremtő örökkévalóságaiban nyugszunk." – Magadra hagylak, de ha hívsz, gyorsan nálad leszek. Tarts

ki, ameddig lehetséges neked. A bölcsesség erejéből légy áldott!” –

7. Karmata egy magas sziklán ül, mely be van lepve kedves növényekkel, és nem úgy, mint a Földön, ahol fagy és hó alatt megdermed. Utánanéz a világosságbeli fejedelemnek, és közben felfedezi, hogy az elsőnek az Isten magas szentségéből egy részecske a sajátjuk. Zúri el odaszáguld, mint egy széles tűzláng, mint villám. Karmata szemléli a messzi távot. Nem sejti, hogy ami történik, most nem valóságos, hanem csupán kép. A bölcsességből való áldással a birodalomban is a szükséges benső látása megnyílik, mely által képek is észlelhetők az utolsó térség határán.

8. Közben a szentély felé nézeget. Ott megnyílik egy előbb láthatatlan kapu, és egy gyermek kilép. Csodálkozva észreveszi, hogy a megtévesztésig hasonlít rá úgy, mintha ő maga volna az. De mégis egy Nap hegyén ül. Hogyan is tudna egyúttal kijönni a papi házból? Vajon mi lesz azzal a messzeségbe igyekező gyermekkel? Karmata szemei becsukódnak, miközben szüntelenül figyeli az alakot. Úgy rémlik neki, mintha saját maga átélné, ami a gyermekkel történik. A gyermek odajött hozzá, szótlánul megérinti, és integet neki, hogy kövesse.

9. Pontosan érzi, hogy vándorol, közben megvan az érzése is, hogy a hegyen időzik. Együtt végigsiettek a leggyönyörűbb szépségű naptérségeken, míg az anyagi térhez nem érnek. A teljes rendű pályákon futó világtestek kuszáltságában, Karmata érzi, hogy itt minden rend ellenére is hiányzik valami, amivel a világosságbeli birodalom bír. A gyermeklény belép egy világba, és Karmata követi őt.

10. Egy szép épület kinyitja a kapuit. Számtalan takaros alak jön velük szembe. Kedves mozdulatokkal üdvözlik egymást. Közéjük veszik Karmatát és a gyermeklényt. Megmutatják gazdagságukat, és felkérlik őket, hogy maradjanak. Karmatának feltűnik, hogy a világlakosok mint egy személynek szólítják őket, mintha alapjában véve egyedül őt látnák. Kiválóan tetszik neki – gyorsan beleéli magát. Minden eddigi lassanként elmerül: a fejedelmek, az egész világosságbeli birodalom. Itt valóban jó élni. Mindannyian szeretik egymást, és Karmatát egyenjogúnak tartják köztük.

11. Úgy érzi magát, mint egy király, amikor a világlakosok több dolog felől kérdezősködnek. Övé lesz az első szó, az első cselekvést ő tegye meg, az ő tanácsa mérvadó. Azt kívánja, hogy ez az állapot mindig megmaradjon és fokozódjék. Alighogy felébred a kívánság, máris követi a beteljesülése. Egy nagy teljes ülésen találja magát, amikor a vének odajönnek, felsőruhájukat levetik, és a lába elé helyezik. Elhosszabbítják az összes kincsüket, értékes ládákból elrendezve, és átadják neki a kulcsokat.

12. Azután erős férfiak előhozna egy trónt. Ráültetik Karmatát, és várnak parancsaira. A diadalomban dagad a szíve. Jelül felemeli a kezét, hogy mindegyik alárendeltnek jót akar tenni. Ujjongva trónostul felemelik a vállukra, és végigviszik a birodalmukon. Mialatt csodálva, ujjongva viharos zúgással körülveszik, Karmata hirtelen észrevesz magában is egy lényeket irányító erőt. A világlények láthatatlan hasonmását úgy megszokta, hogy nem is tartja magát aszerint, hanem maga cselekszik. Lassanként eltűnik az alak. A neki nyújtott gyümölcsöt élvezte, és finomnak találta.

13. Sok idő elmúlik. Karmata trónján ülve, int a kezével, a lények a leghalkabb parancsának engedelmeskednek. Nem kell többé járnia, szolgák hordozzák mindenhova. A népe boldog, ha látja őt. Egyszer egyedül van. De szívesen a ligetbe menne, hogy újra egyedül vándoroljon. Egy lény sincs közelében. Elhagyja a palotát. De ahogy a liget felé igyekszik, hirtelen csak egy bánatos gyertyácska által kivilágított helyiségben találja magát.

14. Miután felülkerekedik első rémületében, rögtön hívja a hordozóit. Senki nem hallja, egy sem jön – nem talál kiutat. Elmondja bánatát a gyertyácskának, visszaemlékezik a vezető gyermekre, és elgondolkozik azon, hogy vajon eljutott volna-e eddig, ha őt engedte volna cselekedni. Minél jobban megszilárdulnak az efféle gondolatok, annál jobban növekszik a kis láng, míg végre megjelenik mellette a vezetőgyermek, aki a kezével integet, és hamarosan nagyobb távolságban vannak attól az átmeneti szellemvilágtól. Mialatt a vezetőgyermek újra vissza akarna fordulni, Karmata majdnem félelemmel kéri, hogy ne menjenek oda.

15. Egy kis világra – a Földre – indulnak, amely oly szegényesnek tűnik neki, hogy megborzongott a látványtól. A távolból megfigyeli az egyik angyali gyermek életét, csakhogy ezalatt nincs vele a vezetőgyermek. Látva a világosságbeli gyermek felhalmozott szenvedését, bánatát, a gúnyt és üldözést, felkiált: „Sohasem tudnám megtenni ugyanazt az utat! Még akkor sem szeretném itt kitenni magam a kísértésnek, ha jobb módom volna, mint némelyiknek. Igen, az utat meg akarom tenni, melyre rászántam magam, azonban ide sohasem!”

16. Hirtelen megragadja egy kéz, és felfelé száll, egyre magasabbra. Megérkezve a Zurániára, azt gondolja,

mintha soha nem hagyta volna el a hegyi helyét. Csodálkozva látja, hogy a számára ismét látható gyermeklény már a szent város felé igyekszik. A szeretet kapujánál sok „nagy” készen áll, hogy fogadja. Azután diadalommal elkísérik a papi házhoz. Oda tud látni, látja az Atyát trónján ülve, körülötte a megszentelt sereggel. Rafael az Atya karjába vezeti a gyermeket. – A most következő jelenet annyira leírhatatlanul megrázza Karmatát, hogy kinyújtott karral kérve kéri Zúrielt, hogy jöjjön. A felismerése teljesen megdöbbenetette, hogy már régen nem volt az Atyánál. Oda akar sietni, de egy lépést sem hoz létre, mert az ideje még nem érkezett el. A szentélybe való látása is elzáródik. Szomorúan maga elé tekint, és azt gondolja, hogy már örökkévalóságokat volt távol az Atyától.

17. A szomorúsága gyarapodik. Szeretne lemenni ahhoz a mélységhez. De hát még egyszer elvალasztva lenni olyan sokáig a világosságtól, mint most tapasztalta...? A sötét teremtési részt kissé áttekintheti, főképp a két helyet, ahol élnie szabad, és ahol csak kevés világosságsgár mutatkozik. Magával beszél:

18. „Az Atya sok szeretettel és az irgalmasság bőségével megajándékozott. Tudok én habozni, hogy oda ne adjam neki az én bőségemet, amennyire lehet? De hogyan döntsek? Ha az Atyánál maradok, ez megfelel Neki, hiszen gyermekeit szívesen Magánál tartja.

19. Ő nem küld el senkit. Elengedi őket, ha maguk akarják. Nem ritkán tapasztaltam, amikor egy kisgyermek végül az Atya karjába vetette magát, és nem akarta elhagyni a világosság birodalmát, és hogy milyen örömmel szorította azt Magához! Csakis ugyanúgy cselekszik, ha egy gyermek az útjára járó utolsó áldást veszi. Mindkét

eset megszerzi az örök szeretetteljes szívének a megkívánt atyai örömet. Hát most a kettő közül melyik a helyes számomra?

20. Egyelőre jobb, ha még nem határozom el magam, hanem idekérem Zúrielt, hogy megbeszélhessem vele. Az én kis bölcsességem itt már végett ért. De Zúriel tudja, hogy mi kedvesebb az Atyának, és azt meg is akarom tenni.' Alighogy kimondta félhangon, máris előtte áll Zúriel tárt karokkal. Karmata Zúriel karjába ugrik. A fejedelem mosolyog, becézi a gyermeket, és mondja:

21. „Ó Karmata, a legjobbat választottad magadnak, és bölcsességed ragyog, mivel tudod, hogy több dolog még hiányzik neked. Légy türelmes! Állj el a bánattól is egy látszólagos hosszú elválás miatt. Az csak egy átélt kép volt, és az a gyermeklény a saját lelked volt. Nem sok idő múlt el. Csak összegyülekeztünk az Atyánál a szentélyben. – Most hallgass meg valamit erről a képről.

22. Az első hely, ahol időztél, egy az anyag előtt elterülő világköz volt. Az olyan közbeeső világokon kifejlődik a szabad döntés, mely nagy szerepet játszik a maganyagon. Azok árkot és hidat jelképeznek. Közlik a sötétséggel a szellem világosságát, és elkülönítik egymástól a kettőt. Ott nincs tényleges próba, de közbe-közbe meg lesz engedve. Mégis, Karmatám, minden fölött őröködik egy erős kéz. Már jól ismered. Komoly veszteséget nem szenved egy lény sem. Csak ahogy berendezni kívánja az életét, úgy meg is történik. Az összefüggések mélyét még tapasztalni fogod. De hogy mi lesz a titkos óhajtó gondolatokból, melyek maguk körül forognak, előzetes „ízeltőül a Földért” megkóstoltad.

23. Aki nagyon magasra száll, annak mélyre kell esnie, hogy újra lábra tudjon állni. Csak a kis gyertyán vetted észre az Atyától való elválasztást, előbb nem. Rémület fogott el, és tovább semmit nem akartál tudni a Földről. De gondold meg, hogy mit akar a szeretet! Amit láttál, utadhoz aligha fog hasonlítani. Egy érett gyermek kevéssel az inkarnációja előtt megkapja az úgynevezett áttekintést. Azonban még akkor is jogában áll az atyai házában maradni.

24. Hogy mindkét döntés, mint gondoltad, az Atyának ugyanazt az örömet szerezné, némely tekintetben helyes. Csakhogy te már annyira érett vagy, hogy arra az útra kelhatsz, melytől rettegsz, és – amelyet az Atyánk megtett!" Zúriel az utolsót komolyan és halkán mondta ki. Karmata újra villámot és lángot érez a fejedelmen. Nem meri megérinteni. „Igen, Karmata” – folytatja Zúriel ugyanazon a hangon – nemcsak a Sadhanáért és az elbukottakért tette meg Isten azt az útját, hanem minden gyermekért – értem is, érted is! Nézd, aki elindul, annak vissza kell hozni részeket a kiöntött kincsekből, máskülönben ‚hiábalónak’ kell nevezni az útját.

25. Ha azonban a birodalom gyermekei hazahoznak olyan részecskéket, akkor egyelőre tapadva maradnak rajtuk, míg mint kis lángok, mint világosságbeli javak és életjavak össze nem lesznek gyűjtve és megőrizve a szentélyben a ‚nagy nappal’ számára. Nézd, az Ős-Atyánk áldozathozatali útja nekünk is szól, hogy visszahordozók lehessünk. A hazahozott javak nemes javak lesznek. Ezt meg kell tennünk az Atyáért, aki már rég utat készített nekünk. De a hazahozott javak erejét ékességül és jutalmul átengedik örökre a visszahozónak. Így megy végbe az elbukott gyermeknek, a seregének és erejének a teljes érvényű szabaddá válása.

26. Világos fényben már most látod, hogy örökké mit teremtett Isten, és hogy fáradhatatlanul teremt is számunkra, valamint a sötétségben levő szegények számára. Cselekedetét megpecsételte az áldozathozatali útjával a Földön! Kérdezd meg magad, Karmata, miként tanúsítsuk a nekünk megszemélyesült Atyánknak, hogy mi is hasonlóképpen fel szeretnénk áldozni szeretetünket? – De először ragyogjon fel neked egy örömet hozó különös világosság. Azután elhatározhatod magadat.” Zúriel kezét fogva, Karmata visszatér hálával telt szívvel a szent városhoz, a bölcsesség világosságbeli házába.

12. fejezet

Szép asztalrend. Nehéz rejtély legjobb és örökérvényű megoldása. Az áldozathozatalról való ismeret

Zúriel házában Karmatát sok első és egy sereg gyermek fogadja. Úszik örömeiben. Illedelmesen köszönti először Rafaelt, Agraleát, Heliát és a többi elsőt, azután a játszótársát, Samát és a többi gyermekeket. Ízlésesen terített asztalok készen állnak. Zúriel megbízza Karmatát az ülésrendezés feladatával. Az elsők derűsen rámosolyognak, hogy milyen jól sikerül neki.

2. A legelső ülést szabadon hagyja. Megkéri Agraleát és Heliát, hogy a jobb és bal oldalon helyezkedjenek el. A többi elsőt egyenként vezeti az asztalhoz, jól szétszórta a gyermekek közé. Magának és Samának választja az asztal lenti végét. Zúriel megáldja az Isten adományát, és a lakoma megkezdődik. Urániel Karmatához fordul, és felteszi a kérdést:

3. „Karmata, a te asztali rendezésed kiválóan tetszik nekem. De nézd, egy hely szabad: a legfelső. Vajon nem ellenkezik-e ez minden vendégrenddel? Egy jó háziúr

nem hagy semmit szabadon, mert másként felmerül a kérdés a vendégeknél, hogy a háziúr kire vár még, avagy miért nem tiszteltet meg különösen közülük valakit, akinek a legfelső hely illene. A vendéglátónak hamarosan számolnia kell sanda pillantásokra. Hát miért is hagyta szabadon a legjobb helyet? Vajon nem illett volna-e Zúrielnak, aki a nagy lakomát adja? Te is ott ühettél volna, mert miattad ülünk lakomát, ahogyan könnyen kitalálhatod.

4. Ne csodálkozzál a kérdésem, mert rendhordozóként ügyelnem kell a helyes rendre, aminek láthatóan kell hatnia minden helyen. A szabad hely egy hézag, holott a birodalomban nincs hézag. Minthogy mindent jól eltaláltál, magyarázd meg nekünk a szabad ülést." A fejedelem kedvesen tekint Karmatára, ő meg minden habozás nélkül válaszol:

5. „Ő kedves Urániel, bizony nem volt könnyű elvégeznem egyedül az asztalrend beosztását. Szívemben az Atyához fordultam. Ő adta nekem a választ, hogy lássak csak neki bátran az értelmem szerint. Az Órá való tekintéssel majd helyes lesz. Minden jól ment addig az egy helyig. Ha a szabad szék rendellenes bajt jelent, kérem a segítséged, hogy jóvátegyem a hibát. A szent, jóságos Atyánk mindenütt jelen van, amikor a gyermekei bizonyosak abban, hogy megáldja és nem hagyja el őket. Ez a csodálatos ,mindenütt-jelenvalósága' nem látható mindenkor. Az Atya még akkor is részt vesz a lakomán, ha vendégül hívjuk magunkba.

6. Igen, vajon nem ül-e mindenkor a legfőbb helyen, ha magunkban van a lakhelye, és soha többé nem kell onnan távoznia? Nélküle ne tegyünk semmit, bár nem is tudunk. Ha ez igaz, nem időzhetne-e nálunk láthatatlanul

a mindenekfelett szeretett Atyánk, de mindemellett jelenlevő módon? Azért gondoltam, hogy megörvendeztetném, ha külsőleg is a csak Neki illő legfőbb helyet szabadon tartanám. A szívemben azt mondtam: ‚Nézd, ó Atyám, itt van a helyed, melyet a gyermekeid szeretete készített Neked.’

7. Ó kedves Urániel, most valamivel jobban megnyitottad a szemem. Felismerem, hogy Istennek a külsőre nincs szüksége, ha betér a szívünkbe. Most pedig ismét csak fél örömmre leltem. Vajon mit tegyek? Cseréljük meg a helyeket, hogy itt is jó rendet gyakoroljunk?” Urániel feláll, elmegy Karmatához, megsimogatja a hajfürtjeit, és szól:

8. „Karmata, ezt meg kell vitatnunk. Valami igazad van abban, hogy a belső mellett mindenkor át kell adnunk a külső főhelyet az Atyának. Mindkettő tetszésére van Neki. De melyik a helyesebb?” Urániel úgy állt oda, hogy Karmata nem tudja áttekinteni sem az ajtót, sem az asztalrészt, és a gyermekek is csak Karmatára néznek. Így egy sem veszi észre, hogy Isten közben már helyet foglalt. Az elsők csodálatosan teljesítik a szent szeretet akaratát, és csendesek, mivel e nehéz rejtély a legjobban megoldódott. Karmata közben válaszol:

9. „Ah, Urániel, ez nekem is nehezemre esik. Ha nem volna szerénytelen a kívánságom, akkor a szívem mélyéből kérném: ‚Ó, jóságos Atyám, jöjj el, hogy az örökké csodálatos rended itt is érvényesüljön, és kedves legyen neked!’ Mit szólsz ehhez Urániel, ha mindannyian ezt kérnénk?” A fejedelem mosolyog, és ahhoz a helyhez fordul, ahol az Atya ül. Karmata és a gyermekek arra vetik a tekintetüket. De máris felhangzik a nekik ismeretes és legboldogítóbb hang:

10. „Igen, Karmatám, ez is az atyai szívbeli kívánságom volt, és így örök időkre meg van oldva a nehéz rejtély! Ha ilyenképpen kapom meg a belső és külső helyet, akkor el kell jönnöm, akár akarok, akár nem! Hitetlenül néztek rám, mert azt vélitek, hogy egy gyermek sem tudna kényszeríteni valamire. Bizony nem – mégis betérek oda, ahol szeretet vágyik Rám.

11. Aki meghív, annak vendége vagyok, mert a szeretetem szolgálatkész akar lenni gyermekeim számára. Más teremtési térségeken vannak gyermekek, akik csak bensőjükben kérnek. Szégyellik magukat azok előtt, akik nem akarnak elismerni. Olyan kérelem sokra nem hasznos, de még mindig jobb, mint a lényegiségem tagadása. Azonban olyanok nem fognak Engem oly könnyen meglátni. Hogyan térjek be azokhoz, ha nem engedik át Nekem a jogot, ami a hitetleneket megfontolásra készítetné? Ha a szeretetem mégis betérne hozzájuk, hol volna a helyem, ha egy szív csak félig fordult Hozzám, és szégyenből betakarja a külsőt? Vajon megkapom-e részemet abból, amit előbb a gyermekeknek adtam?

12. Karmata szeretetből akarta elkészíteni Nekem a helyet belsőleg is, külsőleg is. Helyesen cselekedett. Vajon hova ülhettem volna le, ha eljövök, s az asztal foglalt lett volna? Szükség lett volna egy új ülésrendre. Az Én birodalmamban örökké csak egy rend van – ez pedig megtámadhatatlan. Úgy hát, Karmata, megtartottad – bár öntudatlanul és a közreműködésemmel – a szent jóságos rendemet, ahogy illik a gyermekeim közt. Azt, hogy Urániel megkérdezett, akaratommal történt, mert nektek, gyermekeknek javatokra vált a helyes élettanítás. Jó tanítás által sokat lehet tanulni, a mély kulcsigazságokat pedig a legjobban élmények által: ezek önállóvá tesznek titeket

13. Karmata nem cselekedett csupán tiszta szeretetből, mely világosságbeli házból Ő származik, hanem a tetteiből jó sok bölcsesség is mutatkozik. A kérelmében rejülő komolyság pedig következményképpen maga után vont az áldott eredményt, és ezt annyival is jobban, mert a türelem is benne lakozik. Hisz ő nem kért azonnal, hogy jöjjenek. Miután azonban azt hitte, hogy az ülésrend valóban hiányos, bensőségesen hívott, hogy jöjjenek.

14. Most pedig lakomát ünnepelünk Zúrielnél, és azután a kicsikéinknek lesz többféle véghezvinnivalójuk.” Hálás ujjongással fogadják az Atyát, s előterjesztik gyermekies gondolataikat és kérdéseiket. Isten türelmének nincs határa. Karmata elbeszélget a fejedelmekkel. A kicsikének nem akar semmit se elvenni az Atyából. A szeme azonban mindig rászégezve marad az Atyára.

15. A lakoma után Isten megáldja az Övéit, kijelöli a gyermekek feladatait, melyeket a nagyobb angyalok vezetése alatt véghez kell vinniük, s aztán elmegy a papi házába. Karmata egyedül marad Zúrielnél és Heliánál, hisz nemsokára elvégezi az iskolát a bölcsesség eme világosságbeli részén. Zúriel emlékezteti az Zuránián feltett utolsó kérdésre. Karmata azonnal válaszol:

16. „Ó Zúriel, a ti házatokban nagyon boldogan éltem, úgy mint Alánielnél és Múrielnél. És milyen kedvesen beszélt velem Urániel. Félő tisztelettel vagyok iránta. Miért is kapok olyan sok szeretetet? De azt is látom, hogy egy gyermek sem részesül kevesebb szívéllyességben, sem a részletekről, még kevésbé az Atyától. De velem mindannyian sokat fáradoztok. Biztosan úgy akarja a mindenekfelett való szent Isten-Atyánk, mert ti csak a szeretetének akarata szerint cselekedtek. De hol van az érdemem? Nincs semmi felmutatnivalóm, hogy mond-

hatnám: „Azért határozta el az Atya...!” Éppen ellenkezően – sok baja volt velem.

17. E szemlélődésben válaszolni akarok, legyen ez az Atya öröme és a tettek. Igen, Zúriel, most tudom: a legjobb út a lemondásé! Ha sokáig is tart, míg a világságot nem látom újra, az út megéri az áldozathozatalt. E képletes szemlélet azt mutatja nekem; hogy nekünk a gyermekek számára ez áldozathozatal, mint ahogy Istennünk Földre való útja a legszentebb áldozathozatal volt. Pillanatnyilag könnyít döntenem az Ős áldozathozatala mellett.

18. De ha összehasonlítom Isten fenséges áldozatát a gyermekek útjával, akkor az a kérdés aggaszt: Hogyan akarom megtenni az utamat? Áldása nélkül semmi nem sikerül nekem! Szükségem van az Ő személyes segítségére, kezei vezessenek engem, ha öröme és nevének tiszteletére akarok járni.

19. Vagyok-e így a kegyelmében, mondd ó Zúriel, ez akkor még áldozathozatali adomány? Hol marad bemutatva a sajátom az Atyának? Nem hogy magamtól egy kis művet végeznék, nem, – az Atya minden mindenben! Származva az életteljes Szelleméből, vajon nem volnánk-e képesek saját tettekre is? Hol van itt az igazság? Az én kis áldozathozatali utam legyen az Atyáé. Áldjon meg engem, és tartson meg birodalmának.”

20. „Karmata, a kérdésemet jól átgondoltad” – válaszolt Zúriel. „Várj türelemmel, az Atya ad még neked egy fátylát, hogy ne kelljen többé aggodalmasan kérdezned, hogy megteheted-e az utadat. Előbb még el kell intéznünk néhány dolgot, melyben részed legyen az Istenség dicséretére és magasztalására a teljesítendő feladatunkon!” – Karmata hűségesen és engedelmesen teljesíti

munkáját, míg a bölcsesség házában el nem jutott arra az elvárt érettségi fokra, hogy egy nagy lépést tehessen a következő szférába.

13. fejezet

Ugyanaz a szeretet minden gyermek számára. Az ismereteket megkülönböztető fokozatok és azok megélése. Az eloldás és megváltás. Föld és túlvilág

Az elsőknek egy nagy része Karmatával együtt tág félkörben áll az Úr előtt. Az ívük végei jobbról és balról eléri a szent széket. Istenfélően, szívbeli lángoló szeretettel néznek a fenséges arcra. Egy fuvallat – szelíden és zúgva – megélnéki a térbeli csendet. Most is, mint gyakran, érzik mind a gyermekek: Isten szól hozzájuk szó nélkül! Csak Karmata nem tudja ezt teljesen felfogni, azonban boldogan magába fogadja a dicső csend kedvességét. Most megszólal az Úr:

2. „Gyermekeim, nevemben megszenteltek! Szeretet ömlik el rajtatok. A mindenség Istenségemből az Atya mindig szólni akar a gyermekekhez; lényegtelen, hogy ők fordulnak-e Hozzám. Irgalmam a legmagasabb kegyelemnek bizonyítékát adja minden lénynek. Az üdvösség kedvéért az irgalmasság elnéz fölötte, ami másként némely terhet kellene, hogy jelentsen. De az Én Atyaságotat is körülvette a mindenekfölött való Istenség. Én nem lehetek más, mint ős-örökké vagyok! Az Én „Én-vagyok” megnyilvánulásomat nem tudja körülfogni sem idő, sem tér, s a lényegiségemnek és az alkotó erőmnek nincs határa.

3. Teremtőként akarat és rend által hatalmassá tettem a műveket. Teli magasztos erővel Papként intézkedem bölcsességgel és komolysággal. A mindenütt jelenlevő és mindent tudó isteni hatalmasságomban vezetem türelemmel és szeretettel a teremtőségemből alkotottakat, s a papi tisztségben megáldottakat, és megkoronázom azokat az atyai megnyilvánulásomban az irgalmasság által!

4. Tehát Én vagyok minden mindenben! Bár Melkisédek Főpapként nyilatkoztatom ki Magamat – ez megtörténik mindig, ha egy gyermek az áldozathozatali útra kel, melyet Én, az egységes Isten, megtettem egyszer minden élet számára! De az előkészüléshez többszöri áldásra van szükség. Nem azért, hogy a gyermeket – egyszer megáldva – az áldás nem tudná megőrizni mindenkorra a világosság befolyása alatt, hanem azért, hogy a gyermek minden fokozaton boldogan tudatában legyen az áldozathozatali áldásnak, és e tudatból kifolyólag magától is kívánja és megőrizzé az áldásos kapcsolatot.

5. Most lépj előre, Karmatám! Ne félj a papi módon áldásra nyílt kezekbe indulni, hogy a világosságom igazi áldássá legyen rajtad.” Rafael és Zúriel a kegyelmi szék elé kísérté Karmatát. Maguk visszamennek a helyükre, mialatt Karmata – megborzadva – az előtte megjelenő új papi szentség előtt meghajol. De felemelik, és Melkisédek megszólal:

6. „Gyermeke, most menj az előkészülésnek és megismerésnek egy újabb fokára. Amit törekvéssel eddig elértél a türelem, a komolyság és a bölcsesség házában, azt soha el nem veszíted, tulajdonod marad. Mindig gondoltál arra, amit ‚elvégeztem a kereszten‘ valamennyi gyermek számára, és érettségedhez mérten meg akartál

tenni mindent Számomra is. Elhatározásodnak hű maradtál még az út keservességének tudása ellenére is.

7. Még többet kell feltárnom neked a teremtésben rejlő sötétségről, míg sikerül az utad. Némely kísértésben alkalmasnak kell bizonyulnod, hiszen az én nagy türelmem és a szívélyes irgalmasságom is kitartó. A mélyebb dolgokat jobb megtanulnod a birodalomban, mert akkor földi utad meg lesz koronázva. Némely világosságot már hordozol magadban, és fel is ismerted, hogy milyen szükséges a bölcsesség, és hogy mit eredményez. Igen, sok dolog bölcsesség nélkül elérhetetlen marad, holott a szeretetem még akkor is meg tudja áldani a gyermeket mind, ha egyik-másik sugarat nem akarják teljesen elnyerni.

8. Amelyik gyermek azonban szabad akarattal meg akarja ragadni az ősi, isteni lényegiségemet, és szabad szolgálattal hasznomra akar lenni, az megtanulja felismerni, hogy a magas célt csak az összes hét tulajdonság által lehet elérni. Különösen figyeld meg, hogy minden gyermek számára érvényes ugyanaz a különbséget nem ismerő szeretet! Aki – amennyire lehet – behatolt az Ős lényegiségének a Teremtőt, a Papságot, az Istent és Atyát illető négy szívkamrájába, hogy megszerezze a korona hétszeres sugarát, bizony csak az fog Engem másként is meglátni és tapasztalni.

9. De nem azért, mert gazdagabban megáldom őket, vagyis alaposabban kinyilatkoztatom Magamat. Ó nem! Mindnyájan vegyétek figyelembe: mindig egyformán nyilatkoztatom ki Magamat, a gyermekek érettségi fokozatához mérten. A kicsiknek nem tudok először Teremtőként mutatkozni, hanem mindig csak Atyaként. De mivel mindkét lényegiségem az Ős-Énem is, a kicsiknek

ugyancsak osztályrészükké lesz egy igazságos kinyilatkoztatási mérték. Átmelve az atyai kapun, megnyílik az ősi, isteni lényegiségem többi három kapuja. De ez csak akkor történhet meg, amikor az atyai szívreszemben teljesen úgy, mint otthonukban vannak, mert másképpen károsulnának.

10. Figyeljétek meg, hogy a rendtartásomnak okvetlenül egy teljes arányosságra van szüksége. Én nem tudok valamit – még ha hozzá is van idomítva egy teremtés lefolyásához – önhatalmúan különféle módon alapozni. Egy az önmagában összetartozó egység érvényes minden egyes résznek a művön belül. Teremtői akaratom a hét tulajdonságból alkotta a művet, és a rendre alapította. A mű életre kelésében, valamint a további keletkezésben és bevégzésben minden gyermeknek megvan a maga osztályrésze, melyben a továbbfejlődése nyugszik. Holott minden élet a törvénybeli feltételekkel együtt pontosan szabályozva van, a gyermekeimnek adományozott életszabadság alapján a törvények mégis különféle kihatással járnak.

11. Ismerjétek ezt fel Luciferen. Sadhana elnyert minden életfeltételt. Hordozója volt a jól rendezett hét tulajdonságnak. Mégis az ő dolga volt, hogy magának tudatosan tulajdonává tegye azokat. Nektek, fejedelmeknek csak egy-egy sugarat adtam, s a többit magatok vívjátok ki. Az erre szóló szubsztancia megvolt nektek, mert az Ős-Énem egységéből való minden egyes tulajdonság a többi magában rejti. Számotokra, valamint a mű számára a szabadon elfogadott feltételek következtében elismertétek az élettörvényeket. Ez részesített titeket az üdvösségben és boldogságban, a tökéletes lényetek teljességében, melyben már most örömezőket lelhetitek.

12. Sadhanának több előnye volt veletek szemben. De ez nem érinti hátrányosan az imént említett egyenlőséget, mert a teremtési gyermeknek kell megkoronázni isteni fáklyámként a szeretetnappalt. A hűséges gyermekek lesznek e nappalnak a társ-teljesítői, és az ünnepnap lesz a koronájuk. Majd kiderül még, hogy Sadhanát drágó gyanánt beilleszthetjük-e a koronába.

13. Ő nem állta ki a teremtési szabadság próbát. Ez azonban nem múltott a törvényeken, mintha hirtelen megváltoztak volna más feltételekkel, hanem csupán az ő akaratán. Amint utat tört magának a szabadság árán, akként be is teljesedett rajta a második alap. Az eredményt ismeritek.

14. Az esés eredményezi a két gyermekcsoportot: a világosságbelit és a sötétségbelit. Mindkettőnek megvannak ugyanazok a jogaik és törvényeik. Az anyagban nem csak a gyermeknek a Magamba való bemenetele érvényes. Az anyag számára érvényes az irány és futás, miközben a felépítés az Én teremtségemből majdnem betakarva marad. A cél ellenben mindenképpen elérhető, még a következő tisztító periódusokban is. Amit egy gyermek a földi élete folyamán tudatlanul cselekszik, nem számítom be, ha egyébként a jóra törekszik, és jó belátásra jut a többnyire túlvilági, szellemi szférákban, s ha egészen komolyan megváltoztatja a hamis irányát, hogy azáltal szellemileg törvényszerűen rendbe hozza a futását. Így mindenki számára ki van nyitva a legbensőbb isteni lényegiségemhez vezető kapu: ez mindenképp a legmagasabb célt is jelenti.

15. Ha a világosságból való gyermek a Földön a lehető legjobb ismeretre jut, (az ismeret) mégsem hat ki mindig teljesen, mert a természetszerű törvények, bizonyos te-

kintetből a tiszta szellemi törvényekre rátelepednek. Ez az anyagnak nyújtott némely szabadsága kedvéért történik. Lucifer nem tudta, hogy ez volt a szabad visszatérés alapja, és hogy a magára rakott bilincseket kettétörné. Sőt még alá is támasztottam messzemenően az anyagbeli törvényeket, hiszen csak ezáltal jut az összanyag a legkönnyebben a teljes érvényű megváltásra, amit maga Sadhana a megfordulása ellenére semmiképpen sem sejt.

16. Nevezetesen a földi utam folyama alatt is túlsúlyban maradtak az anyagi törvények. Egyébként Részemről csak egy akarat-lehetetlenségre lett volna szükségem, hogy Lucifert a Golgota előtt belátásra bírjam. Akkor aztán a megfordulása nem lenne semmiféle megváltó mű, ami épp azzá lett a Golgotán keresztül. Valami hiányzott volna az „irgalmasság csodájából”, azaz a gyermekbe fektetett szabad akaratszikra érintetlensége. E szabad akaratszikra idomítva van a szabad és csodás Teremtő akaratomhoz. A Golgotán keresztül az akaratom és törvényem örök dicsőségre és kinyilatkoztatásra jut.

17. Ámbár a Földön az ismeret és annak alkalmazása nem mindig ugyanazon a fokon áll, mégis előkészíti és alapvetően megszilárdítja a kihatásán túlragyogó ismeret a felépítő akaratom útján az irányból és futásból a következő szférák célját – még a gyermekakarat és a Földhöz kötött törvények figyelembevételével is. És ez sokkal fontosabb a kiélésnél, amely mindig csak egy „előzetes út”, egy részleges mű marad. Mindenesetre ne feledjétek, hogy a túlvilági szférák céljának megszilárdításából nem lesz semmi, ha hiányzik a Földön a kellő ismeret.

18. Ismeret és a tettekre viszonyuló megszilárdulás a földi értelem alapján a megnevezett túlvilági szférákban lesznek azután fokozatok, melyek a világosságbeli birodalomba az utat alkotják. Azért nagyobb figyelmet irányítok erre a túlvilági ismeretet szerző és cselekedetekre ösztönző iskolára, hogy a szegény gyermekek is a lényegiségembe jussanak, amit ők mint anyaghoz kötött földi lények szinte soha el nem érnének. Különösképpen számukra legyen nyitva az atyai szívreszem.

19. Ha csak a földi élet eredményét venném számításba, akkor még némelyik világosságbeli gyermek sem nézne ki kedvezően hosszabb időre, nem is szólva a mi világiainkról. Ha a Földön ezek még az atyai lényegiségemmel sem tudnak foglalkozni, vagyis csak kis mértékben, hogyan nyerjenek „kegyelmet” azután, ha a „tartozik és követel” oldalukat csupán az anyagban töltött életükkel számíthatnám fel?

20. Ti elsőik teljes egészében ismeritek mindkét teremtési alapot, melyre minden fejlődés támaszkodik. Szintúgy a teljes-megváltást! Onnan ered, hogy az esésnél két helyzet alkottam, melyen az észlelt szabadságban az esetek megváltásukat megtalálhatják: azaz a Földön és a fejlődési szférákban. A Földön történik a kényszerből való eloldás, miközben a végintézkedésen alapuló megváltást sokkal több esetben a szférákon keresztül való vándorlás által nyerik el. Ti tudjátok, hogy ezek a szférák fokozatosan közelednek a világosságbeli birodalomhoz, vagyis fokozatosan idomulnak a világossághoz, miközben az összes durva anyag egy a nemes cél elérésére szolgáló megtúrt idegen test, mely a felbomlás csíráját már a keletkezésekor magában viselte. Tehát a Föld csak egy pontban lehet főtér mint az áldozat tere! Minden ebből

eredő kihatás a birodalmamra és a számára szolgálatkészségesen beillesztett fejlődési szférákra összpontosul.

21. Az eloldásban leesik minden látszat és az egész anyagiság, viszont a megváltás megszilárdít minden nyereséget! A földi út révén a hazahozandó szubsztancia elválik az eséstől, a szférákon való átmenet folyamán megtisztul, és megszabadul a visszanyerésre birodalmam elidegeníthetetlen javaként. Általában mindegy, hogy a világosságból való gyermekekre vagy az elbukottakra vonatkozik-e. Az összes specifikumot mindkét esetben a az anyagból veszik. Egy bizonyos túlvilági középfokozatig elválnak, míg a legkisebb szubsztanciárészt az anyag sötét mágnese már nem vonzhatja. Azután kezdi befolyását a mágneses világossághatás, ami által a leendő világosságbeli szubsztanciának megszilárdulásában végbemeget a megváltás. Áldozatom révén kiváltottam azt, ami elesett. Elvettem a korábbi tulajdonostól, hogy abból ismét egy saját lényegiséget képezzek, mely minden tagjaival „szent megváltóművem” lesz, melynek csak a birodalom tud igazi keretet adni.

22. Ti elsők egészen megértettétek ezt, mert a teremtményi ismeretvilágosság teljesen magatokban rejlik. Viszont te, Karmata, még nem érted a mélységet, de még nem is szükséges. Mivel egy szót sem halasztottál el, magadban hordozod a feltártakat életteljes mag gyanánt. Kellő időben ki fog kelni, és megtermi neked a jó gyümölcsét. De ami most elevenné vált, azt kövesd. Az elsőim döntsenek együtt, hogy egy következő alapsugár számára eléggé megérlelődtél-e.” Karmata boldogan hozzásimul az Atya karjaihoz, felnéz Őreá, és mondja:

23. „Ő szent-szeretetteljes Atyám! Csak kegyelmedből tartottam meg az életet adó szavad. Töreksem beírni az

életembe, hogy az általad megígért gyümölcsöt elérhessem. Nem könnyű megértenem azt az irgalmasságodat, melyben mintegy mérték és cél nélkül részesíted a világgosság ellenségét. Hát nem kellett volna az áldozatodnak már régen feloszlatnia az anyagot, ahelyett hogy megszabadítsa és megváltsa?

24. Ó igen, tudom, Te csak hazahozni akarsz – nem büntetni, hanem szeretni! Hiszen ez az értelme, amit merítettem a kegyelmi szavadból. Mert ha feloszlatnád az anyagot, akkor a szereteted világgosságbeli birodalma sem tudna létezni, mert akkor hiányzik valami a művedben. A hű gyermekeid elvesztenék az ősi-hazájukat, és ők is együtt felozlanának. Olyan esetben egy gyermek sem tudna nyugodni az atyai szíveden, és egy gyermeknek sem tudnád kinyilatkoztatni a szent, valóságos életszavad, se nem tudnál szeretetet adni neki. Az alkotásod szegény volna. Igen, létezés nem lenne!

25. Azért jól fel akarok készülni, hogy én is a hazahordozásodnak, a megváltó szeretetművednek egyik részévé legyek. Ez legyen a legmagasabb boldogságom! Azért kérlek: Atyám, adj erődből, amennyit hordozni tudok, vezess a kezeden, hogy tudjam utadat, és járjak azokon. Íme, én szeretlek!” Rögtön a nyakába borul az Atyának, a fejét zokogva boldogan hozzátámasztja a nagy kegyelmi kebelére, Akinek szíve az egész teremtetést hordozza, és istenfélően várja, hogy az Atya szóljon egy szót.

26. Isten szeretettel átfogja a gyermeket, jobbát a fejére teszi, és most arra kéri a fejedelmeket, hogy teljesítsék tisztségüket. Karmatát érettnek tekintik, hogy belépjen a következő alap-életsugár házába. Az Úr magához inti Michaelt és Eliát, és átadja nekik Karmatát.

Tisztségük teljesítésére megáldja, és a szentélyből elbocsátja őket mind, miután megkapták az Ő papi áldását.

27. De mielőtt elhagyják a szentélyt, a „nagyok” egy csodálatos hálaadó imával távoznak, mire az Ős-Atya ismét közénk lép. Kezet nyújtva nekik, még egyszer megáldja és becézi őket. Utána a gyermekei az Atya világosságbeli útjain vándorolnak.

V. rész

Az akarat házában**14. fejezet**

*Michael – Elia. A hordozott hordozók. Egy csodálatos
gyülekezőház az egyik középnapon.
A szeretetfokozat lépcsőzete*

Szemlátomást fejlődik Karmata a Michael kerub és Elia szeráf legjobb oktatása által, de egy tulajdonképpeni vizsgafeladatot még nem tett le. Most azonban ideje van ezt letennie. Michael magához hívja Karmatát a megszentelt helyiségbe, és szól:

2. „Karmata, örömmel mondhatjuk, hogy házukban sok jót elsajátítottál. Azért gyakorlatilag is be tudod bizonyítani, amit tanultál. Az előtted levő feladat elvégzéséhez adok néhány utalást. Az ismeretet magad kell, hogy megszerezd, mert egyébként kevés hasznod lenne a munkádból. Mégis elvezetlek az utad kezdetéhez, és megmutatom neked a célt. Az a feladatod, hogy kikutasd, mi nyerhető el a kezdet és cél között. Ebben rejlik a tulajdonképpeni tökéletesedés. Egyúttal igazi tükörképe annak, amint a mindenség Szentje cselekszik az Övéivel. Maga a szent Alfa és Omega helyezte fölénk a kegyelmi ívét, melynek végein függ a kezdetünk és végünk. Ezen ív alatt pedig fut az utunk mint irány és futás, melyben Isten áldott gyermekeiként tudatosan kell járnunk.

3. A Földön csak egy kis csoport van, mely látja a magas jelképet: Istentől kiindulva, a felmutatott célt szilárdan megtartva a szívben, és járni az úton! A legtöbb embernek szüksége van folytonos segítségre – közvetlen, valamint közvetett vezetésre – ha némiképpen hűségesek és hívők akarnak maradni. Csak a nevezett kis csoportnak van magában a nagyobb hatalma.

4. Kérdezed, hogy: kis csoportunknak vajon nincs-e szüksége segítségre? Bizonytal, Karmata, éppúgy, mint neked is szükséged van további oktatásra. Csak tegyük fel a kérdést, hogy az utaláson és oktatáson kívül egy gyermeknek szüksége van-e folytonos vezetésre, avagy öntudatosan igénybe veszi-e az oktatásra szóló utalásokból szabadon folyó erőt, és tetté formálja-e? Az oktató érvényű szent utalások örökkévalóságokat töltenek be. Nem kell okvetlenül – nem is lehetséges – mindent azonnal valóra váltani. Sőt jobb, ha megérleljük az oktató hatású utalások erejét a szívben, hogy azután egy áldott tethhez hozzá lehessen fogni.

5. Az Isten kinyilatkoztatásai megvilágítják az egész teremtési nappal idejét és terét. Tőlünk függ, hogy itt és ott egyik-másik időben hasznosan alkalmazzuk-e. Figyelve a Teremtő szent művére nem tévedünk sem abban, hogyan végezzük a munkánkat, sem az időben. Még új jelenségeknél is biztonságos az ösvényünk. Nem kell nekünk folyton új tanácsot és segítséget kérni, mert az üdvösségre szóló utalásoknak előre megvan a tanácsuk és segítségük.

6. Amikor az Atya közvetlen utasításokat ad nekünk, akkor ezek olyan dolgok, melyeket azonnal teljesítenünk kell. Nehezebbre esik az embernek olyan feladatokat kellően elvégezni. Az akaratuk gyenge ahhoz, hogy erőt

vegyenek magukon. Az embertársaikon való önkényes uralkodásukban sajnos hihetetlen ördögös hatalommal mutatkoznak. Az ígére vonatkozó tiszta benső kinyilatkoztatásokkal nem lehet sokat elérni köztük. A vezető angyalaiknak nagyon nehéz, mert a földi szabad akaratot is figyelembe kell venniük. Közvetlen fellendítés nélkül ritkán történik, hogy esetleg jobb útra keljenek. Azonfelül a világiaknak egyik (eljárás) sem tetszik. Az oktatásra alkalmas kinyilatkoztatásokat kényelmességből elkerülik, és a „mennyei fellendítések” nem ízlenek nekik. Azután perlekednek Istennel, a világgal – mindenkivel. Sok ízben a saját életük ellenfelévé lesznek.

7. Már látod is a különbséget a kinyilatkoztatás és az „Isten figyelmeztetése” közt. Én mondom neked: Ha tökéletes akarsz lenni, tartsd magad a kinyilatkoztatáshoz. – Elia és én most új hatáskörhöz akarunk vezetni. A házunk áldása és békéje legyen veled a mindenekfelett szent Ős-Teremtő nevében!” Karmata hálásan válaszol:

8. „Michael és Elia, akaratotok nagy szeretete adta nekem az életre szóló legjobb intelmet, egy csodálatos mély kinyilatkoztatást, hogy alig tudom, hogyan köszönjem meg az Atyának és nektek. Az én hálám legyen az az igyekezetem, hogy mindenkor gondoljak rá, hogy e jó tanítást alkalmazzam, és támaszkodjam a kinyilatkoztatásokra. Még kis gyermek létemre ismerjek el minden útbaigazítást, s az életre szükséges figyelmeztetéseket is, és általuk vezetettve legyek. Akkor az Isten jóságából jó gyermeke leszek Neki, és a teremtési házban egy hasznos tag maradok. Én tudom: Isten még soha nem hagyott el, és mindig kellő időben vett a jóságos kezébe. Ti is gondoljatok rám, hogy jól sikerüljön a munkám. Csak még azt mondjátok meg nekem, hogy az Atyánk vezető erejét ugyanúgy érzitek-e, mint én? Avagy mivel

a tulajdonságok hordozói vagytok, nálatok másként van-e ez?” Elia válaszol:

9. „Nos, Karmata, bár hordozók vagyunk, mégis a hordozottak maradunk örökké! Hiszen minden mű egyedül igaz és egyetlen hordozója az Ős, a Teremtő, Aki Papként megáldja gyermekeit, Istenként szereti, és Atyaként szívébe zárja őket. Ezt jegyezd meg jól magadnak: minél többet hordoz az Atya egy gyermeket, annál inkább a gyermek is hordozóvá válik. Ez nem cserélhető össze gyenge gyermekek hordozásával, akik még nem alkalmasak az életre, és akiket szinte lépésről lépésre az irgalmazó szeretet kell, hogy tartson. Ezzel szemben a hordozott hordozók mindenkor az Ős-Istenségben nyugszanak, mely tudás a legboldogabb örömet szerzi nekik.

10. Mi ismerjük e boldogságot, melyből minden erőnk folyik, hogy a mindenekfelett szent Ős-Isten magasztos akarata szerint hordozók legyünk. Azért a ránk bízott alkotó munkát közvetlenül úgy végezzük el, mintha a legpontosabb utasítást kaptuk volna. Az örök lélektelenségben való nyugalom bizonyossága adja nekünk a világos látásképességet, hogyan cselekedjünk. Bizonytalanság ebben a tudatosságban befejezetlen műveket hoz létre. De teljes biztonságban érezve magunkat az Istenségben, Karmatánk, ez tökéletes erőt eredményez, amennyiben a gyermek tehetséges rá. Akkor a teremtésre nézve a mi művünk is érett, az akaratunk áldott, a tettünk befejezett, és amit véglegesen létrehoztunk (a végalkotásunk) megszentelt. Többre valóban nincs szükségünk.

11. Légy minden időben Istentől hordozott hordozó. És amit nem értettél meg, nyugodjék csendesen a szívedben. A mag kellő időben meghozza majd az áldott ter-

mést.” – Valamely középnapra érkezve, egy nagyobb gyermekcsoport vár rájuk. Ezek már hallották néhány-szor a „szót”, azonban az Atyát még nem látták. A gyermekek települése közelében szembejön velük a gondozó angyal, aki Michael alá tartozik. Tisztelettel köszönti Michaelt, Eliát is a rendnek megfelelően. Karmata azonnal megtetszett neki. A kívánsága beteljesedik, hogy ez a világosságbeli gyermek maradjon nála egy ideig.

12. „Eraskar” nevű angyal elvezette őket egy csodálatos gyülekezőházba, mely ideiglenesen a hazatérők számára is átmeneti helynek szolgál. Karmata dicséri az oszlopépület szépségét és célszerűségét. A falon finom műalkotások képeket mutatnak a szentélyről, a városról és még többről. De feltűnő különösség az, hogy a díszítések csak akkor válnak teljesen láthatókká, ha életérzéssel és vágyakozó érzellemmel szemlélik őket. Ez főképp a Földről hazatérőknek szól, akik valójában letörlik magukról az anyag utolsó részecskéit, azaz átszellemíthetik azokat.

13. Karmata Eliával beszélget a képekről. Közben Michael és Eraskar előhívja a gyermekeket a szép, kis házaikból. Karmatával gyorsan a legjobb harmóniába kerülnek. Örülnek, hogy Karmata egy bizonyos időre náluk marad. Kérdésekkel ostromolják. Karmata barátságosan leintette őket, és mondta, hogy folyamodjanak Michaelhez és Eliához, mivel ők a napgyűrűnek az előjárói, azonkívül az Atya legfelsőbb világossághordozói is. Valamennyiüket egészen közelre hozná az Atyához, ami a fő dolog lenne. Kissé restelkedve a kisgyermek-csoport Michaelhez és Eliához fordul. A fejedelmek nyugtatóan és bátorítóan mosolyogva felkérlik a gyermekeket, hogy igazán figyeljenek mindenre, amit később Eraskar és

Karmata mond nekik. Egy közös étkezés után ismét visszatérnek az ősi központba.

14. Karmata hűségesen segít minden munkában Eraskar nevű angyalnak. Mindig arra törekszik, hogy alárendelje magát a vezető angyalnak. Még némely nemes versengés is keletkezett. Karmata egyszer megkéri, hogy szőljasson a gyülekezőház negyedik csarnokában. Észre vette, hogy a négy összetartozó oszlopcsarnok szimbolikusan egy egységet képez, a rajtuk való áthaladás nagy ismeretek elnyerésére ígérkezik. A negyedikben, a legkisebb csarnokban Karmata következőképpen szól a gyermekekhez:

15. „Kedves gyermekek, az Atyánk akarja, hogy mondjak nektek valamit. Arra célozok, hogy amikor eljöttünk, Michael és Elia jelenlétében sokat foglalkoztatok velem. Még kicsik vagytok ahhoz, hogy tudjátok, mi a helyes. Mindamellett elgondolkozhattatok volna azon, hogy előbb kihez kell fordulnotok. Helyes lett volna, ha kizárólag a fejedelmekhez tartottátok volna magatokat, mint az is, hogy megkérdeztétek volna a fővezetőtöket, a kedves Eraskar angyalt, aki mindig sokat fáradozik miattatok. Most pedig látta, hogy az általa vetett jó mag alig kelt ki. Ez el kellett, hogy szomorítsa őt és a fejedelmepárt. Leginkább elszomorította az Atyát, Akinek szeretetéről ismételten hallottak! Azonban egyikőtök sem érdeklődött Iránta, hanem jelentéktelenségekkel énhozám jöttetek. Ez bizony engem is elszomorított.

16. Ő, az örökké jóságos Atyánk, minden mindenben. Ha összejövünk, akkor az első gondolatunk, az első kérdésünk Őt kell, hogy illesse, másként hiábavaló a munkánk. Benső felismerésre pont a fejedelmek tudnak kioktatni titeket a legjobban, hogy egyre jobban megértsétek a

szent Ős-Atyánk lényét, hogy helyes sóvárgásból létrejőjön a Vele való legigazibb kapcsolat.

17. Igaz, hogy az Atyánk nagyon örül annak, hogy gyorsan megfordultatok. Nem kell elszomorodnotok ezen, hisz Ő túl jó, minthogy egy tévedést hibának számítson, főleg ha Őt még nem is láttátok. Ezért volt Michael és Elia olyan nagy szeretettel irántatok. Ezáltal tanúsították, hogyan cselekszik az Atya.

18. Az első szeretetjog kizárólag az Atyáé! Ha valamennyire jártasok vagytok ebben, tudjátok, hogy mikor és miként találkozhattok Vele, mert akkor kiderülnek a további utak is, melyeken elsősorban eljuthattok az Atyához, Michaelhez és Eliához, és a többi fejedelemhez, mielőtt kikértétek volna tanácsomat. Ha fokozatosan vesszük, akkor a harmadikként a szeretetjog az Eraskar angyalé a hűséges segítőkkel együtt, akik felelősek értetek. Mindig nagy szeretettel szolgálnak nektek. Ezt nem szabad elfelejtenetek, és hálásnak kell lennetek az Eraskar angyalnak. Utánuk következnek a többiek: mint a nagy „gyermekszeretet lépcsőzete”! Mi gyermekek – mint még mindig a vezetettek és hordozottak – a különböző szeretetfokokon sokkal inkább az elfogadók vagyunk, mint adományozók. Meg kell tanulnunk helyesen megítélni a szeretetfokozat lépcsőzetét, és hogy azáltal fokozatosan tudatos adományozókká is váljunk.

19. Ha az Atya mint Első és Utolsó, mint Középpont és szent Burkolat a fő dolog nektek, akkor Őbenne tökéletesek lesztek. Lényegisége megnyilvánul nektek, és ti rejtve vagytok kezében.” Befejezésül Karmata mond még egy gyümölcsöző szót erről a „jó kézzől”: „Maradjatok az Atyánál, minden más magától adódik.” Eraskar örül Karmata felismerésének, de még nem szól semmit,

hanem kivárja, hogyan nyilatkoznak a védelmére bízottak. A nagyobbik gyermekek közül az egyik feláll, és szól:

20. „Kedves Karmata, beszédedet befogadtuk, még ha nem is tudjuk egészen felfogni. Maradj nálunk, akkor bizonyára hamarosan meglátjuk az Atyát. Van egy kérésünk: Megmagyaráztad nekünk a négy szeretetfokozat lépcsőzetét, amit megértettünk. Csakhogy, melyik csoportba illesszünk be téged? Annyira megszerettünk, és sokat segítettél rajtunk. Érezzük, hogy előre haladunk. De nézd, az Eraskar angyalunkon kívül még nem is ismerünk senkit a harmadik csoportból, azért nem tudjuk összehasonlítani veled. Inkább a második fokozatra helyezünk, és megkérdezzük, hogy helyesled-e, és ez tettyik-e az Atyának.”

21. Ez nem könnyű vizsga. Karmata emelkedett hangulatban érzi magát, hogy nem csak a gyermekek általános nagy szeretetfokozatához tartozik. Eraskar látja Karmata szívbeli tusáját, és szól a szeretetet illető általános jogokról, hogy Karmata megtalálja magának a helyes utat. Karmata jókor gondol az Elia kedves szavára, és alázatosan beilleszkedik az általános gyermek-fokozatba. Miután Eraskar végzett, megszólal Karmata:

22. „Kedves gyermekek, az Atyánk szeretete felmérhetetlen. Miközben megmagyaráztam nektek a szeretetfokozat négy fő fokát, csakis azért tettem, hogy felmutassam az általános jogokat. Azért halljátok: nekem nincs jogom egy külön csoportra, én a nagy gyermekereghez tartozom. Az ok legmélyén csak két csoport létezik: az Atya és gyermekei! A szeretetnek e legmagasabb rendjében minden magától rendeződik. Akkor megtanuljuk a különbséget anélkül, hogy az Atya előtt valaha (különb-

séget) birtokolnánk. Ha Őt mindenekfelett szeretjük, akkor egymást szeretjük. Ez vezet a nagy „Atya-gyermek-egység”-hez, melyben mindegyik mintegy középponttá válik, miközben az Atya csodálatosan felragyog mint az egyedüli Ős-Középpont.

23. Az ősi világosságban nincs különbség, mert az Atya nem tesz különbséget. Minden gyermeket egyformán szeret, csakhogy az atyai szeretetet minden gyermek akként érzi, miként belemerül a szent világosság áradatába. Ez örök törvény! Ezzel nincs felfüggesztve az imént elmondott szeretetfokozat lépcsőzete, csakhogy a fokozatok nem jelentenek rangkülönbséget. Mivel mi gyermekek különböző csoportokhoz tartozunk, ezek (a fokozatok) meg is maradnak a tevékenykedő teremtési rendben. Azért rendjén van, ha az Atyánk elsőt – a fejedelmeit és magas angyalait – kellőképpen tiszteljük, és nehogy hátrategyük őket a kisebb gyermekek mögé, főképp azért, mivel erejükkel és szeretetükkel szolgálnak nekünk. Úgy kellően cselekszünk Isten előtt a szeretetalkalmazásban. Azért ne kérdezzetek tovább, melyik csoporthoz tartozom, hanem kérdezzetek egyedül az Atya után. Ez a legfontosabb. – Most felkérjük Eraskar angyalt, hogy oktasson minket tovább.”

24. Eraskar angyal meg is teszi ezt, és közben előtérbe helyezte Karmata beszédét. Az Atya titokban megáldotta mindkettőt, mert egyik a másiknak adja az elsőbbséget. Ezáltal a gyermekek is elérnek egy további jó érettséget.

15. fejezet

*A térbeli végtelenség. Az Ős lényegisége és szent harmóniája.
Egy gyors jó én-vizsga*

Megnyílik a harmadik csarnok. Karmata négy csoportra osztja a gyermekeket. Közli velük, hogy ez nem új rend, amint gondolnák, hanem az örök alaprend, mely kinyilvánítja az Isten szeretetét. Tovább folytatja: „Ti gyermekek, összegyülekeztetek e csarnokban az Atyánk parancsára. Bár nem ismeretlen számotokra ez az egész templomépület, de a mélyebb értelme el volt takarva előttetek. Most vizsgáljuk meg közelebbről ezt a szép csarnokot, és hamarosan észreveszitek, milyen sok titkot rejt magában.

2. Nézzétek, a négy fal különbsége csak a figyelmesebb szemlélésnél tűnik fel. Az előcsarnokban a falak nem mutatnak különbséget, mint más házban sem szokásos. Minél jobban összehasonlítjátok az egyik falat a másikkal, annál kevesebbet hasonlítanak egymásra. De kíséreljétek meg, mind a négy falat megnézni a szem-körséta útján. Hát mi mutatkozik? Egy legfinomabb harmóniát alkot e csodacsarnok egésze. Csodálatosan kiegyenlítődnek a különbségek, mintha egyik dolog a másikkra támaszkodnék, mintha minden egymásnak adná az alapját.

3. Tegyük meg még egyszer egy szem-körsétát, és – ó nézzétek – a csarnok növekedik, a falai kiterjednek, a végtelenség benéz hozzánk! Rémuült arcokat látok. Ne aggódjatok, mert az örökkévaló Ős-Atyánk nagyobb a térbeli végtelenségénél. És Ő nálunk van. Csüggedetlen kedéllyel kövessétek a további oktatást. Azért nézzetek körül még egyszer gyorsan – lám – a szép csodacsarnokunk ugyanaz, mint azelőtt volt.

4. Megkönnyebbülten fellélegeztek, és ismét biztonságban érzitek magatokat. De felvetődik a kérdés, hogy lehetséges-e ez? Gyermek, ez olyan csoda, mely a titkos rend kihatása. Mivel ezt még nem ismerjük, némely jelenségben meglátjuk a csodaszerűséget, mint felfoghatatlanságot. De az ősi örökkévalóság terének és idejének csak törvényszerű hatása van, mely mindenesetre a legmagasabb csoda. Az Atya pedig azt akarja, hogy többé ne maradjatok kicsikék. Növekedjétek a kegyelmi Szellemében, amivel azután az ismeret gyarapodik – a végtelen dolgokról való felfogó képesség. Ez feltételezi, hogy a szívetek megnagyobbodjék, hogy megértsétek a végtelenség nagy Atyját. A legszebb csoda az, hogy a szívnek az Atyáért való növekedése mellett egész kicsinek és szerénynek kell maradnia.

5. Ugyan hogy mutatkozhat valami kicsinek és egyúttal nagynak? A csodacsarnokunk mutatott ehhez egy legszebb példát. Ismertétek a helyiséget, mégis idegen. Semmit nem tudtatok a csodálatos részleteiről. Ez az Atyát illeti. Saját indításból még nem foglalkoztatok Vele eleget – Ő idegen maradt számotokra. Az Iránta való szeretetetek – sóvárgásban kifejezve – oly gyenge volt, hogy alig kellett csillapítani. Természetesen, most ez elfog titeket. A legszívesebben elindulnátok azonnal, még ha ismeretlen útra is, hogy keressétek Őt. A sóvárgással növekszik a szívetek is. Minthogy az Atyát még nem ismeritek közelebbről, lehetséges volna elfutnotok Mellette, ha találkoznátok Vele. Azért jobb előbb kérnünk egy benső kinyilatkoztatást, hogy annál biztosabban megtaláljuk Őt.

6. Nézzétek, a helyiség hozzáillesztve a templomhoz, békét nyújt. Viszont a végtelenségbe kiterjesztve megfélemlít. Ez egy szent szimbólum. Az Ős-Isten elsősorban

örökké Teremtő marad, Aki műveit alkotta, sőt az ősi örökkévalóságnak határoló vonalakat adott a gyermekek végett, még ha nem is anyagszerűen. Ha először a végtelenségbe állítanának, és ha a teremtési határ nem szorítana minket béklyóba, el kellene vesznünk benne.

7. Azért adott az Ős-Istenség magának négy fokozatot, mely által a leendő teremtményekhez hozzá tudott illeszteni minden térbeli és időbeli végtelenséget. Ez a Teremtő és az Őbelőle láthatóvá vált Pap-, Isten- és Atya-lényegiség, amelyben minden gyermek felismerheti Őt. A teremtési mű számára a Teremtő, Pap, Isten és Atya elve ebben a sorrendben nyilvánul meg. A gyermekek számára ez fordítva van, hogy a számukra legalkalmasabb atyai kinyilatkoztatáshoz bizalmat nyerjenek, és a mindenség Szentjére irányuló szoros összeköttetésbe lépjenek. S ha ők megismerkedtek az Ős-Istenséggel – a Teremtőtől kimenően – akkor maguk menjenek az Atyához.

8. Azért a csarnok először meghitt helyiségnek mutatkozott, mely érzékelhetően, atyaian védve körülvelt titeket. Ez betekintést biztosít az örökkévalóságba, mihelyt eléritek a kellő érettséget. És mikor az Ő szent nagyságát érzitek, ahelyett hogy megijednétek, csodálatos Ős-Atyaként nyilvánul meg. Csupán e fejlődési folyamatban válhat nagygyá a szívetek, hogy befogadhassátok az Atyánk lényét. A végtelenségben pedig a szív ismét kicsivé és szerénnyé válik. Ez legjobb tanulságul szolgál számunkra, ami által elérjük ama jó nagyságot, hogy meglássuk a teremtési nagy teret.

9. Vizsgáljátok meg a szép csarnokunk részleteit, hogy az egész mily összehangzó hatású. Még a falak is különbség nélküliek lettek. Ez helyes! Hiszen a szent négy-

lényegiség csak annak a gyermeknek tűnik különfélelnek, aki csak az egyik vagy másik részéhez folyamodott, ami különösen a hét tulajdonságára vonatkozik. Ha megtanuljuk magunkban hordozni az istenit, s amikor felismerjük, hogy az egyik, mint a másik fölöttébb fontos, akkor szinte egyedül magunktól képezzük a négy-lényegiséget, valamint a hét tulajdonságot. Felfogva az örökké szentséges Ős-Istenséget mint egységes egészet, az Ősben a Teremtőt nem fogjuk másképp szeretni, mint mikor Atyaként megnyilvánul. A Pap- és Isten-lényegiségének a szívkamrai akkor meghittek, úgymint a szeretettel hozzánk szóló hangja.

10. Ehhez a felismeréshez alázatos szív tartozik. Fokozódó érettségnél se tekintjük magunkat nagy gyermeknek, mert egyedül az Atyát nevezzük nagyinak! Ti ugyan észleltétek az imént a végtelenségét – megrémített, pedig csak a legkisebb részecske nyilvánult meg. De maga a végtelenség – amennyiben tér és idő formájú kicsi a Teremtője előtt! És mivel magában kicsinek marad, csodálatos nagy csodaműnek tekintendő. Ez érvényes számunkra is. Ha valóban kicsik maradunk, akkor nagyok vagyunk az Atyánk nagyságában, mely végtelenségeket táplál. – Ezt tartsátok meg magatokban, és törekedjete arra, hogy ezen az úton a következő fokra érjete, miután hamarosan meg fog jelenni az Atyánk.

11. Csend van a helyiségben. A gyermekek érzik a szentséges dolgokat nagyobb világosságban kinyilatkoztatva. Eraskar megköszöni Karmatának. Dicséri a beszédét, s megkéri, hogy maradjon, ameddig tetszik neki. Az anyagnak ezt meg kell tennie, bár érettebb Karmatánál. Észre is vette, hogy Isten olyan nyelven szólt, mely által a gyermekek fel tudjanak készülni egy következő ese-

ményre. Egy gyermek a seregből előlép, kezét nyújt Karmatának, és szól:

12. „Karmata, te nagy gyermek, hálásak vagyunk a tanításodért. Nélküled még sokáig el volna leplezve az Atyához vezető utunk. Kérdésem, hogy egyáltalán megtaláltuk volna-e? A jó beszédeid megmutatták nekünk a célt. Nem akarjuk elszomorítani az Atyánkat ezzel a kérdéssel: Miért nem küldött el már előbb, és miért késlekedett kinyilvánítani ezeket a drága titkokat? Miért nem tanított meg minket Eraskar? Mi már régen találkozhattunk volna az Atyával. Most nagyon örülünk neki, hogy Michael idehozott hozzánk, mert különben még sokáig várhatnánk az Atyára.

13. Kérünk, tanítsd meg az Eraskar angyalunkat minden fontos dologra, amit talán még nem tudunk egészen megérteni. Később meg elmondaná nekünk, és úgy közrehatna. Eraskar hálás lesz neked, ha még többet megmagyarázol neki. Még egyszer fogadd a hálánkat.”

14. A nagy dicséret Karmatában boldog érzéseket kelt. Igenis, ő sokat tud, és sokat tudna közölni az Eraskar angyallal, amiről sejtelve sincs! Ő már valóban közelre tudja vezetni őket az Atyához, ő - mily messze behatolhatott már az Atya szívébe! Mindenki Karmatára szegezi szemét. Már is a nyelve hegyén van az ígéret, hogy tovább segít a gyermekeknek és az angyalnak. Hirtelen visszagondol a Michael és Elia szavaira, akitől az utolsó jó tanítást kapta. Ijedség fogja el emiatt. Elszomorodik, és kéri az Atyát, hogy segítsen ugyanolyan kicsi és alázas maradni, amint a gyermekeket megtanította. Az Atya hangja megvigasztalja, és szól:

15. „Karmatám! A világhozzá tartozó birodalomban egy gyermek sem jár helytelenül, mert olyan nincs, kivéve, ha

elhagyna Engem. Mindez pótolhatatlan fejlődés. Vizsgáló gondolatokból lesznek jó tettek. Az anyagban pedig a legtöbb megvizsgálatlan gondolatból lesznek megfontolatlan beszédek, ezekből meg gonosz tettek, melyek súlyos következményekkel járnak. Látszólagos szilárd gondolatokból kiindulva, az út gyakran tönkretett élethez vezet, miközben itt ingadozó gondolatokból szakadatlan munka által kialakul a biztos, megerősített élet. Hiszen itt az Én alaptörvényeim érvényesek. Azért légy teljesen nyugodt! Mégis ismerd fel, hogy mire tanít a közbejött esemény.” Karmata bensőségesen meghálálja az Atya kedvességét, és a gyermekekhez folyamodva, azonnal mondja:

16. „Kedves gyermekek, a hálátok megörvendeztetett. Én azt gondoltam, hogy jó úgy, ahogy akarnátok. Viszont az Atya megmutatta nekem, hogy mi a legjobb mindannyiunk számára. Íme, az Atya azért adta nektek kimagasló vezetőül az Eraskar angyalt. Vegyétek figyelembe, hogy beszédemet nem érthettétek volna meg, ha előbb ő titeket nem vezetett volna jól. Többet adott nektek, mint én. Nem én tudok adni neki kiegészítő tanítást, hanem az ellenkezője az igaz. Én tanultam sokat Eraskartól.

17. Nem is akarjuk megköszönni egymásnak, hanem csak az Atyának. Ha valakinek meg akarjátok köszönni az Atya mellett, akkor az Eraskar angyalt illeti meg a hála. A mostani kérdésetek, hogy miért nem küldött el előbb az Atya, a sóvárgásotokból ered, mégis ismerjétek fel, hogy ki-kik megkapja azt, ami javára válik. Az idő az Isten kezében nyugszik! Magatokat megvizsgálva felismerhetitek, hogy egy ilyenféle beszéd korábban túl nehéz lett volna. Semmit nem értettetek volna meg.

18. Most nézzetek az Eraskar angyalra, mennyire ragyog a tiszta szeretettől, mert ő vezet titeket az Atyához. A siker az ő jutalma! Vegyétek figyelembe: ameddig nálatok tartózkodik, le kell mondania a szemlélésről. Szívesen megteszi értetek. Bár a boldogságunk mindig mérhetetlen, de minden boldogságok legmagasabb öröme a malszttal teljes szemlélet. Téged pedig, kedves Eraskar, kérlek: engem csak a gyermekseregedbe sorolj be, szívesen megengedem, hogy taníts.”

19. Az angyalnak ez a legszebb jutalma ez időben. Bocsánatot kérnek tőle. Kedves mosollyal mondja Eraskar, hogy ez a gyermekek fejlődési útja. A gyermekek megkérdezik Karmatát, hogy miért osztotta őket négy csoportba. Erre egy figyelmeztetést ad a türelemről, hogy kellő időben majd megtudják. A templom körüli kertben egy ideig komoly beszélgetést folytatnak, és a kicsiket kedves játékokkal foglalkoztatják. A közép-napról megjelennek még más csoportok is.

16. fejezet

Valamit az Isten valóságos megézéséről. A fejlődésből való új felismerés az alázatról

Megnyílik a templom második csarnoka. Alighogy belépnek, a gyermekek tisztelettel megállnak. De nem egyedül a csarnok nagysága, illetve fenségessége hat rájuk, hanem a különös fuvallat, amely azonnal körülfogja őket. Eraskar átadja az egész cselekvést Karmatának, hogy a gyermekek tanuljanak tőle, ő viszont a feladatán tanuljon. Karmata két csoportba osztja a sereget. Felkéri őket, hogy foglaljanak helyet a jobb és bal oldalon. Karmata nekikezd:

2. „Kedves gyermekek, amióta elhagytuk a harmadik iskolacsarnokot, sok szabad időt adott nekünk a jószágos Atyánk, hogy alkalmazzuk a tanultakat, és várjunk új tanításra. Közben úgy látszott, mintha magunknak kellett volna továbbsegítenünk magunkon. Azonban mindenben csodálatosan bebizonyosodott az Ő vezetése, amire mindenkor emlékezni akarunk.

3. Csodálatos fuvallat hatott rátok. Csakhogy nem tudtátok felfogni, mert láthatatlanul történt. De nem nehéz megérteni. A harmadik csarnokban az Ős egységének felismerésére jutottunk a négy-lényegiség ellenére is mint Teremtő, Pap, Isten és Atya. Továbbá megismertük a végtelenséget és a mindenség Szentjének a közelségét, amely minket, a gyermekeket a Vele való legboldogabb kapcsolatba juttat. Ezt azonban még akkor sem érzük el, ha egy gyermek az Isten ősi lényegiség végtelenségét – amennyire képes – megragadná. Az Ős mi-voltába való behatolás korántsem váltja ki szívünkben az Isten iránti valóságos megérzést. Felteszitek a kérdést, hogy miért nem?, és hogy valóban elérhető-e a megérés?

4. Ó figyeljete! Nem nehéz eljutnunk az Isten iránt való megérzéshez, még ha némelykor egy hosszú utat igényel is. Ingatag lépésekkel valóban nem érünk el semmit. Ezen az úton az *első állomás a szeretet*, és az is marad. A szeretet magától ösztönzi a gyermeket, hogy adja át magát teljesen az Atyának. Emellett kevésbé döntő jelentőségű a szemlélet és megismerés, hanem az eleven érzelem.

5. Aki érzelmében az Istenséget nem ragadja meg, hanem csak külső ismertetőjelre vár, az soha nem fogja Őt magában hordozni! Az Istenséggel való benső kapcsolat

nélkül az Atyával sincs (kapcsolat), mert az Atya mint irgalmasság egy lényrésze az Istenségnek. Mégis a meg-
érezhető ismerettel össze kell kapcsolódnia a látható ismeretnek is, mely a külső és belső szemléletet igazolja. És miként a külső szemlélésnél a belső érzés a döntő, szintúgy a testi érzésnél a belső látás.

6. Minden kinyilatkoztatás a belsőben kezdődik, és a bensőben marad mint jelképe az ősi lényegiségnek, mely viszont minden alkotás előtt az Ő személytelen (a láthatatlan elv) világosságában létezett. Egy való érintkezés létrejöttével, melyet a gyermeknek tudatosan kell megragadnia és visszaadnia, a kapcsolatnak mindkét részét kell érintenie: mind az adományozót, mind az elfogadót. Azután következhet a külső kinyilatkoztatás, ami sokféle alakban mutatkozik.

7. A gyermekek fejlődése céljából a kinyilatkoztatások kölcsönösen történnek. Aki ezt elismeri, az a szent ősi középhez vezető útra tért. Ez a közép nem összeillesztett, teremtszerű középpont, hanem az Istenség Maga, Akinek méhében mi nyugszunk. Az Ős értelmében soha nem tudunk elválni az ősi középtől; a központtól, mert – a középtől kiindulva – egyik része vagyunk benne.

8. A mű értelmében lény létünkre az ősi központon kívül állunk, megbízva azzal a feladattal, hogy ismét egyesüljünk vele. Ez nem eredményezi az ősi anyagba való feloldást, hanem a legcsodálatosabb szívbeli egyesülésre vezet a Teremtő és teremtmény, Pap és szellem, Isten és lélek közt. Következőleg az Atya és gyermek szemben áll a legmagasabb harmóniában váltakozó hatással az adományozásban és elfogadásban.

9. Most már észreveszitek, hogy csarnokunkban mi is rejlik a fuvallat mögött. Az Ős magasztos lényrészei kö-

rülfognak titeket az élet leheletével, és abból kifolyólag egy igen jó érzés ébredt magatokban. Most hát higgyétek csak, hogy az Atya nálunk van, még ha nem is látjátok üdvösségeitek miatt. Majd meglátjátok, mikor a legkevesebbet várjátok. A csodás fuvallat Ő maga volt! Amikor ezt egész tudatosan érezzük, akkor azáltal az Iránta való szeretetet felgerjesztjük és fokozzuk. Ekkor olyan közelre hozza nekünk az Isten ősi lényegiségét, amennyire a teremtés láthatóan és érezhetően képes elviselni azt.

10. Az Isten ősi lényegisége felajánlotta a teremtményeket az atyai szívresznek, mert az Atya mint az örökké egyedüli ősi hordozója az irgalmasságnak a teremtményt a legkönnyebben képes odavezetni a belső és külső kapcsolathoz. Egyrészt meghozza a szent titáni (óriási) ujjongást a Teremtőnek, másrészt megengedi az életszabadságot a teremtménynek, és felemeli az impulzus életmagasságára. Az Őstől való függőségnek mindig meg kell maradnia. Ez azonban a végtelenségben nyugszik, amit a teremtmény sem fog fel, és ami a teremtményt soha nem bilincseli le. A megézés magasságára való emelkedettségben nyugszik a gyermek boldogsága, melyből az Ős ujjongásával való érzékelhető kapcsolatban az Atya és gyermek közti szeretet adódik.

11. Ezen igazságnak a törvényszerűsége magamnak ismeretlen. De ha elértük az Atya-gyermekséget, akkor az előrehaladásban egykor elnyerhetjük az Ős-gyermekséget. Ám az Ősből származunk mint a legmagasabb műve – mint az „eleven születés”! Az Ős törvényeinek feltétlen ismerete nélkül összeköttetésbe lépünk; és nézzük Istent, anélkül hogy látnánk, halljuk Őt, anélkül hogy hallanánk szavait. Hisz minden műve lényének a megnyilvánulása, a Szent Szellemének kegyelmi szava!

12. Ez érvényes a világosság birodalma számára, ahol a törvények elevenen hatásosak. Azonban van még egy másik, egy szegény teremtési rész, mely minden gazdagságot elvesztett az elszakadás következtében. De az elveszetteket kell keresnünk, és mi gyermekek besegíthetünk Istennek. Ezáltal növekszik az említett életboldogság, számunkra egy soha fel nem fogható formában. Az Ős szeretete feláldozta magát eme teremtési részért. S ha valóban akarjuk szeretni az Atyát, akkor szeretetünket fel kell áldoznunk az elveszett részért is. Még meg fogjuk tudni, miként történjen. Erősítsétek hát a belső, eleven megérzést, hogy mielőbb bekövetkezzék az Isten külső, a minket mindig örvendeztető látása.”

13. Mily csodálatos beszéd! Eraskar tudja, hogy kinek a Szelleme formálta ki. Mégis megköszöni Karmatának, és dicséri őt. Ugyanúgy tesz az egész sereg is. Ez a kis ,én-érzelem’ a jó szolgálata értelmében jogosan érezteti Karmatával először az életmagasságot. Mégis int a kezével jelezve, hogy: „Egyedül az Atyának köszönjük, Ő adta nekünk a világosságot. Övé legyen a dicséret és tisztelet!”

14. Közben más angyal-vezetők további vidékekről a védelmükre bízottakkal összegyűltek a szomszéd terület egyik nyilvános csarnokában. Az egyik eljön, és meghívja az Eraskar angyalt, hogy részt vegyenek az összejövetelen, mert értesültek arról, hogy egy gyermek Jeruzsálemből jelen van. Szívesen fogadják a meghívást. Tullay, a Nap vezetője, aki egyúttal kerületi előljáró, a köszöntés után bevezeti az angyal-vezéreket és Karmatát egy kis tanácskozó csarnokba. Ott hamarosan megegyeznek egy általános nagy gyermekgondozásról. Tullay az elnökséget átadja Karmatának, hogy a legfontosabb beszédeket és eljárásokat is ő vállalja.

15. Ez aztán sok! Az ‚én-érzelem‘ ismét felszáll Karmatában. Érzí, hogy nagy tiszteletben áll előttük! Eraskarnál nagyobb angyalok, sőt a Nap vezetője, Tullay, alávetik magukat Karmata vezetésének. Mialatt a gyermekesereg köszönetet mond, és örvendezve körülveszik, Karmata mindenki fölött áll a fontos közénapon. Amint igazán tudatára ébred, és még a mennyei szíve is dobogni kezd, hirtelen belátásra jut. Szemét lesüti. Ah, már maga az, hogy helyet adott ilyen gondolatnak, elváltasztja őt az Atyától! Így érez. Könnyes szemmel szomorúan szól a Nap fővezetőjéhez:

16. „Ő Tullay és ti angyal-vezetők, javaslatotok által sok szeretetet tanúsítottatok irántam, és valóban alázatosan szolgáltatok az Atyának azáltal, hogy alárendelitek magukat nekem, holott magasabbak vagytok nálam. Már mielőtt ez a gondolatom támadt volna, eleve sokkal jobban tudtatok mindent. Közületek egyik sem tett ki magáért – csak én. Mondjátok le rólam, hisz az Atya a legjobban beiktatott itt titeket. Most a védelmetekre bízottak utolsó sorában akarok ülni nyilvánosan, és belsőleg a legkisebbek között elől.

17. Rossz volt, hogy magától értetődően elfogadtam az ajánlatotokat. Kiküszöbölni kiküszöbölhető ez hamarosan, de nem a gondolat egy jövőbeli körülujjongástól! Ó nézzétek, hogy mennyire van szükségem még az életis-kolára, én meg kormányozni merészelek egy Napot! Az Atyának eddig kevés öröme tellett bennem, mindig gondot okozok Neki. Túl sok kegyelmet halmozott rám. S mint hálálom meg? Ezt tanúsítják a gondolataim, melyek nincsenek rejtve előttetek. Azért hagyjatok egyedül egy időre, míg meg nem hallom ismét az Atyám szeretet-hangját, a jelt, hogy a goromba hibámat kegyesen ki-

egyenlítettte. Azután jövök, hogy befogadjam a tanítástokat.”

18. Az angyalok, akik az Isten megbízásából ezt a nem könnyű vizsgát Karmatán végezték, nagyon örülnek a gyors fordulatának, anélkül hogy beszélnének róla. De az Atya sem marad öröm nélkül. Karmata és valamennyi angyal hallja az Ő hangját.

19. „Karmatám, gyermekek! Most igazi örömet szerezteél Nekem, azért örülj te is. Járj tovább ezen az alázatos-sághoz vezető úton, és meg fogod tanulni, hogy hova vezet. – De most teljesítsd feladatodat, melyet angyalaim rád bízta. Légy kész! Még lesz egy munkád, és el-érkezik az idő, amikor szeretetemben elvégezheted a pályát ezen a Napon. Légy áldott, és ti is, angyalaim, kik szívesen szolgáltok Nekem és szívemhez közel álltok, úgymint a Napotok összes gyermekei is. Ámen.” Karmata bánatkönnyei kiapadtak, helyette előtörnek a hálakönnyek. Az angyalokkal együtt dicsőíti a jóságos Atyát.

20. Tullay kijelenti az Atya áldását mindenki fölött. Karmata azután Jeruzsálemről szól. Mennyire sikerül neki. A gyermekekben lánggra lobbant a vágy, és mind-egyiknél jó előrehaladás látható. Azután mindegyik csoport visszatér a lakónegyedébe. Eraskar tudja, hogy a rábízott gyermekek megérlelődtek az Atyával való találkozásra. Azért visszatérésük után bevezeti őket a templomépület első nagy csarnokába.

17. fejezet

Isten és gyermek közti cselekvőség arány. A nagyok és kicsik szép kérelme. Az Atya

Reményt merítve egységes csoportban ülnek a gyermekek az első csarnokban. Közöttük Eraskar is. Karmata szól:

2. „Kedves gyermekek, most megnyílik a szemetek, hogy meglássátok az Atya dicsőségét. Isteni szeretetével és papi áldásával találkozik velünk. Teremtőként csak értünk gondolkodik és teremt. A mondanivalóm nem lesz mindjárt érthető. De ha igazán nagy boldogság száll rátok, akkor ez lesz annak a csodát művelő életnek tudatos kezdete. Ne figyeljetek a szónokló személyre, hanem az élet minden jó adományának az adományozójára. Mi egy kimeríthetetlen forrásnál állunk, teli legédesebb vízzel.

3. Amikor az Atya hívása a templomház negyedik csarnokához vezetett, rátok hagytam, hogy odaüljetek, ahova tetszett. Előbb nem vettetek észre semmi különöset, csak ama tanulóidő végén éreztétek magatokat beágyazva egy szelíd nyugodalomba. Erősen öntudatlan érzelmek voltak, úgyhogy egyikőtök sem tett fel kérdéseket. Nekem pedig hallgatnom kellett, holott a miértet lassanként megértettem. Igen, minden gyümölcsöző felismerés magából a gyermekből kell, hogy támadjon. Bár a gyermek elnyeri a műre vonatkozó kapcsolat által az Istenséggel az ismeret ajándékát, azonkívül a fejlődésére szükséges erőt és a tökéletesedésre vezető fokozódást. De ez nem zárja ki, hogy az életre szóló tudatos énforma arányában meg kell szereznünk magunknak az adományt, az erőt, a fokozódást és a tökéletesedést. Aki azt hiszi, hogy mindent megkap közreműködése nélkül,

nem veszi figyelembe a legjobbat, mert a legmagasabb üdvösség az igazságos közreműködésből ered.

4. De ha valaki az öntudatos érzést talán helyettesíti egy önelégültséggel, és mondja: „Hitem által megszereztem az üdvösségemet, Isten nem adhatta nekem közreműködésem nélkül”, ez önámítás, jóllehet a szóban van egy szemernyi igazság. Saját cselekvéséből senki sem tud valamit elnyerni, ha ezt isteni üdvfogalomnak előfeltételévé teszik, mert minden teremtett dolog az Istenség saját műve.

5. Minden ismeretnek és az abból kifolyó cselekvőség következménynek ősi gyökerével a műben kell, hogy rögzítve legyen, az isteni élet szent földjében! Ezzel megszűnik a csupa sajátja. Az ősi adomány egyúttal magában rejtette az utolsó tökéletesedést is, mely – a gyermeknek nem látott és személyszerűen még nem ki-formált – a művet egészében alkotja. Adomány, előrehaladás és tökéletesedés tudatlan és tudatos művekben válllvetve együtt haladnak. Csupán magának az Istenségnek nincs fokozódása, mert az élet ősi gyökere magában hordozza a tökéletesedést. Tehát minden adomány attól a pillanattól kezdve tökéletes, amikor megadja (az Atya). Ez a folyamat a csak-teremtényi élettudatosság szempontjából, a gyermek egyedi személy szempontjából másképpen néz ki. Itt fokozódnak az adományok, de nem szubsztanciájában, hanem a személyes elsajátításban. Minél jobban elnyerjük az adományt, annál jobban birtokába veszi a gyermeket. Ez annyit jelent, hogy az üdvösségre szóló tökéletes adományoknak a minden tudatos elfogadásánál szubsztancia szubsztanciára elnyerhető.

6. Senki nem tudja kivívni magának az üdvösséget, mert még mindig az Ős-Atya az első és utolsó adományozója mindennek. Ez bizonyítja, hogy a gyermek örökké csak elfogadó marad. Az életre való minden adománynak a szabad és felismerésből fakadó befogadásával a teremtményi gyermek képes hozzákapcsolni az elfogadó elvhez egy személyes - adományozó elvet. Minden cselekvésnek következménye van! Itt az, hogy az adományok tokéletesedése egyre jobban birtokába veszi a gyermeket, valamint az is, hogy újak jönnek hozzá. Az erről szóló ismeret talán a következő:

7. „Az Atyától kapok minden jó adományt, azért mindenkor a leghálásabban akarom Őt szeretni. Erőt is ad hozzá, és megtanulom hűségesen szolgálni Őt. Ezáltal előrehaladhatok, és aztán részem a legboldogabb tökéletesedés. De minden szolgálatkészség ellenében sem érdemeltem meg, mert a szolgálatkészségre bíró képesség is a művéből ered. Ha teljesen oda tudom adni magam, csakis azért, mert Ő előbb kinyilatkoztatta Magát, és készítette elő nekem az életáradatot.

8. Ez az ismeret volt az oktatás voltaképpeni alapköve a negyedik csarnokban. Ez egy jó, még ha nem is tudatos visszhangra talált nálatok. Most pedig felragyog nektek egy szép csillag, melynek világossága az Atyánk hosszútűrése, melynek melegsége pedig a szelídség. Mert Ő sokkal inkább néz az akaratunkra és kevesebbet a cselekvésünk tehetetlenségére. A szabad együttlétünk, mégis egyesülve egy csarnokban, némileg az első lépés volt az útra, melyet magunk megtettünk az Atya felé, hogy egyesülhessünk Vele, és oltalmára bízassuk magunkat.

9. Ez egy fordulópont volt. A már meglevő, de bizonytalan érzésből támadt az a gondolat, hogy közelre kerülünk az Atyához. Ez történt, amikor beléptünk a harmadik csarnokba, ahol – négy csoportra osztva – részleteket láthattatok, melyek ama imacsarnok négy falának magyarázatánál kiderültek. Különösen érthetővé vált az Ős Istenségének szent lénye, hogy a hét alap-élet sugár által megismerjétek a szentséges néglényegiséget, valamint az Ős négykamrájú szívét.

10. Miután jóakarattal befogadtátok a kinyilatkoztatásokat, hogy nem is oly nehéz megszeretnünk az Ős Istenségét – mert ez az Atya foglalatja, éppúgy az Atya is foglalatja az Ős Istenségének –, ezáltal megnyílik előttetek a második nagy csarnok. Két csoportban egyesülve a szétoztásokat elég okot adott mélyebb ismeretre. Megmutatkozott a két alap-fundamentum, melyen az egész mű az élettel együtt nyugszik. Egyidejűleg kiemelkedett az adományozó és elfogadó elv.

11. Mindenből a legfontosabb a Teremtőnek és teremtménynek egymással való szembenállása, amelyből a teremtmények egy az Istenségnek megfelelő egyenlőséget kapnak: a hasonmását, vagyis képmását! A műre vonatkozó elvben már a kezdetben képmásává lettünk; a teremtményi elvből kimenően pedig saját ismeretünkhöz képest az élet-énünk idomuljon Istenhez, hogy részünkről is igazságos képmássá legyünk. Itt van az újbóli egymással való szembenállás, melynek csak akkor van gyümölcsöző hatása, ha a negyedik és harmadik csarnok magyarázott fokozatain jól haladunk végig.

12. Az első csarnokban minden szétoztás nélkül egyesültünk. Megkértem a kedves Eraskart, hogy üljön közvetlenül közetek. Majd meglátjuk, hogy milyen szimboli-

kus jelentősége van ennek. Mihelyt egy gyermek az Istenség szeretetakarát hordozza, ami a hasonmáshoz és az azzal kapcsolatosan a teremtésre viszonyuló kellő egyenlőséghez vezet, azáltal a gyermek elnyeri a többszörösen jelzett boldogságot, és meglétesül az egység a gyermek és Atya közt. Ez pedig elválaszthatatlan marad, mert ez az egység az Atya és gyermek közti alap-egységen nyugszik.

13. Eraskar erre céloz: Az Ős-Atya köztünk van, ami a Nála és Benne életre való otthonunk, nyugodva az Ős-Istenség méhében! Akkor csak egy csoport van: Az Atya és a gyermekek, egyesülve az irgalmasságban, melyben a gyermekek végett adott istenség-részek és fundamentum-kialakítások – mint okozatilag – egyek, ez az egység!! Ha ti, kicsikék el akarjátok nyerni e boldogságot, akkor nyilatkozatok most, és az Atya beteljesíti.” A seregben nagy mozgalom támad, de persze inkább a szívekben mutatkozik, mint külsőleg. Egy gyermek feláll, és így szól:

14. „Kedves Karmata, kedves Eraskar, mi gyermekek felismerjük: ez az út az Atyához vezet, és mi előrehaladni akarunk, amennyire sikerül nekünk. Szívesen akarunk az Atyáéi lenni, miként tikteten is már régén össze vagytok kapcsolódva Vele. Kérünk titeket, zárjatok imáitokba, hogy a jóságos Atyánk minél előbb eljöjjön. Ő de vágyakozunk szeretete után, és hogy lássuk! Karmata, te eljöttél a szent Jeruzsálemből, hívd te az Atyát, mert mi még kicsikék és gyengék vagyunk, hogy Őt elhívassuk hozzánk.”

15. A könyörgő gyermek hangjába bekapcsolódnak a gyermekek mind. És egyszerre más hangok is hangzani kezdenek. Már a beszéd folyamán a bejáratnál álló nap-

vezetők közelednek. Tullay kezét Karmata vállára teszi, és szól:

16. „Karmata, te valóban már egy jó egységbe kerültél az Atyával. Teljesítsd a gyermekek kérelmeit, és mi is bekapcsolódunk. Legnagyobb örömet szerez nekünk, ha ismét megérlelődött egy sereg, kik között vannak hazatérő gyermekek is a Földről. Minket ez öröme hangol, hogy addig időzhetünk az Atyánál, míg egy új feladat a teremtésbe nem hív. Bizony, hogy bemehetnénk a Szentélyébe, ha a sóvárgás erőt vesz rajtunk. De ha a kicsikéken végzett szolgálatban kitartunk, kedvesebb az Atyának minden izzó sóvárgásnál, ami csak a saját örömeinkre van, ellenben a kicsikéken való szolgálat a teremtési örömet szolgálja!

17. Azért kitartunk, míg nem csillapítja az Atya a sóvárgásunkat. Eraskar el fogja vezetni a csoportot a következő magasabb fokozatra, és valamennyi többi csoport majd felzárkózik, s közben a területemen megnyílik a nagy gyülekezőcsarnok egy új hazatérő földi sereg számára. Amint látod, itt minden csodálatosan rendezve van, ez a legmagasabb irgalmasság kifejezése!”

18. Karmata felismeri, hogy Tullay kérelmét végrehajthatja, de a veszélyt is látja, hogy megint a középpontba állítja magát. Alázatért fohászkodik, és mondja, miközben nyugodni érzi magán az Atya kezét: „Szívesen előterjesztem az Atyának a gyermekek vágyódó kérelmét, de ti, kedves angyalok, különösen Tullay, sokkal jobban megtehetnétek, mint én. Ti kis kedvesek, ne tartsátok magatokat túl méltatlanoknak azért, hogy magatok kéréjétek az Atyát. Éppen ellenkezőleg! Biztos vagyok, hogy eljön, mert várva várjátok, és kevésbé hasznos egy for-

másan fogalmazott szó, mint inkább a gyermek szívbeli kiáltása.

19. A világosságbeli magas gyermekek több világosságot hordanak magukban

20. és tudást a teremtés működéséről, amennyire szellemük már behatolt. Éppúgy és jóval túl azon az Ős-Atya egy velük. Őneki már nem kell meghallgatnia kérelmüket, ellenkezőleg, hallja őket.

21. De a távollevő kicsikére figyel, és meghallgatja bensőséges rimánkodásukat. Látja a legkisebb szívbeli rezdülést. Kíséreljétek meg magatok egyszer kérni, kezeskedem érte, hogy meghallgat titeket. Azonkívül ez sokkal jobban megörvendezteti Őt, mintha félenken elrejtőznének az imám mögé! Szívemben máris elmondtam a fohászt: Atyánk, jöjj hozzánk! Méghozzá rátok is gondoltam, a kedves magas angyalokra, a világosság áldott gyermekeire. Tehát egészen nyugodtak lehetünk, mert az Atya már útra kelt.”

22. Alighogy kimondta, a helyiséget elárasztotta egy fénysugár. Az Atya belép néhány fejedelem és első kíséretében. Karmata és a napbeli angyalok azonnal körülfogják az Atyát. Ő megáldja őket, mialatt megragadják az Ő kezét és öltözetét. Majdnem úgy beszélgetnek Vele, mintha egymásnak szólnának, egyszóval egy gyönyörűséges kép mutatkozik a gyermekeknek: kegyes kapcsolat, öröm, boldogság és ujjongás.

23. A gyermekek csodálkoznak, és gondolják, hogy Isten szentsége nem tűr el ilyen viselkedést. Ráadásul Isten is becézni kezdte az angyalokat és Karmatát, közben a fejedelmek arca egyre ragyogóbb lesz. Minél többet csodálkoznak, annál gyönyörűbb és örömteli jelenetté foko-

zódik, míg észreveszik, hogy az előadott kérelmek elfogadása ellenére is, az Atya le nem veszi róluk a felbátorító tekintetét, mintha mondaná: „Ne féljetez Tőlem!” És minden angyal szeme mondja: „Gyertek és engedjétek, hogy becézzen titeket, cselekedjetez úgy, mint mi.” Ekkor őz is óhajtzák, hogy nyugodjanak az Atya kebelén. Minél jobban gyarapodik a vágyuk, a kedves nagyok annál jobban elállnak az Atyától, és az Atya mögött egy szép félkörz alkotnak, s így most az Atya egyedül áll a gyermekcsoporttal szemben.

18. fejezet

Tanítás a bizalomról. Az élet szent forrása. Egy ámen

„**G**yermekeim! Csodálkozozok, mert a nagy gyermekeim szinte elnyomozok Engem. Azt hiszitez, hogy ez nem méltó hozzájuk. De ebben rejlik a Nekem tetsző áldozozat, melyet nemcsak látok, hanem még érzek is. Mindegyik akar Tőlem kapni, mindegyik el akarta hozni az adományt, melyben az előbb említett áldozozat nyugozszik: azaz a vágy, hogy egy gyermek se nélkülözze a szívemen való nyugvást. Igen, aki a leggyorsabb és biztosabb ösvényen halad Felém, anélkül hogy kérdezné, úgy vagy amúgy tetszik-e Nekem, az nemcsak hogy egyenesen a célra tör, hanem máris elérte a célját!

2. Elsősorban nem is az a fődzolog, hogy van-e már a gyermeknek ismerete. Egy Tőlem távollevő gyermek nem részesül máshol igaz belátásban, csak közelségemben jut minden kétséget kizáró látásra. Mert higgyétez el: Belőlem kiömlik minden jó adomány mint valóságos folyozam, valamint kitörnek a mérhetetlen erőz valamennyi sugaraiz! Minden világosság Belőlem veszi útját, keresz-

tüllüktet a tereken és időkön, és visszatér az Én ősi Istenségembe.

3. Tehát közelségemben biztosan hatalmasabban hat az életfolyam, mint távolabb, ahol a gyermekek sokkal inkább tudatlanul isznak a vízből. Nekik pedig ülniük kellene a forrásnál, Aki pont Én vagyok! Minél közelebb kerültök Hozzám, kicsikéim, a belső és külső szerint, annál több adományban részesítelek, és annál nagyobb hordozókká lesztek.

4. Aki azt gondolja, hogy előbb hozzon Nekem valamit, mielőtt kapna valamit, aligha talál teljesen Hozzám, és a lényem ismeretlen marad részére. Aki pedig karomban nyugszik, elnyeri az igaz szeretetet és a tudást. E kettő hozzásegíti a gyermeket az akarterőhöz és az öntudatos tevékenységhez. Ezzel – egyelőre ugyan kis mértékben – megtanulja valóban kutatni a lényemet és művemet, melynek alapzata a szent rend. Türelem és irgalmasság felvezeti a gyermeket a következő magasságra.

5. Ha egy gyermek a keblemre ágyaz, és őt karjaimba zártam, akkor majd magától kiderül az út, melyen megszerzi a tökéletességet. Ezután kezembe helyezheti az egész énjét a legszebb és szabad áldozatadományban, míg osztályrészévé válik a társ-áldozathozatali út, mely meghozza számára a legmagasabb kegyelmemet és irgalmasságomat!

6. Ha egy gyermek az áldozathozatali útján távol van Tőlem, belsőleg mégis annál közelebb van forrásomhoz, melyből a teljes boldogságot meríti. Az életfolyamaim minden teremtési részben egyforma erősséggel folynak, ahol Engem keresnek, és meg is találnak. Egy eltérés csupán magán a gyermekén múlik! Hogy itt időzöm-e láthatóan vagy csak a hitük érzésében az áldozatot hozó

gyermekeknél, Én különbség nélkül mindenütt az életforrás vagyok! Én vagyok a folyam és az ereje, külső és belső vagyok, középpont és burok! Mégis ahol Én személyesen kinyilatkoztatom Magamat, ráadásul adok még valamit az üdvösség végett.

7. Nektek kicsikéknek, több dolog érthetetlen ebből, de a szívetekbe hintett mag megérleli az ismeretet. A forrást még nem ismeritek, még azt sem, hogy milyen édes íze van. Azonban ezek itt – az Úr a nagyjaira mutat – ismerik és örülnek, amennyiszer közelükbe jön. Akkor odasietnek, lehajolnak, és telemerítik szívüket. Nem aggodva azon, hogy a forrásnak nem lenne elegendő vize mindenki számára, ismerik a forrás kimeríthetlenségét. Magas fokon tökéletes műveket teremtettem, melyeknek területeit egy gyermek sem képes felmérni. Mindet csak az egy forrás táplálja.

8. Azonkívül a nagy gyermekeim tudták, hogy egy forrás vár rájuk, melynek a szent életvize erősít és üdvözít, és melynek a szeretetfolyama a vágyat csillapítja. – Nektek, gyermekeknek, egy kérelmetek sem tévesztette el célját. De most a forrásnak is van egy vágya: vár, hogy jöjjetek hozzá, hogy igyatok belőle!” E szavak nagy benyomást keltenek. Ama gyermek, aki már többször szóvivő volt a gyermekek közül, bátran eltitkolva féltékenységét, előlép, és mondja:

9. „Ő szeretett jóságos Atyánk, felismertünk téged, és mindennekfelett szeretünk. Ha azonban ezt csak a Te forrásodnál tudjuk megtenni, akkor kérünk, hogy mutasd azt meg nekünk. Nagyon vágyódunk utánad, és a legszívesebben mi is a karjaidba vetnének magunkat. – Mégis először el akarunk menni a forráshoz. A legjobb volna, eljönnél velünk együtt! Vagy jöjjön velünk a fejedelmeid

egyike, hiszen ők ismerik az utat. Ők már ittak belőle. Ó Atyánk, teljesítsd kérelmünket!” Egyszerre minden kicsike bekapcsolódott a kérelembe.

10. Rafael odaviszi az Atyához a legkisebb gyermeket. Az Atya karjaiba zárja őt, és a további beszéd folyamán a szívében tartja. „Kérelmeteket teljesítem” – mondja az Atya. „De ez mégsem történhet meg máshol, mint ebben a helyiségben. Ti csodálkoztok, mert nem láttok vizet folyni. De nem a Napotoknak egy forrásáról van szó, mely örömtökre folyik. Nem – ezen a helyen, ahol állok, kell megnyilvánulnia a forrásnak! Figyeljete csak fel, és ti hirtelen előtte fogtok állni, anélkül hogy tudnátok, miként történt.

11. Te kisgyermek hiszed, hogy most egy igazi élet átjár. Hiába kérdezed, hogyan történik. Közben belül és kívül körülnyaldos a boldogság. Mikor Rafael téged idehozott Nekem, nem tudtad felfogni a téged beborító szeretet futó záporát. Igen, a szíved még kicsi volt. De most a téged elárasztott gyönyörűség rövid ideje alatt növekedett, és az az érzésed, hogy belefülladsz.

12. De nézz, ha most a szeretetáradatom egyre erősebb lesz, akkor a szívednek képesnek kell lennie elviselni az érzést, egyébként véleményed szerint már régen megfulladtál volna. De most jól tudod, hogy nem fulladsz meg ebben a szeretetáradatban, hanem iszod! Most pedig elviszlek a forráshoz, és Karmata, aki pontosan ismeri, legyen Nekem segítségemre. Gyere, Karmata, mutasd meg a kis kedvesünknek a forráshoz vezető utat, a legjobb: mindjárt magát a forrást.” Karmata örömost odaugrik, és mondja:

13. „Ó kedves Atyám, nincs is oly messze a forrás. De hadd kérdezzem meg előbb, hogy óhajtja-e a gyermek.

Nem vehetem el a szívedtől, ha nem akarja.” „Persze, kérdezd csak meg.” Karmata meg is teszi, és megkísérel elvinni a gyermeket. De egyszerre, még ha csüggetegen is, a gyermek, átkarolja az Atya nyakát, és mondja:

14. „Ó, nem, most nem szeretnék a forráshoz menni – itt oly szép! Másképpen elvesztem az imént elnyert gyönyörű boldogságot. Mondd, kedves Atyám, hogy el kell-e mennem? A legszívesebben mindig Nálad szeretnék maradni.” Az Atya becézi a gyermeket, és szól:

15. „Nálam maradhatsz, de előbb fel kell ismerned a forrást. Ha nem történik úgy, akkor a boldogság nagyjában elhagy, főleg mivel még mást is kell tenned, minthogy csak hordozzalak. Ha pedig megtalálsz azt, nem fog hiányozni neked abból semmi, amit most elnyertél.” A gyermek engedelmesen kinyújtja kezét Karmata felé. Azon pillanatban előlép a gyermekek szóvivője, odasimul az Atyához, és örömmel mondja: „Ó, épp most találtam meg a forrást! Gyere, siessünk mindketten Őhozzá! A szóvivőgyermek ismét az Atyához vezeti a gyermeket, ujjongva feléje mutat:

16. „Itt, itt van a forrás! Ó, hogy nem ismertük fel azonnal! Jóságos Atyánk, szoríts minket Magadhoz, mert soha nem akarunk elmenni az örökké gazdag életforrástól! Alig tudom felfogni e nagy boldogságot! Ah Atyám, a Te szavaddal mondom: Íme, az ivástól fulladozok! Most megértem, hogy miért rohantak Hozzád a nagy gyermekeid. Tudták, hogy Te merő szeretet vagy! Kérlek: ne számítsd be a gyermekies oktalanságunkat, hogy oly későn ismertünk fel.

17. Én bár mindig Nálad szeretnék maradni, de mindnyájan Hozzád szeretnének jönni, és Te, jóságos Atyánk, fogadd be őket mind!” A gyermek félrelép, és a kicsikét

is átveszi az Atyától. Az Atyát egy pillanat alatt körülveszi a szende sereg. Ő megáldja kicsikéit, akik ujjongva hangosan énekelnek túlaradó örömmel. Azután felkéri őket, hogy menjenek vissza ismét a helyükre, és szól:

18. „Most már gyermekeknek hívhatlak. Azért elvisznek titeket a Nap harmadik gyűrűjére. Karmata vezessen, mert örömökre bevégezte feladatát, úgyhogy megérdemli e jutalmat. Titeket, napbeli angyalaimat, megáldalak. Maradjatok a földeteken, míg meg nem érlelődnek a kalászkok. Csak Eraskar megy velünk seregének őrzőjeként. Ti tudjátok: mindig nálatok maradok, tudom a vágyatokat, és ti valóságosan össze vagytok kötve a szívemmel. Most keljünk útra, és te, Karmata, menj előre!”

19. Karmata örömét lelheti a dicséretben, de ismeretben gazdagon azonnal visszaadja, hogy csak Isten segítségével áltudott cselekedni. Hozzáfűzi: „Atyám, több minden történt, ami nem állhatott meg a szent arcod előtt. Kitérőlted, és csak azt látod, ami kedves Neked. Fogadd a hálát és szeretetet e kéréssel: Engedd, hogy földi útra keljek, mihelyt megérlelődtem.

20. Most még mögöttem is akarsz járni. Ez nem jelent alázatossági próbát, hanem örömömnök szántad. Leghálásabb szívvel fogadom. De előremenni nem tudok, amikor Te, Urunk, nálunk vagy! Kérdezd csak meg a fejedelmeidet, hogy megtennék-e. Mindegyik mélyen meghajol Előtted és mondja: Egyedül Te, a mindenség Szentje, vagy mindannyiunk hercege örökkön-örökké!

21. Azért, szeretett jóságos Atyánk, maradj mindig elől – belülről és kívülről. Íme, örömet nyertem szavaid által. Ezen örömből semmit nem akarok veszíteni! Te menj előre, mi követünk Téged. Te vagy a forrás, mi csak iszunk. Te vagy minden mindenben, mi minden vagyunk

egy-egyedül Tebenned. Te vagy az Atya, mi a gyermekek! Hadd világítson előttünk a dicső világosságsugarad, hogy nyomdokaidon járhassunk. Ámen.” Az angyalok is csatlakoznak az ámenhez, és a gyermekek ismétlik.

22. „Ámen! és még egyszer ámen! A szavad váljon örök végrendelettedé – mondja Isten – és a gyertyádon mások is felgyúlnak. Holott Belőlem ered, mégis világítson abból egy jó rész a lelked által az utolsó földi idő előtt azok számára, akik még nem ismerik. A nagyokkal légy nagy, egy kiválasztott azzal a sereggel, mely a világosságomat a mélységbe hordozza. Isten vagyok! Az ígéretszavam beteljesedik rajtad, hogy az aszerint cselekvőknek koronájukká alakuljon; ezt még most nem érted. Alázatod miatt légy áldott, mert igazi alázat meghozza az életre való igazi látást is.” – Az elsők szorosán az Atya köré tömörülnek. Az ősi főangyalok és a főangyalok fennszóval kiáltják:

23. „Halleluja! Szent, örökkévaló Ős-Isten, Tied a dicséret! Világosságodat a sötétségnek szántad egy örök megváltás jeléül! Halleluja!” Isten áldóan felemeli a kezét minden gyermek fölé. Ők imádva, tisztelettel meghajolnak előtte. Karmata elbúcsúzik a napbéli angyaloktól, mialatt Eraskar a védelmére bízottakat sorakoztatja. Karmata jobboldalt, a nagyok és kicsik kíséretében, az Atya elvezeti őket az előkészítő helyre a Napon.

19. fejezet

A teremtés és teremtmény iránti szent szeretet. Egy 'igen' és teljes odaadás. A fogadalomról

A gyermekcsoportot átadják egy angyalpárnak az egyik körzeti Napon. Az Atya megígéri a csoportnak,

hogy hamarosan ‚városába’ jöhetnek. A gyermekek utánanéznek; mialatt az elsőekkel, Karmatával, Eraskarral és társnőjével egy szép magasságbeli úton tovahaladnak, míg egy fehér felhő el nem lepi őket egy magas hegyen. Ez a gyermekeknek áldásukra történik, hisz még nem tudják megérteni a világosságbeli birodalom teremtés-szerűségét.

2. Megérkezve a szentélyben, Michael köszönetet mond az Atyának azért, hogy őrá bízta Karmatát. Elmondja, hogy milyen jól fejlődött nála a gyermek, és beszél a további előkészülésről az összmegváltás céljából. Az elsők kedvéért megígéri az Atyának, hogy a szeretet teremtési nap befejezésére mindent megtesznek. Ahhoz tartozik Karmata földi útja is. Michael nyomban Karmatához fordulva kérdezi:

3. „Karmata, rá akarsz bízni magad az Atyára, meg akarsz hajolni a mindenható akaratára előtt, mindegy, hogy Ő miként irányítja majd az utat? Alázattal engedd, hogy a Főpapunk keze megáldjon! Lásd meg, hogy a munkád a Teremtő elhatározott terve szerinti. Kérdezlek, hogy érted-e, és el akarsz-e fogadni szabadon teljes odaadással.

4. De vizsgálj meg magad! Ne mondj azonnal egy ‚igen-t’, még ha ez most fel is ragyog a szívedben. Gondold jól meg: Isten előtt ‚igen-t’ vallani, egy kötelező fogadalom, és az is marad, amit azután nem lehet kisebbiteni, még kevésbé megszüntetni. Ha a mindenható Ős-Isten szent ‚igenje’ egy gyermek ‚igenjét’ megelőzi, akkor Ő, az Örökkévaló, Maga az igenje! Ő a gyermek igenjét a sajátjába zárja, amiért a beváltásig kötelező is marad.

5. Vajon nem állunk-e a trónja előtt, hogy imádjuk Őt? Vagy nem éljük át a teremtő csodájának hatását, a lényegiségének kifolyását? Íme – nekünk minden fel van tárva! Mégis azt mondom neked, Karmata: ha lehetséges lenne az életünk minden leggyönyörűbb boldogságát egy edénybe tenni, ez aligha lenne több az Istenség egy lélegzetvételénél, melyet áldóan műveire lehel.

6. Soha nem fogjuk teljesen megérteni az Ős-Atyánk magasztos tulajdonságait. Ezek előkészítik az Atya mélységeiben az irgalmasság titokzatos útjait, és kinyilvánítják azokat ragyogásuk fényében. Ha megvalósult egy teremtési mű, az irgalmasság visszamerül az üdvösség ősi alapjába, és magával viszi a gyermekek szeretetajándékait. S ha még előlép, annál dicsőségesebben ragyog, mert az új eljövételével elkészült egy új nappal a gyermekek számára.

7. Ismerd fel ebből, hogy egy gyermek sem éri el valaha az Isten szent szeretetének valamely határát, se nem tanulja meg átkutatni. E tudással nem fog nehezedre esni, hogy teljesen bízzál a kegyelmi vezetésben. Az irgalmasság atyai lényegiségében rejlik az életünk, az utunk! Azért jól vizsgálj meg magad, mielőtt szívedben egy igen, vagy pedig egy nem gyökeret ereszt. A mindenség Szentje áldja meg minden cselekvésedet." Karmata boldogan és komolyan tekint az Atyára, Akinek a szeme komolyan és mégis csodálatos jóssággal nyugszik rajta. Karmata nemcsak átvizsgálja a szívét, hanem egy titkosan bizalmas párbeszéddel folytatja, mely vigaszt, erőt, bizodalmat és békét szerez neki. Feláll és szól:

8. „Szent, szeretetteljes Atyám, Michael feltárta nekem az akaratodat, és segítségével átvizsgáltam magam.

Látod a feltétel nélküli ‚igent‘, melyet szeretetem hoz Neked. Azonban felismertem az akarat-fejedelem jó tanítása által, hogy mit jelentsen egy fogadalom. De az nyomaszt, hogy a cselekvési szabadság a legjobb akarat ellenére is egy fogadalmat a nem-betartásakor kisebbíthet, vagy pedig tönkre is tehet. A kezed bizonyosan ki tudja egyenlíteni irgalmas kíméletességgel, és elnézést tanúsítasz a gyermek gyenge akarata iránt.

9. De mégis, hogy a gyermek betartsa a fogadalmat – és én Neked szeretném áldozni az enyémet –, az akaratnak nagyon szilárdnak kell lennie, hogy más gondolat-hullámok el ne árásszák. Te nem követeled a fogadalmat. – Igen, nem ritkán jobb, ha nem ígérik meg. Úgy tűnik, hogy e nélkül (a fogadalom nélkül) mindenkor engedelmeskedni a szeretetakarotodnak a legszebb adomány. A szíved nem nyílt meg kevesebbet azon gyermekek iránt, kik nem tettek fogadalmat élőszóban, mint a fogadalmat tevő gyermekek iránt, ha teljes komolysággal követnek Téged. Te megáldod a gyermekeket mind kegyelmed világosságában.

10. Csak most vagyok képes látni: Vajon nem tettél Te a gyermekeiddel szemben egy szent fogadalmat? az ősi fogadalmat, egykor, mielőtt kioldódott volna a világosságodból egy árnyék?! Te – Te Magad váltottad be ott, ahol az árnyék legmélyebbre vetett szakadéka van! Te beváltottad a fogadalmat a gyermekeid számára. Hát azért ne tegyünk mi is egy fogadalmat, és ne fizessük meg, amennyire sikerül nekünk?

11. A Te fogadalmad éppúgy meg lett volna fizetve, még ha nem is mentél volna a Földre, mert az megnyilvánul minden teremtési úton! Valamennyi gyermek rejtve van benne, és a sötétség feloszlódott volna. Mégis: Golgota

lett az ősi fogadalmad gyújtópontja!! Azért kérek, ó Atyám, áldj meg engem, mert hozni akarom Neked a fogadalmamat. Az arcod előtt, a szentséged dicsőséges templomában, a magas angyalaid előtt az áldozati tűzhelyedre teszem az „igenemet”! Fogadd az örökké szerető atyai szíved jóságában.

12. Nektek pedig – Karmata az angyalokhoz fordul – köszönöm a szereteteteket. Adj azért, ó Atyám, az elsődinek egy különáldást.” Kérve felemeli kezeit, és letérdel. Isten Karmatához megy, jobbját a fejére teszi, és szól:

13. Karmatám, jó lépést tettél. Valóban sok kegyelmet szolgáltatok majd neked, hogy ne szegd meg szavad. Az elsők közül nem csak egy fogja védelmezni utadat. Mindenesetre egy a te dolgod: alkalmazd képességeidet, hogy az adott szavadat megtartsd! Mert egy segítőtárs sem tud akaratosan vezetni téged, magadnak kell használnod a szabad akaterőt. De ha megemlékezel a szavad fogadalmáról, akkor áldásom nyilvánvalóvá válik rajtad, és te összekapcsolódva maradsz Velem.

14. Most még két nagy előkészülés van előtted: a rendé és az irgalmasságé. Mivel eddig nagy szorgalommal igyekeztél örömömre teljesíteni a feladatodat, most: először vagy Urániel házá, vagy a Gábrielét szabad választanod. A következő fokozatban mindkettő egyformán szolgál neked. Kívánságodat megáldom, mert teljesen odaadtad magad Nekem.”

15. Karmata nagy boldogsággal hallja meg a beszédet. A gyermek szép szeme felragyog az Atyához. Azon gondolkodik, hogy mi tetszenék előbb az Atyának, és hogyan tudná véghezvinni az első lépést a fogadalom útján. Nem kér segítséget, hisz az előző áldással oly sokat ka-

pott, hogy maga tud választani. Közben egy tudatlan változás bekövetkezik, a szívbeli csoda, melyet az elsőök örömmel néznek, és ez minden gyermekben végbemegy, mihelyt – szabadon megfogadva – teljesen átadja magát az Istenségnek.

16. Karmata feláll a változás után, melyről csak érzi, hogy a jóság által fokozódott a boldogsága, kezét fog Urániellel, Gábriellel, valamint a többi elsővel. Félelem nélkül odamegy a szent székhez, melyet Isten közben elfoglalt, az Atya kebeléhez simul, és egy rövid csendes nyugvás után szól:

17. „Szent, szeretetteljes Atyám, törekedni akarok, hogy be tudjam tartani a fogadalmamat. Bár nem tudom, hogy távol a szentélytől hogyan fog alakulni az idő és út. De tudom: az irgalmad be fog burkolni a társ-áldozatot hozó földi utam lehető legjobb céljáig. Addig csak egyedül a megváltó akaratodnak akarom alávetni magam. Azért kérek: adj át ama fejedelemnek, aki az atyai örök terved szerint nyissa ki számomra a kapuját. Minden keletkezés és létezés számára még a legteljesebb akarat-szabadságnál is döntő jelentőségű marad a szert rend-alaptörvény. Csakis javunkat szolgálja, ha önkéntesen felismerjük az akaratodat. Bár egy önelégült gyermek akaratát a teremtési rended mindig be tudja illeszteni a műveid alapszerkezetébe, de egy öntudatos nem szegül ellene a mű továbbhaladásának, hanem az akaratod alá való szabad meghajolás következtében előnyös és hasznos akar lenni. Ezt most én is meg akarom tenni.

18. A legjobban választok, ha Téged engedlek dönteni – az én választásom mindig Terád esik!! Ó csodás szabadság!! Kényszer – sem nyíltan, sem titkon – nem vezeti a gyermekeidet. Nem – szeretetből és ismeretből Terád

szabad bízunk magunkat. Nem lehet ennél nagyobb szabadság! Ha megragadtál minket, akkor szabadok vagyunk. Ha magunkból szabadon élünk, akkor meg vagyunk kötve a szegény szabadságunkhoz! Azért, ó jószágos Atyám, csak a Te akaratodban szeretnék élni.”

19. „Halleluja!” Hatalmasan kiáltják az angyalok. „Egyedül Tebenned, örökké valóságos Lény, Te kezdet és vég nélküli Istenség, áll fenn az életünk! Az életed szabadságába hívtál minket Magadból, és szabadságra szültél minket! Szabadon térünk vissza Hozzád! Tied a hála, dicséret, áldás, tisztelet, dicsőítés, üdvösség és imádás örökkön-örökké! Halleluja!”

20. A gyermekek szabad szeretethatalmától lenyűgözve köztük áll az Ős-Isten, és olyan áldást ad rájuk, melyet még a fejedelmek sem kaptak gyakran. Hiszen ők is felfelé emelkednek a megváltó művel. Azután Karmatát a rendhordozók, Urániel-Urea, oltalmába bocsátják. Isten elbocsátja az ujjongókat, kik az Ő szent halvány sötét szemében egy nedves örömfényt gyújtottak fel.

21. Urániel házában egy hálaadó lakomát tartanak, és megbeszélik a munkájukat. Rafael-Agralea elviszi Eraskart és társnőjét a Rajóna napházukba, mert hosszú nehéz munka után távol a szentélytől egy időre az angyalpárnak „otthon” kell maradnia, mielőtt ők ismét küldetést kapnak egy nagy tevékenységre a teremtési mezőn.

VI. rész

A rend házában

20. fejezet

Urániel – Urea. A szent végtelenségről. Valamit a bűn kérdéséről és a megigazult cselekvési szabadságról. Kölcsönös szembejövés

Karmata beleélte magát Urániel-Urea házába. Egy a rendterülethez tartozó középnapra vezetik őt. Saját tulajdona lesz egy ház. Urániel oktató módra szól minden eddigi átélésről a tulajdonsági körökben, különösen az utolsó átélésekről a rend házában, és hozzáfűz Karmatának az Atyának adott fogadalmához egy kis figyelmeztetést. Azután Karmatát az elsőek egyedül hagyják. Karmata bemegy a ‚kis helyiségbe‘, mely az angyali házak megszentelt helyiségéhez hasonló. Mivel egy fu-vallat érinti, nyomban letérdepel, és imádkozik:

2. „Ó szeretett Atyám! Kegyelemmel gazdagon megajándékoztál. Boldogság és öröm a Te terített asztalod. Dicsőségedet nem vagyok képes felfogni, mely mindig új áldást áraszt gyermekeidre. Legyek igaz a Szentséged előtt is, hogy az atyai boldogság legyen az alapjában jóságos szíved öröme. Mi lennék előtted segítséged nélkül, ha nem vezetne a kezed engem is, mint a nagyokat és kicsiket mind? Amit Tőled vagy az elsőidőtől kaptam, azzá emelt, ami vagyok Előtted.

3. Szeretetteljes Atyám, Te látod, hogy nem szeretnék semmi más lenni, mint akit szeretni tudsz, és örökké

rejtve akarok maradni kegyelmedben. Ó mindenség Szentje, ha azzá lehetek, akkor add nekem a legmagasabb boldogságot, mely nem fokozódhat másképp, minthogy vele tovább belenövekedjem magasztos lényedbe. Ha ez lehetséges, akkor a boldogság gyarapodni fog velem együtt, és én is vele együtt kegyelmedben. Mégis mindig a Te kezedből vennénk a teljes boldogságot!

4. Mint véges lények végtelenek vagyunk a szent végtelenségedben, és részese vagyunk az ősi, csodás létednek! Végtelenségedet beborítottad, hogy boldogok legyünk a szeretetedben, melynek csodás kinyilatkoztatása betölti a hatodik teremtési nappalt A szeretet lábai rend és akarat, a kezei bölcsesség és komolyság, a szíve türelem, maga a szeretet pedig a fő, melyet az irgalmaság díszít. Így néz ki a szent lényed, Akiben mi gyermekek keletkezők vagyunk, hogy ábrázoljuk a levőket, a műveid látható befejezését, mely nem ismer véget! Hisz minden mű befejezése új kezdet kell, hogy legyen a gyermekeid számára, mely már örökké befejezve nyugszik Tebenned.

5. Uram, én olyan dologról beszélek, amit nem értek. A szíved szól hozzám, hogy beszédedet a számmal mondjam, holott csak alázattal akartam beszélgetni Veled. Hogyan lehetséges, hogy a kinyilatkoztatásod szó gyanánt belőlem a saját oktatásomat szolgálja? Ó, a forrásodból iszom, mely abszolút mindened mindenben!

6. Vajon ilyen módon nyilatkozik meg a teljesség, amint belém ömlesz, és én Tebeléd? Ó Atyám, most egy vagyok Veled!! Így leszek érett, mint minden gyermek. És amint egy véget boldogságban élvezünk, az alkotási műveid végtelenségében egy új létezés első fokozatára he-

lyezel minket. De csak az előrehaladásban fog szívünkbe szállni ragyogó világossággal az előző napok arany alkonypírja, és csodálkozva nézzük a szent ‚elvégeztetett’-edet!

7. Hála neked! Ebben a házban adtad nekem a ‚látást’. Tiszteletedre nevezem ezt ‚ismeretháznak’! Most maradj nálam, hogy feladataimat hűségesen és valóságos örömdöngőre véghez vihessenem, hogy csakhamar ismét nézhessem a szent-kedves arcodat.”

8. Karmata annyira elmélyedt gondolataiba, hogy egy hazatérő csoport megérkezését észre sem vette. Köztük vannak lelkek is, kik részint röviddel a földi haláluk előtt, részint csak utóbb jutottak Isten felismerésére. Nem kevés nehéz és keserves vándorlás van mögöttük, mielőtt elérték a Jechahal csarnokot, és ott bölcs szándékkal egyesítették őket világosságbeli gyermekekkel. A vezető vezérlő-angyal (egy szeráf) most teljesen háttérben marad. Azért Karmatához lép egy nagyobb világosságbeli gyermek, és mondja:

9. „Ki vagy te? Ilyen beszédet még soha nem hallottunk. Az utolsó iskola nagy csarnokában magas angyalok tanítottak minket, de amit most megtudtunk, náluk nem volt hallható ilyen mélyrehatóan. Biztosan fölöttük állsz. Milyen boldognak tarthatjuk magunkat, hogy találkozunk veled. Kérünk, oktass minket, hogy az utolsó maradék út gyorsan vezessen az Atyához!” Mindannyian Karmata köré csoportosulnak. Egy másik gyermek megragadja a kezét, és szól:

10. „Te atyánkfia, az ékességünkön és az ünneplőruhánkon még hiányzik nekünk az utolsó. Az Atyánk azonban, Akinek jóságát a hosszú vándorutunkon tapasztalhattuk, a hiányzó részt el fogja engedni, mihelyt előtte térdepe-

lünk, és kérjük, míg kegyelmében tisztának látszunk. Azért hagyjuk a további oktatást, még ha olyan fontos is! – Az Atyához akarunk jutni – és tovább semmit! Nyilvánvaló, hogy az Atya küldött el téged, mert valószínűleg mint főgyermeked vezess minket Őhozzá. Tehát ne késlekedjél, Istenből való sugár, vezess minket, mert a vágyakozás még a világosság birodalmában is fájdalmat okoz.

11. Mi a világból valók nagy istentagadók voltunk a Földön, és nem kevés galádság volt terhünk. Felfoghatatlan kegyelem vezérelt minket az ismeretre, engem pedig csak a földi halál után. De annál hatalmasabban ragadott meg az Isten iránti szeretet és vágy, hogy minden gonoszsgot jóvátegyek. Már az Orakánia Napon levő Jechahal csarnokban új öltözetet kaptunk. Attól kezdve észrevettük, hogy egyre tisztább lettünk. Persze a te öltözetedhez képest merő ellentéte. Hadd vonuljunk tovább, és ne húzzuk az időnkét beszédrel.” A szóvivő ösztönösen a kapuhoz megy, ahol a vezérlő-angyal őrködve áll. Karmata kérdezi az Atyát, hogy minek kellene történnie. De válasz nélkül marad – döntsön egyedül. A szóvivőt visszavezeti a helyére, mellé ül, és mondja:

12. „Kedves barátaim, nem vagyok valami különös. Karmatának hívnak. Rafael és Agralea nevezett el így. A világosságban az Atyánk valamennyi gyermeke egyenlő. Csodálkoztok, és nem akarjátok elhinni. – Majd még megtapasztaljátok. De nézzétek, ti már az Atyához vezető úton vagytok, tehát nem kell előbb odavezetnem titeket. Csakhogy egyeseknek – közületek hiányzik a kellő türelem. Higgyétek el, hogy az Atya már régen kijelölte a helyet az időponttal együtt, hogy hol és mikor akar veletek találkozni, ahol elkészíti nektek világosságában a házatokat, és ahol fájdalmat öröm követ. Ezt most

belátjátok, és így a türelemnek egy jó része már gyarapodott bennetek.

13. De még elbírtok egy kis tanítást, és az arra fordított időt se sajnáljuk. Tehát felismertétek, hogy a mindenható Isten pusztá élet, valamint azt is, hogy nincsenek alkotások, melyeket hatalma nem alkotta volna! Eszerint csak egy világosság- és életforrás létezik, így ti is elnyertétek, mint én különbség nélkül a szabadon tudatos életet, függetlenül attól, hogy különböző utakon járunk. Mindegyik gyermek egy része az Isten világosságának, melyet személyesen magában hordoz. Bár az adomány és a velejáró szolgálat különbséget tesz a gyermekek közt, ami által szabad szolgálatkészségre nevelkednek, de Isten előtt egységesen állunk mint csak gyermekek.

14. Azt gondoljátok, hogy ti még nem kaptatok szolgálatot. Vajon nem tévedtek-e?" Karmata mosolyog. Szolgálat nélkül nem fogtok oly gyorsan az Atyához jutni, mert minden gyermeknek van egy szolgálata. Csak azon múlik, hogy felismeri-e, és gyakorolja-e, amennyiben elég ereje és ismerete van. Tinectek is volt egy szolgálatotok, akik a Földön istentagadók voltatok. Lassanként dereng nektek, hogy az eddigi kölcsönös segítségetek az úton szolgálat volt. Sőt a sötétség hatalmába kerített némely léleknek egy kis világosságot vihettetek. Mivel a Földön nagy bűnösök voltatok, alázatotokban távol sem sejtettétek, hogy azáltal jóvátettetek valamit, hanem még egy szolgálatot is végeztetek. Ez az alázat tetszik az Atyának. Ámde jobban tetszik Neki, ha az alázattal együtt felismeritek a szolgálatotokat. Mert csak a felismerésben tudunk igazán tevékenyek lenni!

15. Ha a szolgálatotok a hívők némely szolgálatával vagy más szférákban élő világosságbeli gyermekekével nem

hasonlítható össze, az Atyánk előtt még sincs különbség. Ő adja a szolgálatot, amit mi elfogadunk a kezéből. Ő az adományozó, és mi vagyunk az elfogadók! Isten nem becsül minket valamely szolgálat nagysága alapján, hanem annak becsületes teljesítése szerint. Azért ne vegyük értékmérőül a kis és nagy kötelességek összehasonlítását, mert ez nem hasznos. Amíg összehasonlítottunk, nem cselekszünk. Aki dolgozik, annak nincs ideje az összehasonlításra! Csak a való tevékenység segít, ami által eljutunk az Istennel való nagy szent egységhez!

16. Igent mondtok hozzá, és azonnal kísérletet akartok tenni. Ezzel a tevékenységeitek már valamit gyarapodott. Jechahal óta fokozódott a vágyakozó szeretetetek, ami a feladatotok egyik része volt, és amely mélyebb értelmét még fel fogjátok ismerni. Megbeszéltétek, hogy mit mondjatok, ha elébetek jön az Atya. De emellett minden vágyakozás ellenére is az a gondolatotok támadt, hogy a legszívesebben visszatérnétek, mert a gyarapodó világgóság dacára még mindig bűnösnek érzitek magatokat.

17. Gondviselőiteknek gyakran nehéz volt, mégis hűségesen végezték a magas szolgálatukat. Amióta egy csoportta egyesültetek, közületek egy sem maradt vissza. Orytám és Hágár az Orakánia Napon jó kenyeret adott nektek a fogyasztásra, amit a további állomásokon mindig felújítottak. Csodálkoztok, honnan tudom. Ezt az Atyánktól kapom, hogy az utolsó akadályotokat is elhárítsuk, ami nem más, mint az elkövetett bűneitekhez való ragaszkodásotok. Ameddig ez gátolja az előrehaladásotokat, az Atyánk nem jelenhet meg, holott az utánatok való vágyakozása végtelenszer nagyobb, mint fordítva.

18. Igazi bűnbánat tetszik Istennek, és az utána következő jóvátétel meghozza Istennek a megérdemelt jutal-

mat a minden gyermeknek juttatott fáradozásáért. Ha a bűnbánat és megtérés igazi, akkor láthatóvá válik az irgalmasság, és azután az Atyánk nem látja többé a gyermek fogyatékoságát, hanem a hazatérésre való megfordulását.

19. Ez nektek is szól, amint az utatok bizonyítja. Visszatekintve világosan felismeritek Isten közvetlen segítségét és csodás vezetését, különösen azok közt, akiknek keményen küzdeniük kellett a sötétséggel. Ez pedig elég bizonyíték arra, hogy az Atya gyermekei vagytok. Immár eljutva a rendnek e középnapjára, még mélyebben felmutatja, hogy az Atya megbocsátott nektek. Hát legyen ez csak azért érvénytelen, mert megragadnak titeket vétkeitekkel kapcsolatos gondolatok? A Földön helyénvaló, ha a bűnbe keveredett gyermekek hibáik miatt a megbocsátás után is bizonyos szempontból alázatosan visszaemlékezzenek, mert így könnyebb megóvni őket további tévedésektől, sőt a világosságból nyújtott segítséggel jobban megóvhatják magukat.

20. Isten nem ismer vétket! Ami a gyermekeket bűnössé tette, az a sötétségből ered, és hozzájuk tapad, míg Istent el nem ismerik. De amennyivel megfordul valaki, annyival marad vissza a bűn. E szférákban, ahol most vagytok, még a bűntől megterhelve lenni, mint némelyek köztetek vannak, azt jelenti, hogy elzárjátok elöttetek az Atya útját. Sokkal jobb volna magatok után hagynotok a múltat, és megfontolnotok a következő lépést az Atya felé. Ez lesz talán az utolsó, ha nem sajnáljátok a fáradságot. Ez lenne a következő feladatotok, mely sokkal hamarabb az Atya karjaiba vezet, mint sejtitek. Jól fontoljátok meg szavaimat.”

21. A sereg közt van egy gyermek, aki ugyanúgy, mint Karmata, előkészül a földi útra. Egy ideig ebbe a csoportba osztották, hogy a vezérlő-angyal vezetése alatt gyarapodjék az ismerete, és az akarata megszilárduljon, s egyúttal besegítsen a hazatérő gyermekeknek is. Ez az angyali gyermek mondja:

22. „Ő Karmata, sok csodás dolgot feltártál nekünk. Egy magasabb oktató angyal sem mondott hasonlót, amikor a különböző csoportokban időztem. Ez hogyan lehetséges? Természetesen tudom, hogy az Isten életszívébe csak lassanként lehet mélyebbre hatolni. A vén-angyalok általi utolsó oktatáskor még célzásképpen sem érintették e témát, melyet magától értetődő módon közöltél velünk. Valóban közel állsz az Atyához.

23. Most egy nagy előnyt szereztünk magunknak, ki-ki a különleges útjára. De mivel a hazatérőket az Atyához kell vezetni, kérlek téged is, kísérd el őket, hogy hamarosan megnyíljon az utolsó kapu, és megtalálják az örökké csodás hazájukat az Atyánál. Arra is kérlek, hogy ne rejtőzzél el, hanem mondd, ki vagy, hogy kellően tiszteljünk.” Mielőtt Karmata válaszol, hozzáfűzi a Földről való szóvivő:

24. „Karmata, belátjuk, hogy nem szaladhatunk az Atyához elhamarkodott lépésekkel, mégis annál jobban szükségünk van a segítségedre, minél világosabban látjuk a hiányzókat. Elgondolkoztunk a bűnt illető kérdésről és a szolgálatról. Most megértjük, hogy minden küzdelmünk és eloldódásunk ellenére miért lett közbe-közbe nehezebb, és nem könnyebb, míg kételyeink támadtak, mert Isten segítsége nem igen akart mutatkozni. De nem vettük figyelembe, sem mikor várva állt az úton, sem a felénk nyújtott szeretett kezeit.

25. Kicsoda nyitotta ki szemünket? Kicsoda hozta nekünk közelre a célt? Nézd, Karmata, te voltál az, bár a te segítséged révén tudom, hogy minden csak az Atyától ered. De téged választott ki, hogy közöld velünk szeretetét. Tehát rendjén való dolog, hogy az Atyához vezess. Láttuk a Jechahal csarnoktól mind a hét szférán keresztül kiterjedő világosságbeli utat, melynek végén egy fényes csillag felragyogott. Ez volt az Atya saját, személyszerű világossága. Immár a negyedik szférában vagyunk, tehát még hármat át kell járnunk. Azt is észrevettük, hogy a fokozati utak csökkennek, minél jobban közeledünk a végcélhoz. Karmata, rövidítsd meg az utolsó próbaidőt, nézd, ezt kérjük tőled.”

26. A vágyakozásból támadó kérelmek hatalmasan megérintik Karmata szívét. Feláll, hogy vezesse a sereget. Tekintetét a vezérlő-angyalra emeli. Semmiféle sugár sem befolyásolja ezt a jelenetet. De amint ott áll – kedvesen, komolyan és várakozóan – egyszerre eloszródik Karmatában a megerősítések útján szerzett felemelő érzése, hogy ő egy különös gyermeke lenne az Atyának. Ezzel tudatára döbben, hova kell fordulnia, hogy megtudja, miként kell cselekednie. A helyiség szabad kilátásához megy, lehajtva fejét, hallja az Atya hangját magában:

27. „Karmatám, az életiskolád nehéz próbákat hoz neked, másképpen nem tudod elvégezni ama jövőnk munkáját a Földön. Könnyű volna ismertetnem gyermekeimmel a kellő dolgokat. De aztán mit tettek volna ők maguk? Mi szolgáltatná a szeretet, a szabad szolgálatkészség és a Nekem való odaadás bizonyítékát? Vajon nem lenne-e mindez egyedül az Én cselekvésem? Nem is kellett volna ellátnom a birodalmamat olyan sok lakóhellyel. Egy hatalmas Nap – üres gömbbé formálva –

teljesen elég volna, hogy abban valamennyi gyermeket egyesítsek ugyanazon a mozgópályán. A sokoldalú oktatás elmaradna, de a sokoldalú örömük is! Hogy ez nem műveim célja, nem kell feltárnom neked.

28. Soha nem hallgatok, ha komolyan keres egy gyermek! Tanácsom nem marad el, hisz soha nem korlátolja az akaratot, hanem inkább befedi a mindenható akaratomat. Ne feledd a lényedre szóló gondozást, melyben pillanatnyilag vagy, és gondold az utolsó jelenetre a szentélyben. Tartsd meg emlékezetedben Eraskart is. Áldásom veled van. Ha nem felejtetted el, akkor mindannyitok örömére meg lesz oldva ez a feladat." E szavak visszhangzanak Karmatában, és világosság tölti be lelkét. Arra fel az áhítatba merült csoporthoz fordul, és mondja:

29. „Kedves barátaim, ti a rend sugárterület hatása alatt vagytok. Először is egy a teremtéshez illő rendbe kell jutnotok, mielőtt a Atyával – hiszen Ő a Teremtő – szorosabb kapcsolatba léphetünk. Még egyszer kiemelem, hogy én nem vagyok az Atyához sem közelebb, sem távolabb, mint ti. Ismerjétek fel, hogy ti szintúgy fontosak, kedvesek és drágák vagytok az Atyának, mint bárki. Ez különösen nektek szól, kik az anyagból felemelkedtetek a világosságba. Jobb is, hogy magunk nyomuljunk előre egy bizonyos ismeretfokig, minthogy valamennyi tanítást, mint ételt csupán együnk.

30. Ti többiek, kik az anyagba mentetek, alávetettétek magatokat némely világi dolognak, noha a tiszta szellemetek ellenállt. Most pedig látjátok a szent összefüggéseket: a társ-áldozatot hozó utat, a tudat elhomályosodását, a visszaemlékezés elvesztését, s végül az ismereti és kegyelmi ívet, melyből egy tudatos hitbeli út fakadt, és azután visszahozott a világosságbeli birodalomba.

31. Isten eltörölte vétkeiteket, mihelyt lemondtatok a világról. Az egykori birtokotokat Isten kegyelmes kezéből kapjátok, bár még nem vagytok képesek felismerni. De szabad mondanom, hogy mennyei mérték szerint idősebbek vagytok nálam. Többet fogtok még megtudni, miután az Atyánk szent arca elé álltok.

32. Elveszett potenciákat hordoztok haza. Némelyek közületek már kétszer megtették a társ-áldozatot hozó utat. Ez aligha történt azért, mert az első úton nem érték volna el a lélek teljes tisztulását, hanem még több elveszett javakat keressenek, felvegyenek, tisztítsanak, és gyűjtsék azokat az Isten csúrébe. Nézzétek, ez volt a második út jelentősége. Előre tudjátok meg, hogy véglegesen hazatérhettek.

33. És ti világi gyermekek? Szomorúak vagytok, mert attól tartotok, hogy nem vagytok hazahordozók, hanem hazahordozottak! Ó, ha megismeritek Isten szeretetét, elsüllyedtek a szomorúságotok örök világosságának tengerében. Hiába keresitek majd egyik-másik különbséget, hisz a tenger feneké a mindenható Ős alapja, melyből új életet hirdetve, felszáll a csodálatos hajnalfény. – Jönnek még teremtési nappalok, melyek – ha teljesen méltóan végzitek – ugyanarra a fokozatra emelnek, mint a világosság gyermekei vannak, kik elejétől fogva a hűségfogadalmat megtartották.

34. Még nem is jutottam el annyira, mint ti, mert a Földre szánt utam még előttem van. Így haladunk a szolgálatkészségre készítõ utunkon, mert csak ezáltal bizonyíthatjuk az Atyának az igazi gyermekszeretetet. Eszerint az alapfeladat egyenlősége bebizonyítja, hogy valamennyi gyermek – mint életre törekvõ tudatos gondolatok – az Istenségbõl származnak és visszatálnak,

mert Isten semmit nem hagy el Magátó!! – Az idő a kisebb szerepet játssza. Fontosabb maga a munka, és amint végezzük. A legfontosabb pedig az Isten felismerése és közvetlen utána a hazatérésre való törekvés. Ebben azonban néhány különbség mutatkozik, de nem az Atya és gyermek közt, mert valamennyi gyermeket az Atya hordoz, és nem fordítva!!

35. Különféle szolgálatokból nem következtethető egyéni érték. Minden feladat összeillesztve dicsőíti a Teremtő csodálatos művét! Mégis a rend kedvéért helyes, ha az általános gyermekcsoport, melyhez én is, mint ti tartoztok, tisztelettel viseltetik a nagy segítőtársakkal szemben, és hagyja, hogy vezessenek. Ez kiváltképp a hét fejedelem, a négy ór-angyal, a huszonnégy vén és a száznegyvennégyezer vezérlő-angyal. Az utolsókhoz tartozik a ti kedves vezetőök, aki az egész idő alatt barátságosan áll a kapunál, türelmesen lesi szavainkat. Vezető rendeltetésén kívül soha nem mutatkozott más-képp, mint csak hozzátok tartozónak, az Atya gyermekeként, – de nézzétek, mily ragyogó tiszta gyermek! Mindig szívesen szolgált nektek. Most meg azon múlik, hogy közeledjetek őhozzá. Ne állítsátok félre, mint majdnem megtettétek, ha engedtem volna viharos kérelmeteknek. Ha engedelmesen megteszitek, amire oktat, az jól fog történni. Ő a legbiztosabban elvezet az Atyához.

36. Ha figyelembe akartok venni valamit, és megfelel a kedves angyalunk oktatásának, akkor maradjatok ebben e házban egy időre. Nem kell aggódnotok, hogy amiatt megálltok. Ő, nem! A belső fejlődésünk vezet közelre az Atyánkhoz. Ezáltal tapasztaljuk, hogy az Atyánk belsőleg is, külsőleg is szívesen eléjük megy gyermekeinek. Ő, ez a mindkét részről megtett szembejövés a legmagasabb

gyönyörűség a gyermekek számára és az Atya szent öröme!

37. Mihelyt egy gyermek felismerésből megteszi az első lépést a hazatérés útján, máris mellé áll az Atya, habár gyakran láthatatlanul és ismeretlenül. Hogy Ő csak a magasabb szférákban nyilatkoztatja ki Magát teljesen, ennek nagy oka nevelésének bölcsességében rejlik, noha mint a Földön, úgy a fejlődési fokozatokon is történik kinyilatkoztatás. Ehhez hasonló az akarat is, hogy gyermekeinek boldogságot szerezzen. Minden, üdvösség koronájából a legszebb öröm az a boldogság, hogy a gyermek is – tudatosan érezve – elébe mehet az Atyának! Akkor igazában mondhatja a gyermek: Odamentem az Atyához! Ebben tapasztalja az öröm végtelen sokféleségét, ami nem lesz elvonva egy gyermektől sem, még tőletek sem, mint az anyagból hazahordozottaktól.

38. Nézzétek, ilyen fajta az utatok. Tehát higgyétek el, hogy az Atya már rég nálatok van, és részetekről valóban csak egy lépést kell tennetek, és máris köztetek van a teljes való kinyilatkoztatásában, amit éppenséggel meg nem tudnátok álmodni. Az utolsó lépés a kérdés: Hogyan szerünk legnagyobb örömet az Atyának? Ez fontosabb minden más kérdésnél és tudásnál! Épp ebben vagyok a legszívesebben ugyanolyan, mint ti.”

39. E szavak a két csoport szívében feloldják az utolsó kötést. Könnyörgő kezeket emelnek fel. Hálaadó és dicsőítő énekek zengnek fel. Két gyermek kedvesen Karmata mellé kíséri a szeráfot. Mindnyájan elcsodálkoznak, hogy a szeráf arca a legvilágosabban kezd ragyogni. Egyre fényesebb lesz. Mindannyiuk figyelme őrá összpontosul. Miközben Karmata is csodálkozva látja e változtatást az angyalon, és megkéri, hogy oktassa őket tovább, a ka-

punál felhangzott egy a Karmatának jól ismert hang. Tisztelettel és örömteljesen mélyen azonnal meghajol az angyal. Példáját követi Karmata, mialatt a többiek csodálkozva hallják és nézik. Még nem tudják, hogy mi megy végbe. Csak a vizsgálzó gyermek megy az angyalhoz, és áhítatosan meghajol.

21. fejezet

*Mózes leple. Egy ízelítő. Az Atya örömkönnyei és tanítása. –
Husz János*

„**K**edves gyermekeim! Beszélgetéseiteket meghallgatta az Atya, mert komolyan törekedtek hazafelé. Gyakran erőt vett rajtatok a vágyakozás, mint az imént. A legszívesebben előrerohantatok volna. Ez is egész jó, mert csak igazi szeretet képes kiváltani olyan vihart. Ámde tegyük fel a kérdést, hogy a szeretetetekben benne lakozik-e a szilárd alapvonás, mely ugyan az erős, de mégis szelíd fuvallatban benne rejlik. Egy vihar átmeneti jelenség, de megszereztétek magatoknak a jó részét is. Felismerve az Atyát, az Őhöz vezető úton is maradtatok.

2. Az Atya örömmel Őnála szeretne fogadni titeket. De ez nem lehet előbb, mígnem szeretetetek szakasztott mása épp ama erős és szelíd alapjellemvonásnak, mely az Atya örökké gazdag szeretetének alapszerkezete. Ha pedig a gyermek szeretetét még nem lehet hozzáidomítani, ilyenkor érthető, hogy a hozzákapcsolandó atyai kinyilatkoztatás nem is következik. Most ne aggályoskodjatok, barátaim, mivel azt gondoljátok, hogy egy gyermek soha nem éri el a hozzá hasonulást. Ne tévesszen el, hogy minden további nélkül az Atyához fo-

lyamodhattok-e, és hogy a szereteteket az Övével egy kiegyenlítő fokozatra állítja-e? Kérdésem nem fogja gátolni, hogy hamarosan meglássátok Istent. Ellenkezőleg elveszi az akadályokat, ha jól átgondoljátok, és egy hasznos véleményre juttok.

3. Karmata vezessen titeket élénken. Az Atya beszéde felmutatta általa kérelmek haszontalanságát és időszertlenségét, és a vihar szelídebb zúgássá alakult. De az ismeretnek egy kis darabja még hiányzott nektek; azért jött az irgalmas szeretet, hogy elhárítsa az akadályozó dolgokat. Most induljunk útnak, ami mellett minden szépen tisztázódik, hogy ti, hazatérő világosságbeli gyermekek, valamint a Földről hazataláló gyermekek ugyanolyan mértékben mielőbb az Atyához jussatok. A szükséges közbenső fokozatokon gyorsan áthaladtok. Tehát kövessetek csak Engem.”

4. Csodálkozó félelemmel szemlélik mindnyájan a dicsőséges alakot, akinek ragyogása és fénye majdnem elvakítja őket. A szeráf, Karmata és a világosságból való gyermekek a belső utalás szerint tartózkodóan viselkednek. A birodalombeli gyermekek a legszívesebben az Atyát szeretnék látni az alakban, bezzeg hiányzik nekik az utolsó visszaemlékezés, mely – még a Földről jövő gyermekek miatt is – betakarva marad; közben a Földről jövők félelemtől majd, hogy semmivé lesznek. Csak a szóvivő lép elő, kevés bátorságot merítve, s mélyen meghajolva szól:

5. „Mindenható angyal, bizony az vagy, eddig egy birodalomlakó sem vizsgált meg minket úgy, mint Te. Azért alázatosan hálát mondunk az Atyának, hogy Téged küldött nekünk szeretetként. Ha már Tőled, mint a nagy király legnagyobb Heroldjától ilyen szeretet árad felénk,

hogy ujjongni, és éppúgy elrejtőzni szeretnénk, mondd, tulajdonképpen hogyan van, ha Maga az Atya előtt állunk? Bizony minden bátorságunkkal siralmas hajótörést szenvedünk majd. Hiszen be kell vallanom, hogy a mennyei világosságod egyre jobban félelmet kelt, minél többet merészkedem beszélgetni Veled. Egy szó vagy válasz a mindenható Isten előtt, és máris végünk van.

6. Még a Jechahal csarnokból valók sem merészkednek szemlélni Téged. Mivel Karmata barátnak, mint a magas szeráfnak is elakadt a szava, azért vállaltam, hogy beszéljek Veled, mert hát valakinek meg kell tennie. Azért nézd el a szegény bártorságomat és a még silányabb szavaimat, hisz a fényragyogásodtól leragad a nyelvem.

7. Felkértél, hogy kövessünk. Ó királyi Herold, így nevezlek mély hódolattal, szívesen eleresztenénk az általad kissé kifogásolt szívbéli vihart, ha nem fogna el a szorongás. Ezt valóban megtörte a szavad, mely akadályá lett, de nem hallgattatott el. Azt gondolom, hogy szándékosan történt, hogy megtörjön a viharunk, és erős, szelíd zúgássá legyen.

8. Egy lépést sem teszek, míg az akadály meg nem szűnik, és a mi szelíddé vált szeretetünk az Atya felé fújhat. Bár egy további késedelmet szenvedünk, de jobb így, mint elkerülnünk az Atyát, vagy csak csekély örömet szerezzünk Neki. Már igazoltad a kellő szeretetünket, mely az Általad idézett szelíd zúgásban rejlik. Mégis hiányzik valamije. De micsoda az? Teljesen nyilvánvaló, hogy nálunk van a hiba. Hiábavalóan kérdezem magamat, hogy a szívnek még meg nem vizsgált mely legtitkosabb redőiben rejtőzik a baj.

9. Ha azon áll, hogy a lényem jellemének alapvonása még nem azonos az Atyáéval, akkor már nem tudom,

mitevő legyek. Soha nem tudunk olyanná lenni, mint az Atya. Ó Te magas lény, zárd a jóságos szívedbe, és segíts! Azt, hogy az Atya elé léphetünk-e, részemről tagadnom kell. Ehhez hiányzik a bátorság. Hogy a társaim meg merik-e tenni, nem tudom. A világosság lakói biztonságosan megtehetik. Hirtelen felismerem, hogy az erre vonatkozó kérdésed több mint jogos, mert még nem vagyok érett, hogy meglássam az Atyát. És éppen nekem nem volt elég gyors! Mi legyen most? A vágyakozásom nem csökkent, ellenben az éretlenség érzetem fokozódott. Te magas világosságbeli Herold, segítenél egy kicsit, hogy hamarosan megérkezhessünk az Atyához? Már csak meghallani a hangját, egy felfoghatatlan boldogság volna. A megtekintése, amitől a legjobban félek, következhet később.” Könyörgő kezeit felemelve, a szóvivő nem meri megérinteni a ,világosságbeli Heroldját’. Ekkor Karmata odasimul az Atya karjaihoz, és szól:

10. „Ó Te minden lények Lénye, világosság világosságodból, fogadd be ezeket a gyermekeket. Sóvárgásuk nagy, ezt Te tudod a legjobban. Hadd mondjam meg, hogy mi hiányzik nekik. Túlságosan gyötöri őket az Atya utáni szomjúság és éhség, de ugyanolyan nagyfokú a félelmük is, főleg a Földről hazatérő gyermekeknél. Oly kedvesen tekintesz rájuk, de ők csak ragyogásodat látják, és a világosságodtól megijednek. Egyik sem mer kezdet nyújtani Neked, annál kevésbé úgy viselkedni, mint én félelem nélkül. Bárcsak sejtenék, hogy milyen boldogságot élvezek most, óh – igazi mennyei módra irigyelnék! Mily jó ízelítőt kapnának, ha szintén a karjaidhoz simulnának.

11. A hiányos belső egyenlőség nem illeti a lényeserűt. Isten mindig Isten marad, a gyermek pedig gyermek marad. A szeretetáradatnak mindig az Atya szeretetfo-

lyamába kell torkollnia, egyébként nem találjuk meg Őt, még ha állunk is Előtte. A mi kedves szónokunk jobbnak tartja előbb a hallgatást, mert félelem fogja el őt Isten előtt. Ó, kérdezem: mi szentebb Istenen, a szava vagy az arca? Vajon Istennek nem része mindkettő? Ha nem félünk a szavától, miért az arcától?! Ilyen gondolatoknál nem különösebben meglepő, ha valaki közvetlenül az Atya előtt áll, és nem ismeri fel! A Földről hazatérőknek hamarosan észre kellene venniük. Mert Ő épp ott nyújt újra meg újra segítséget, még ha nem is akarják belátni. Még a felfelé vezető szférákban sincs másképp.

12. Ha végül valaki felismerte az Atyát, és el akar jutni Őhöz, eltorlaszolja az utat magának, és azonfelül csodálkozik is , hogy nincs előrehaladás a kívánt arányban. Legrosszabb a félelem, hogy ,bevallani muszáj az Isten szent arca előtt'; s így a félelmet összetévesztik az igazi alázattal. De már tapasztaltam, hogy az Atya olyan túlságosan nem is törődik a földi bűnökkel, ha a hazatérő boldogan nyugszik a karjaiban. Az Atya részéről minden teljesen el van intézve.

13. A szeretetből alázatos gyermek magától mondja az Atyának, hogy miben tévedt. Azonfelül nagyon is örül, hogy a szívén lévő földi terheit igazán elejtheti, és azáltal az utolsó kis szikra az anyagból az átváltozásban haza hozott javakká válhat. Ezt láttam a szentélyben mindkét csoportnál: úgy a világosságbelieknél, mint az anyagból jövőknél. Utoljára nem volt különbség. Azt senki nem látta többé, csak az Atya. Ő meg mindent betakart.

14. Azok is azt gondolták, hogy Isten szentsége hatásos lenne. Közben ellenkezőleg lett. Az alaprend háttérbe állítja a szentséget, amit a gyermekek nem lennének képesek elviselni. Először síkraszáll mindig a szeretet,

mert most a szeretet-nappal van, melyen az Atya gyermekeit teremtette. Ha megszoktuk az Atyát – ez még azoknak is szól, akik nem jártak a Földön –, akkor lassanként előnyomul az Istenség-lényétől elválaszthatatlan szentsége. És azután még maga a szentsége is áldásos életlánggá lesz.

15. Aki ezt felismeri és alkalmazza, az megragadja az Atya szeretetáradatát, az örök otthonát. Olyan esetben nemcsak jó előételt kapunk, mint az imént, hanem főételt: Magát az Atyát. De ahol ott van az előétel, nincs távol tőle a főétel. Szívem mélyéből köszönöm Neked, mert terített asztalom van minden elő-, fő - és utóétellel. A karjaidban boldog lenni azt jelenti: az Atya karjaiban nyugodni. A szívedhez szorítva lenni: az Atya szívéen való pihenést jelent! Részemről nincs ebben különbség. De a hálám egyúttal kérelem is: Segítsd meg a gyermekcsoportot, hogy az Atyához találjon!"

16. A kapunál megjelentek különböző mennyei polgárok, mert ahol az Atya tartózkodik, ott összegyűlnek a szívek. A szeráf az angyalokhoz megy, egy boldog mosollyal mindannyian biztatóan nézik a hazatérőket. Az Atya megszólal:

17. „Karmata, már nem kell segítenem a gyermekeken, ezt jól intézted. Már megvetették a külső rendalapot. Mindjárt meglátjuk, hogyan oldódnak fel a lelki konfliktusok. Tanácskoznak, hogy maga az Atya volnék-e. Szeretetük igent mond, viszont a félelmük nemmel felel. Azért viselkedjünk kissé nyugodtan, mivel a vágyakozó gyermekeink hamarosan határoznak. Szónoknak választják a Földről jövő gyermeket, mert neki van a legtöbb bátorsága. Pedig Én teljesen beburkolódtam sze-

retetembe! Félelem tartja vissza őket, mert még rajtuk tapad a bűnük. Nos, jön a merész szóvivő.”

18. Az angyalok körül állták az Atyát, egyrészt, hogy jó közel legyenek Hozzá, másrészt, hogy a csoport a tanácskozás közben azt higgye, hogy nem figyelik őket. Az angyalok jobb és bal oldalra állnak, úgyhogy a hazatérők most szabadon tekinthetnek az Atyához. A szóvivő előlép, de megdöbben, mert a jelenet újra megváltozott, főleg mert az arcok – az Atyáéval együtt –, mint világos napok ragyognak. Pedig csak meg akarta kérni a Heroldot, hogy vezesse őket az egyedül igaz szeretethez. Hátároztak, hogy letesznek minden mellékgondolatot, és hogy alázatosan bocsánatot kérnek az Atyától. Ezáltal boldogan bíznának abban, hogy megnyílnának az „arany város” kapui.

19. A beszédhez való jó bátorsága odavan, mikor a teremtmény a Teremtője előtt áll. Kicsoda ez a Magas, Aki kiemelkedik a többi közül? Egyszerre észreveszi a Földről való gyermek, hogy a mennybeliek – szeretettől izzó tekintetüket a dicső alak arcára szegezve – szakadatlanul meghajolnak, kezeiket nyílt csészék gyanánt felemelik, mialatt szemükből áhítatuk ujjongva tükröződik. – A hirtelen felismerés révén a szónok földre veti magát, átkaolja az Atya lábát, és kiált:

20. „Szent világosság! Te Magad vagy az Atya! Ó Te legszentebb szeretet, végre megtaláltunk Téged! Nekünk, akik elfordultunk Tőled, a távoliaknak közel vagy – elénk jöttél! Ó Atyánk, szent szeretetnek világossága, zárj jóságotba, hogy ismét gyermekeiddé legyünk. Atyánk, áldj meg minket!” Forró zokogása elfojtja hangját. Még erősebben belekapaszkodik. Úgy a Földről visszatérő világosságbeliek, mint a sötétségből származó lelkek térdre

vetik magukat, s közben heves hála- és örömkönnyeket sírnak.

21. Ekkor csillogó gyöngyök gyanánt felragyog két könny az Isten szent, csodás, enyhe sötét szemében. Karmata első ízben látja, hogy az Atyának is vannak könnyei. Karmata lenyűgözve térdére roskadt, majd egy angyalnak kell feligazítania őt. De Isten szól:

22. „Kedves gyermekeim! Óhajotokat csillapítottam. Vágyódtatok a ‚felső város‘ után, mert reméltétek, hogy ott megtaláltok Engem. Még át kell haladnotok, különösen a Földről való gyermekeimnek, a többi tökéletesítő fokozatokon. Elvisznek titeket a türelem sugárterületének körzeti Napjára. A szeretetetek nagyon nagy volt, azért jöttem elétek. Noha a mostani szembejövéssem sem az első. Ha pedig tudtul adnám nektek, hogy mikor, hol és mennyiszer jöttem hozzátok, anélkül hogy észrevettétek, akkor visszaesnétek a felettébb fölösleges bűn-érzelmeitekbe. Ez még kellő időben nyilvánvalóvá válik.

23. A lényegiségem külső látása csak akkor történik, amikor a tulajdonságaim a gyermekben „ön-alkotóan” annyira hatnak, hogy egyre jobban testet öltenek gondolatban, szóban és tettben. Ezáltal kiformalódik a ‚benső isteni rész-lényegiségem‘. Mert ha gyermekeket teremtettem, akkor meg kell, hogy legyen a lehetőség számukra, hogy tudatosan és valósággal megtestesítve hordozzanak. De ez nem történik meg, ha a lényegiségemnek a gyermekszívben nincs formája. Ez természetesen nem tevődik össze a személyem potenciáiból, hanem csupán tulajdonságpotenciákból. És amiként ezek ott valóságos életté formálódnak, akként megismerhetően mutatkozik a lényegiségem is.

24. Soha nem néz Engem egy gyermek, ha nem nyer el ilyenformán! Minden más kutatás haszontalan. Én vagyok az ősi lényegiség; tér és idő nélküli ön-szent vagyok! Hogyan tudnék egy kis gyermekalakban láthatóan formálódni? Ti most úgy láttok Engem, ahogy valóságos vagyok! De mégis csak azt a tökéletes lényrészemet látjátok – egy teremtési nappalhoz megfelelően – mely csak egy részecskét testesít meg az univerzális teremtő hatalmam teljességéből. Egy nappalnak nem adok többet az ősi dicsőségemből, mint amennyit tere és ideje elviselhet. Ez azonban olyan mérték, melyet a gyermekeim együttvéve nem képesek felfogni!

25. Az ősi Énem megtekintése nem segít senkin, hisz a gyermeknek végtelennek kellene lennie, ami márpedig a teremtmény formált alakjában lehetetlen. De ha lehetséges volna is, akkor mint rész-végtelen állna a teljes-végtelenségem előtt, és el is vesztene minden ábrázoló fogalmat. Mindent látna, de nem volna képes felfogni, és nem tudna önképzően alakítani, vagyis formálni.

26. Szeretem a gyermekeimet, nemcsak azért, mert megteremtettem őket, hanem önnönmagukért. Első gondolkodásuktól kezdve maguktól törekedtek felém. Azért teremtettem számukra belsőleg és külsőleg szilárd műveket, mely szilárdításban az Én ősi Éneméi is benne voltak. Céljaim arra irányulnak, hogy a legnagyobb boldogságot készítsem nekik, aminek csúcspontja a szabad önismeretben és öntevékenységben mutatkozik, a saját szabad, dicsőséges ősi akaratom egyik részében, valamennyi műnek a legmélyebb kezdeti alapjában!

27. A részesevést elnyerik ama önkialakító alap-életsugaram által. De ehhez is hozzátartozik Részemről egy nagy hozzájárulás. Ha a gyermekek szívében központtá leszek,

akkor tudatosan vagy tudattalanul egy változás áll be aszerint, hogy öntevékenyen vagy vezetés útján ment-e végbe. Szerepet játszik hely és idő. Mert már a Földön, mindenekelőtt az ezt követő fejlődési szférákban a legfelsőbb világosságbeli régiókig minden fokozatnak megvannak az ősi teremtési törvényekből merített saját törvényei. Minden felfelé vezető fokozat nagyobb világosságot és megerősödést hoz, míg Engem egy gyermek át nem él belsőleg és külsőleg.

28. A fokozati határokat éreztétek. De minden új szférában csak némi tartózkodás után tudtátok felismerni a különbséget. Ez onnan ered, mert mindegyik fokozat egy kis teremtéshez hasonló, és ahhoz kapcsolatos kezdete és vége van, melyben a boldogságérzelem eléri a saját magasságát. E boldogsággal együtt átvizsik a hazatérőket a 'határokon' – az alacsonyabb szférákban ez annyi, mint az előrejutásra való vágyakozó kívánság, az anyagiban pedig rosszérzés.

29. Minél magasabbra emelkednek a vándorlók, annál határozottabban érzik, hogy a gyarapodó boldogság ellenére még mindig hiányzik nekik valami, amit azelőtt még nem ismertek fel. Ez a hiányérzet az Én legnagyobb gondoskodásom, mint az 'életvágý', ama alkotó impulzus, mely nem szűnik meg a kész művekkel, hanem az elkészítettre áll, hogy újat, szebbet és hatalmasabbat építsen fel rajta. Műveim így követik egymást. Így a gyermekeim előre törekvései kellő tükröződés és fokozatos összehangolódás révén az életre iparkodó vágyban legyenek buzdítva és kielégítve.

30. A Teremtőre vonatkoztatva a szférák mind az Én egységes határtalan birodalmam, a teremtésre vonatkozóan a gyermekek számára ezek fokozatok, amik a köz-

tük és Köztem levő viszonyra kiterjednek. Amíg a formálás állapotában vannak, sok, sőt gyakran rettenetes határokat éreznek, főképp a Földön. Miután elérték a Velem való egységhez vezető megváltoztatásukat, megszűnik minden elválasztás is. Akkor egyszerre ott állok előttük és közöttük, mint most nálatok, s a boldogságotok teljesen határtalan.

31. A megtalált kedves báránykáim számára továtúnjön a Föld – terhével együtt. Nektek hazatérőknek még mondok röviden valamit. Csodálkoztok, hogy ti mint mennybeli polgárok nem ismertetek fel azonnal. De vegyétek tudomásul: a Földön nincs visszaemlékezés, bár van egy az istenihez törekvő ösztön mint ‚világosság-rész’. Hogy a gyermek követi-e az ösztönét, pusztán a saját dolga. Különlegesen ti nem voltatok gonosz emberek. De Isten idegen volt számotokra, részint hiányos tanítás miatt, részint földi örömök kedvéért. De mikor nehéz események sújtottak titeket, egyre jobban előtérbe került az ‚Isten iránti ösztönötök’, és a lelki üdvösségeteket a templomaitokban kerestétek. Azonban azok kevés szolga kivételével örömeiket lelték a világiasságban. Az isteni nimbuszt² csaknem álcázásra használták, s így híres névre szert tegyenek, hogy nagy tisztelettel legyenek irántuk, és titokban pompásan és örömeikben élhessenek. A mennybe vezető ‚arany hidat’ ők alkották, holott az arany az ő pénzes zacskójukba folyt. A híd pedig – hitbeli oszlop nélkül – a legtöbbször összedőlt, mihelyt egy lélek használni óhajtott volna.

32. Mikor a hidotokkal együtt szintén egy hittől üres szakadékba zuhantatok, szívetekben kerestetek Engem.

² Nimbusz: dicsfény

Mégis túl nagy volt a világból hozott félelmek, mint-hogy a világosságom felragyoghatott volna magatokban. De a szeretetem megragadott titeket, mígnem az üres egyházi fazekat elcseréltétek az asztalommal. Javakat szolgálva, ezt a legtöbben közületek akkor tapasztalták, amikor a földi út véget ért. A hitbeli megmentések egy férfi által történt, aki nyíltan sem félt az egyházi előjáróktól, és új világosságot vitt le mennyemből. Az, hogy általa nem lett csak teljes tiszta tanítás, úgy az idején, a saját nevelésén, mint a Föld némely fejlődési körülményén múlt.

33. Mégis a tanítása elég volt ahhoz, hogy a földi egyháznak egypár fontos oszlopát ledöntse. Nem is szabadna egyszerre eldönteni minden oszlopot, mert Én az egyházat szolgálvaival együtt semmiképpen sem akarom elpusztítani, hanem megmenteni akarom, és meg is fogom. E férfit Husz néven ismeritek. Mindent megtett, mi tőle telt. Találkozni fogtok vele, és meglátjátok, hogy mily csodálatosat hordott be a társ-áldozathozatala.

34. Egyelőre elég áldó szavakat kaptatok, és most következik egy szeretetlakoma. Te, Karmata, feladatodat jól végezted, és szabad vagy, együtt visszatérni. Ha pedig azt véled, hogy még valami tennivalód maradt, akkor áldott legyen a maradásod is." Karmata – ismét könnyeket hullatva – köszöni az Atyának, és szól:

35. „Atyám, a Te akaratod, a Te kezeid intézkedjenek. Az áldó szavaidból felismerem, hogy jobb itt maradnom. Csak egy kérés van: Atyám, hadd, hogy elkísérjelek Téged és a hazatérőket a Héfata kapuig, mert azon keresztül vezetted be őket. Azután rögtön visszatérek. Megtartom a szeretetlakomádat Rafael házában. Meg

szeretném örvendeztetni őt és Agraleát. De ebben is legyen meg csak az örök jóságos akaratom.”

36. „A kérelmeid – mondja az Atya – tetszenek Nekem. Azért meg is áldom. És ahol az áldásom kiömlik, máris benne van a kérelem beteljesedése. A ‚Héfata‘ kapunál áll, aki visszakísérjen téged, és akinek a neve szavaim által kedvesen bevésődött a szívedbe.”

37. Isten seregét elvezeti a három benső napgyűrűnek egy-egy Napján át, és sok csodálatos dolgot mutat nekik, mire a barátok néha csupa csodálkozástól sokáig megállnak. Isten mindig türelmesen vár, mígnem a maguk sorukból az a felismerés támad, hogy az Atya időmértéke a legjobb. A Héfata kapunál áll egy szép angyal. Akit Karmata még soha nem látott. Ő egy vezérlő-angyal: Hasabael a neve, és a pozitív világosságbeli szelleme a hazatérő csoportot kísérő szeráfnak. Az angyal a Földön Husz volt. – Az angyalpár is a legmagasabb viszontlátási örömben részesül. Karmata részére ez nagy élmény volt, mert Hasabael és mennyei társnője visszakíséri őt az oktató-középnapra.

22. fejezet

*Felebaráti szolgálatkészség. Középmezők és mágneses mezők.
Mennyei tulajdonjogról*

Karmata mindenféle munkát talál az ő naphelyén. A ligetet gondoznia kell, és a hozzátartozó állatokat el kell látnia, melyek mint kiskorú lények szót fogadnak. Földről jövő vagy odamenő gyermekek térnek be hozzá. Közben a helyiségben némely áldásos szemléletbe merül, melyhez gyakran hozzákapcsolódott egy titkos párbeszéd az Atyával. – Ismét kopognak a kapunál. Amint kinyitja, két mennyei lakos áll előtte. Kedvesen üdvözli őket. Ke-

nyeret, bort és gyümölcsöt hoz, és megkérdezi az óhajukat.

2. A vendégek elmondják, hogy a közénaphoz tartozó egyik csillagon gondoznak egy gyermeksereget. Azok a gyermekek egy utoljára született csoporthoz tartoznak. Most már érettek, hogy meglássák az Atyát. De még több mindent meg akarnak tudni a teremtési háztartásról, főképp a Földről és az odavezető útról, amit Urániel nemrég közölt velük. A legbuzgóbb gyermek előbb a Földre szeretne menni, mielőtt látta volna az Atyát, hogy különös örömet szerezzen Neki. Minden jóságos figyelmeztetés eredménytelen, hogy Isten előbbi kinyilatkoztatása nélkül soha nem volna képes földi útját kiegyenlítően megtenni. Az a meggyőződése, hogy Isten felismerése már az Isten képének a szívben való hordozása egy elszakíthatatlan kötelék Magával Istennel.

3. „Csodálkozol, Karmata – mondja az egyik angyal –, mert hozzád jövünk; azt gondolod, helyesebb volna Istent kérnünk. Igazad van, ha csak a gyermek és Atya közti összhangra gondolsz. De ha megszemléled az életet a szent birodalomban a csodálatos szent törvényrendjével, akkor észreveheted, hogy segítenünk kell egymásnak. Hisz a kölcsönös szolgálatkészség által mindenekfelett szeretjük az Atyát. Ezáltal gyakoroljuk a felebaráti szeretetet, ami a jóságos Ős-Atyánknak mindig tetszik.

4. Urániel több dolgot elmondott rólad, azért akarunk veled egy időre együtt lenni, hisz ez nem ellenkezik az Atya szeretetrendjével.” – Karmata nagyon örül a látogatóknak, valamint az okának is. Uránielnek eszerint jó véleménye lehet róla, különben nem figyelmeztette volna őrá a sokkal idősebb angyalokat, akik a vezérlő-angyalok

után csoportosított körhöz tartoznak. De a sok iskolai élmény által már a szívbeli hála érettebb fokát tanúsítja. Az érzése még nincs egészen megtisztulva, de jó fényt áraszt. – Karmata válaszol:

5. „Örülök, hogy eljöttetek hozzám. Megmagyaráztátok, hogy kölcsönösen segítsünk egymásnak, anélkül hogy mindig segítségül hívjuk az Atyát. Mégis csodálkozom, hogy a nem könnyű ügyben nem fordultatok az Atyához. Urániel biztosan kifogástalanul felvilágosította a gyermekeket, úgyszólván kellő gondolatokra juthattak volna, hogyha a további oktatásban alaputasításait pontosan alkalmaztátok volna. Nem lenne nehéz a kicsiket odavezetnetek az Atya-kinyilatkoztatáshoz. Jobbnak tartom, ha kikérjük az Atya útmutatását.”

6. „Igazad van, Karmata” – mondja az egyik angyal. Azonban ismerj fel két dolgot. Azt, hogy az Atyát segítségül hívtuk, nem kell szóba hoznunk. Az a meggyőződésem, hogy a mi utunk hozzád az Ő válasza, mert gyermekei által segítséget odajuttatva a legkiválóbb dolog. Ha közvetlenül segít nekünk, akkor egyedül Ő alkotó, mialatt mi elveszítjük a Szelleméből eredő erőteljes összeköttetést. Figyeld még meg, hogy a ránk bízott serg egy menedékházban van, és azért nem akarjuk kellenél többet egyedül hagyni őket. Azért ismét kérünk, mielőbb gyere velünk.” Karmata válaszol:

7. „Többféle munkám van ebben a házában. Azért nem is indulok máshova az Atya szava nélkül. Ti angyalok ismeretben úgyszólván gazdagabbak vagytok, mint én. Hogyan tudnék segíteni? Először kutatni akarom az utat az imahelyiségben. Ha ez az Atya akarata, akkor örömmel megyek veletek.” A helyiségben imádkozik, és megkér-

dezi az Atyát, hogy elmehet-e az angyalokkal. A szeretet indítja. Egy csodálatos tanítást kap.

8. „Szeretett gyermekem! Helyes, hogy hozzám fordulsz, noha magad is dönthetsz. De egy rámutatás vezessen mindenkor világosságra. Ha valamire indít a szeretetem, akkor cselekedjél hosszas megfontolás nélkül! Csak magát a cselekvést kell mérlegelned, de nem azt, hogy cselekedjél-e, vagy sem. Ennek a kihatása – mint két teremtési oszlop – mindenütt mutatkozhat: itt a világosságban, az átalakító szférákban, a Földön, sőt még a csupa sötétségben is. Ahol a szeretet indít, ott következék a cselekedet. Ahol pedig nem indít, még a cselekvés sincs helyén. Azért figyelj ide:

9. Íme, tulajdonságaim központként és mágneses pontként nyugszanak az ősi térben. Mindkét hatalmi pont belsőleg és külsőleg felismerhető. Ez egyúttal azt jelenti, hogy a gyermeknek meg kell testesítenie mind a hét hatalmat mint sok(a)ságot és zártságot, ha a legmagasabb egységre akar jutni Velem. Hogy a gyermeknek adtam az élettényezőt, ez az ismeret megragadja a középpontot, melynek legszentebb magva (lényege) Én Magam vagyok. Én, az ősi központ, minden elvonné keletkezéskor a közepet egy középponttá alkottam, melynek Én Magam lettem a közbenjárója. Az ősi középpontból kiindulva a belső és külső, látható és láthatatlan rész-művek centrumán keresztülhatol valamennyi sugár, és ezáltal adódnak a szellemi-természeti határolások.

10. E határolások a mágneses pontot képezik az egész teremtési mezőn. Sok áldás mellett még azt az ismeretet is meghozza, hogy az ősi Teremtőtől kapott élettényező nem tekintendő saját birtokának. A mágneses pont felébreszti a célra törekvő tudatos akaratot, mely a kö-

zéppont felé mozog, ami által elérhető az ősi központ. A gyermeket mintha egy mágnes vonzaná, anélkül hogy akaratából a legkevesebbet veszítene. Épp ellenkezőleg, csak a magnetikumhoz³ való odaadás teremti meg a magától cselekvő akaratot. Ha a gyermek kialakítja a központ közti és a mágnes közti egységet, akkor a világosság középpontjában áll, bárhol tartózkodik is.

11. A hét világozsgbéli szféra hétszer hét fő-részmező beosztása nem történt véletlenül. A mezőkön való átvándorlás az 50. mezőbe vezet, mely valóban az alapmező, azaz a látható ősi központ, a szentélyem a városal együtt, a megváltás és a végérvényes megbocsátás helye. Ez összefügg az esési művel, s így lett megállapítva – a gyermekek számára – teljesen felfoghatatlan szent gondviselésből és gondozásból, mielőtt az ellenfél csírája érvényre jutott volna.

12. Még a Földön is Urániel kerubom adott egy megfelelő tükröződést, aki mint Mózes alapvető törvényeket hozott. Hétszer hét időn (éven) át ne kövessenek el igazságtalanságot az emberek. De az esés kikerülhetetlensége miatt az 50. idő legyen a nagy megbocsátás jubileuma⁴, egy évmező, melyen minden bűn eltörölendő volt az engesztelő és égőáldozat, vagyis a vétkekért való áldozat és a hálaáldozat által. Ameddig a gyakorlott rendhordozóm a példanépgyeplőjét kézben tartotta, az 50. évben⁵ volt a nép megváltása, mert kölcsönösen eltörölte az összes adósságot. Ez persze nem illette csak a külső értékeket, hanem hasonlóképpen a belsőt: a gon-

³ magnetikum: hatóerő

⁴ kürtölésnek éve, örömmünnepnep

⁵ 3Móz 25,8-10

dolatbeli, szóbeli és tettekre vonatkozó vagy erkölcsi vétkeket is.

13. A teremtési esés a 49. mezőn van, az irgalmasság központi és mágneses sugarában, melyben elkészült a megváltás, az út a ‚kürtölés mezejéhez‘, az ősi központomhoz. E központban Én Magam mutatom be a teremtésre kiterjedő engesztelő és égőáldozatot, melynek szent tüzét ‚Golgotának‘ hívják. A szeretetem legmagasabb kifolyása – az irgalmasság – indított ehhez az áldozati tűzhöz, mely Én Magam voltam! Én, Karmatám, nem gondolkodtam előbb, hogy megtegyem-e, hanem miképpen legyen meg valamennyi gyermekem üdvösségére és az eltévelyedett gyermekek teljes érvényű megváltására!

14. Ha a mágneses szeretet az irgalmasságon áthatol, akkor nyugodtan maradhat még valami tennivaló. Ami aztán látszólagosan hiányzik, jóváírják a teremtési gyermekek által. Hozzájárulásod nélkül a központi és mágneses pont kellően kiegyenlítődik. Ez minden alap – élet-sugárra vonatkozik. Hogy mennyit igazít helyre a rend vagy a tiszta akarat, nem tudod sejteni. Ha egy gyermeknek el kell végeznie valamit a rend mezején, akkor a cselekvést kiegyenlítően kell helyezni a központra és a mágnesre, ami által minden tulajdonság magától beilleszkedik. Ez történik mindig, mihelyt egy tulajdonság uralomra jut.

15. Ha szeretetből szabadon visszatérnél hozzám, akkor azt mondom neked, hogy azt inkább te akartad volna és nem a központi és mágneses pont közti kiegyenlített akarat. A szeretet a Földre is késztet, és gyakran csodálkozol, hogy miért habozok oly sokáig, hogy igent mondjak.

16. Nos, Karmata, a szeretetednek szüksége van még az utolsó tűzre, a tisztán hajtó irgalmasságra. Ameddig ezt el nem éred, addig minden tulajdonság hatalmi mezeje a központban és a mágneses pontban majdnem még ismeretlen neked. A legjobbakat akarod. Hogy te már véghezvinnéd-e, még nincs kivizsgálva! Majd ha az utolsó mágneses mezőn megérkezel, belátod, hogy sokkal kevesebbet függ a „hamar”-tól, mint inkább a tudatos akarattól, ha a vállalt feladatokat teljes értékkel akarod végezni. Odaérve, egy gyermek sem kérdezi többé, hogy cselekedhet-e? Cselekszik! Ha pedig a szabad hajtóerő kimagaslik a hét tulajdonságmezőből a hét-hét sugárzásával, akkor a cselekvés mint magától teljesen jónak bizonyul, mert a kürtölésnek a mezejéről kinyújtom a kezem, és áldóan teszem kezemet a gyermekre műveivel együtt. Most eleget megtudtál, és szabadon cselekedhetsz.”

17. A szíve legmélyén megérintve, Karmata elmélyedve marad, mielőtt hálaadással áldozhatna Istennek. Szíves-örömet siet az angyalpárral azok helyiségére, és elmondja nekik, hogy mit jelentett ki neki az Atya. A gyermekeknél szerepet játszó közreműködésén teljes áldás nyugszik, s így gazdag szeretettel megajándékozva, búcsúzik a seregtől. Hálásan és boldogan tér vissza az ő ,ismeretházába’.

18. Karmata hasznos csendes szemlélődésbe merül a nagy kinyilatkoztatás révén, és összehasonlítja az Atya ,hogyan-cselekvését a saját ,vajon-cselekvésével’. Közben kopognak a kapunál. Örömtől elfogva kinyitja. Urániel és Urea belép. A velük szembeni korábbi félelmét rég legyőzte, és bizalomteljesen simul karjaikhoz.

19. A kölcsönös üdvözlés után Karmata kérdezi, hogy miért kopogtak. Gyűrűszféra, Nap és ház az ő hatásuk alá van helyezve. Azonban ez azért történt saját örömeire, hogy az Atya elsőit mint kedves vendégeit fogadhassa. Azután elvezeti őket a kis imatermébe. El szeretné mondani az élményeit. Urániel közbeszól:

20. „Helyesen cselekedtél, kedves Karmata, de fogadj el még egy kis oktatást. Ha úgy állapítottad meg, hogy a ház a tulajdonunk, akkor te – mint vendég – nem kérhetted volna meg a tulajdonosokat, hogy belépjenek. De a világosságban léteznek csodásan változó törvények, melyeknek az alapszerkezete a Teremtő szent rendjéből ered. De kihatásai a gyermekekhez alkalmazkodnak. Olyan szabad alaptörvények nincsenek az anyagban, azaz ott is csak részben ismerik fel a világosságból megtestesült lelkek.

21. A Földön az a háztulajdonos, aki a világi törvény szerint igazolni tudja. A tulajdonát ritkán adná át egy másiknak, kivéve bőséges megtérítésért. És mi marad meg mindenképp, mihelyt a lélekharang megkondul? Csak egy nyomorúságos öltözet, mely a lélek nélküli holttestet beburkolja. A túlvilágra csak két dolgot tud magával vinni a lélek: áldott hitét vagy egy szegény szívet! A halállal megszűnik számára minden földi törvény, nincs többé hatálya, miként a tulajdonának sem marad meg az értéke.

22. A világosságbeli tulajdon azonban megmarad minden nappali munka végéig, de legalább addig, amíg a tulajdonos hűséggel kitarat Istennél. Sőt Sadhana tulajdona is rezervált, ám az esésétől megfordulásáig nem kamatoztatta. Elásott talentum volt! A megfordulása által újra napvilágra hozta, és minél többet közeledik hazájához,

annál jobban fokozatosan gyarapodik az alaptalentum kamatozása. A ház tulajdonunk marad a birtokjog megváltoztathatatlansága alapján. De mint tulajdonos tetzésünk szerint járhatunk el vele. A tartózkodásod ideje alatt személyes birtokoddá lett. Még az Atya sem vette volna el tőled, hogy másnak adja. Azért vagy most a tulajdonos, mi pedig vendégeid. E viszonyban mutatkozik meg az egymás iránti nagy szeretetünk. A fejedelmek házaiban a mindenkori tartózkodásod ideje alatt társtulajdonos voltál. Tehát teljesen jogosan részesültél a házi tiszteletben. De mivel erre a házra csak időnként van szükségünk, azért birodalmi birtokként szabad rendelkezésre bocsátjuk, s így valamennyi hazatérő tartózkodásának ideje alatt tulajdonos lesz. Így történik minden berendezéssel a csodálatosan megváltoztatható birtoktörvény alapján, ami persze számunkra a birodalomra vonatkozólag elvileg megváltoztathatatlanul érvényes.

23. Ha az Atya neked adta volna a házat, akkor senki nem tudná követelni tőled valaha. Amit ad, elidegeníthetetlen tulajdon marad! De akkor azelőtt nem lett volna személyesen a mienk, hanem birodalmi birtok, ami fölött az Ős-Teremtő egyedül rendelkezik. Egykor e rendelkezésből kaptuk ezt örök birtokul a térbeli felépítés alkalmával.

24. Felhívom figyelmedet arra is, hogy egy napház nem csak örömet szerez. Ó, ez aztán nagyon gyenge teremtetési érték lenne! Egy ház azt jelenti: védelem, ellátás, felkarolás, ahol kiváltképpen vándorlók kapnak békét, kipihenést, új útravalót, közbe-közbe maradandó menedékhelyet. Ez a gondozásban mutatkozó védelem a szent oltalom egy része, az Ősnek az egyedülálló igazi legmagasabb cselekvése! Az oltalma alatt a tulajdonság tevékenységgé válik, és fordítva. Ez az oltalom – összesen –

az Atyánk ősi szent teremtési intézkedése!” – Mily szívélyesen tud hálát mondani Karmata ezért a számára jóleső oktatásért. Miközben uzsonnát készít maguknak, elmesél sok eseményt, mindenekelőtt elmondja a mutatózó hiányos voltát.

25. Ezek után Karmatát elvezetik a hetedik napgyűrűhöz tartozó sejt-napra. A főházban kicsikéket gondoznak, akik a Földön gyermekkorukban meghaltak. A gyermekcsoportot vezető nap-angyal Majánó különösen boldogan fogadja a fejedelmeket és Karmatát. Érkezésükről szívében értesült. Karmata kérdezi, hogy ott maradhat-e? Urea a nap- és házi jogot gyakorló Majánóhoz utasítja Karmatát. Majánó meg sem engedi, hogy kérését feltárja. Gyengéden átkarolja Karmatát, és szól:

26. Az Atya és ti, Urániel és Urea, látjátok az örömet amiatt, hogy Karmata nálam van. Köszönöm kell. Napot és házat az Atyától kaptam. Amivel bőségesen ellát minket, miért ne szolgáljunk azzal kölcsönösen? Azért, Karmata, szívesen akarok szolgád lenni, ameddig itt tetszik lenned. Az Atyám meglátogatott szeretetével általad. Övé a hála és tisztelet!”

27. „Ó Majánó – mondja Karmata –, én is köszönöm neked. Kívánalmaid ellen nem teszek kifogást egy kivétellel: soha nem szabad neked szolgám lenned! Kérlek, légy barátom, kedves testvérem, akihez bizalmasan fordulhatok. Ezzel a legjobb szolgálatot teszed nekem. Az Atya megjutalmazód legyen ezért. Mint testvéred akarok nálad lakni, be és kijárni. akarok, ahogy tetszik nekem. De ezt is csak veled, Majánó, és Mallada társnóddal. Veletek akarok és tehetek mindent, ami az Atya tetszése szerinti.” Erre fel Majánó és Karmata belevegyül egy nemes versengésbe, hogy mindegyik átruházzon a másikra

minden jogot, mígnem Urea szépen véget vet, és kedvesen szól:

28. „A kölcsönös buzgó szívességetek tetszik Istennek, és – a szívben eldöntve – helyes is. Hát most már megacélosodott a fegyveretek, és Karmata döntsön, hogy kinek van adományozó vagy elfogadó előjoga.” Karmata azonnal válaszol:

29. „Majánó a vezető. Íme, Urea, az ismeretházban én voltam a házigazda. Itt pedig Majánó az egyedüli (föld)tulajdonos. De otthon akarok lenni nála, mint Abada Rafael és Agralea házában. Itt előbb meg kell ismernem mindent. A legjobb, ha úgy marad minden, mint eddig, és én (mint Majánó új testvére) lakótársa vagyok Isten szeretete kedvéért.” Urániel megdicséri Karmatát. Urániel és Urea az elsők áldását kimondva ismét a teremtési rendűtjükhöz kelnek. Mallada összehívja a gyermekereget, hogy Karmata szóljon hozzájuk. Szívesen megteszi. Majánó tájékoztatta Karmatát a kis lelkek fejlődéséről, valamint a földi életükről. Nos, Karmata a következő szavakkal szól hozzájuk:

30. „Kedves kisgyermek, az első visszapillantás megmutatta nektek, hogy az Atya gyermekei vagytok, és azt is, hogy azelőtt a világosságban éltetek. Bizonyos feltételek közt világosságból származó kis polgárokként mentetek a Földre, mert a gyermeki szeretet indított rá. A jóságos Atyánk elfogadta az áldozathozatalokat, holt keveset munkálkodtatok a Földön, ámde annál többet tevékenykedett Isten általatok. Némely földi szülő gyermekhalálotok által megtért, sőt egyesek mélyebb érettségre jutottak, amire aztán várhattak volna. Némelyektől el is kellett venni a bálványozott gyermeküket, hogy ne legyen belőle gonosztevő. Ezáltal két dolog tör-

tént. A kis lelket megkímélték a gonosz kártól, és a szülők az Isten előtti számadástól, hogy a világosságból származó léleknek kárhozatát ne okozzák.

31. Részben még vágyakoztok vissza. De ez hátráltatja az Atyához vezető utakat. Várjatok, míg az arra a célra rendelt angyalok kíséretében néha-néha a Földre szabad menetek, hogy az apátokat és anyákat vigasztaljátok. Hiszen a földi kötelék nem szakad szét minden további nélkül a túlvilágra való bemenettel. A vigasztalás segíthet, még akkor is, ha a földi szülők nem érzik tisztán, míg ők is meg nem teremtik szívükben az összeköttetést a birodalommal.

32. Már megkérdeztétek Majánótól, hogy mikor hív titeket magához az Atya. Már jó alázatotok és türelmetek van. Hasznát meglátjátok, előre és nem hátrafelé nézve. A Földön visszamaradt szüleiteknek csak akkor lehetséges igaz segítséget nyújtani, ha megtaláltátok ama szilárd alapot, mely csak az Atyánál található. De halljátok, Ő már többször volt nálatok, de sem nem láttátok, sem nem hallottátok. Alig tudjátok ezt elhinni. De miután megbeszélünk néhány dolgot, felismeritek. Szent ősi szeretet vár rátok az Isten saját városában! Ott át akar karolni titeket, áldani, és gazdaggá tenni. Ott halljátok és hallhatjátok meg az Atya szent szívdobogását. Azért szenteljétek teljes figyelmet ennek." Egy nagyobb gyermek félbeszakítja Karmatát, és mondja:

33. „Te világosságbeli gyermek vagy, Karmata. De hogyan jussunk el Isten városához, ha az utat nem tudjuk? Már vágyakozunk az Atya után, elhiheted! Nem tudom, hogy Majánó feladata-e, de miért nem oktatott erre soha?" E gyermeki vádaskodással a nap-angyalt szívbéli szomorúság érinti. Hiszen ő és Mallada nem mulasztott

el semmit. Még azt sem tudja, hogyan viszonyul hozzá Karmata. De az Atya megmutatja Karmatának az angyalok szívbeli állapotát, és rögtön szól is.

34. „Majánó, ne szomorítsd nemes szívedet, te sem, ó kedves Mallada. Az Atya csodálatosan kinyilvánítja, amit tesztek! De nektek, gyermekek – mondja a csoporthoz fordulva – érettebbnek kellene lennetek. Egy kis szívnek sem nehéz belátnia, ha nem sajnálja a fáradságot, hogy ne keresse a hibát másoknál, hanem saját magánál. Már mondtam, hogy az Atya immár szólott hozzátok, ti bezzeg Őt nem ismertétek fel. Igen, külsőleg még nem voltatok képesek látni Őt, de itt – Karmata sugárzó arccal az angyalra mutat – Majánó ajka által Isten beszélt hozzátok! Az angyal nem vihet előbbre titeket erőszakkal, de az utat teljesen felmutatta.

35. Mióta a semleges szféra-országba léptetek, angyalok láthatóan állnak mellettetek. Gondotokat viselik, más-képpen nem tudnátok e napházban időzni, miközben a Földön apátok és anyátok még sirat. Nem is vagytok az első csoport Majánó jó vezetése alatt. Gondoljátok, hogy ő és Mallada nem vágyakozik látni és hallani az Atyát? O tudjátok meg: lemondanak vágyukról a nektek, kicsiknek szánt szolgálatukban! És ti nagyok, hogyan méltányoljátok különösen ezt a szeretetet? Gyerekes gondolatokkal földi hanyagságot mondotok rájuk, ami a birodalomban nem is létezik.

36. Te kis szószóló, tizenöt éves legényke voltál, és még mindenféle földi dolog tapad hozzád. Az éretlenségedet nem számítják be, főképp ha igazságtalanságot akarod jóvátenni. Nézzetek csak a házszülőitekre: a legszendébb szeretet mosolyog rátok. Ez az Atya kegyelme, és ti legyetek Neki igazán hálásak értük. De az

angyalpárnák is szól a hálátok. Ha észrevétnék a szomorúságukat, akkor Isten kegyelme nem tudna tökéletesen hatni, mert Ő nemcsak titeket áld meg, akik másokat megszorítottok, hanem elsősorban azokat, akiket megszorítanak.

37. Az előudvaron értekeztetek egymással, hogy az Atya miért nem nyilatkoztatja ki Magát személyesen. Ez volt a ti első önálló lépésetek, ami még nagyobbakat von maga után. Nos, aki a legképesebbnek érzi magát, hogy már meglássa az Atyát, lépjen előre!" Itt elkelne a jó tanács. Egy sem akarja magát a legképesebbnek érezni, az Atyát azonban mindannyian szeretnék látni. Az idősebbik közülük – másoktól előre tolva – nem akar egyedül előnyben részesülni, mivel e tekintetben még nagyon fél. Karmata mondja, hogy a szeretet egyszerre karjaiba zár mindenkit, azonban a Majánó házába érkező első gyermek lenne a világosságban idősebb közülük, és ezzel a legképesebb is. E gyermek ragyogó szemmel hirtelen felkiált:

38. „Tudom, hogy az Atyának mi tetszik a legjobban! A csoportunkból egy sem lehet első. A kedves Majánó angyalt és a mindig jó napanyánkat, Malladát, együttesen akarjuk követni, és jóvá akarjuk tenni, amit előbb helytelenül tettünk. Kérünk, Majánó és Mallada, maradjatok a mi kedves mennybeli szüleink, míg megérkezhetünk az Atyánál. Ezenkívül – a gyermek közben megpuszítja a két angyalt – a vágyatok is csillapodik, és meglátjátok a jóságos Atyát. Én hiszem, hogy hamarosan belépünk Isten saját városába. Látni fogjuk Őt, Aki a szívünk szeretete. Hallani fogjuk a hangját, mely után a lelkünk vágyakozik.”

39. Ez jó kérelem. Karmata még ennél a csoportnál marad egy ideig. Sok áldásban részesülnek, mígnem megérkezik a pillanat a tiszta lelkük számára, hogy az Atya közöttük áll, és szeretetével – szárnyak módjára – betakarja őket.

23. fejezet

Magasabbat a szent mindenütt jelenvalóságról. Két alap különböző hatással

Karmata férfiúvá serdült. Ritkán szép világosság sugárzik a tiszta tekintetéből. Ehhez az áldozatos úthoz való eddigi előkészülés egy olyan életpróbával zárul le, amely a birodalomban sokkal jelentősebb, mint emberek sejteni tudnák. Az előkészülés nemcsak alapállománya a földi életpróbának, hanem megteremti az áldozatból a gyermek-teljességet: az Ős-Isten valóságos saját teremtetését! Olyan életvizsgákat tartanak a rend, vagyis az akaratsugár-területen, mert mindkét tulajdonság a Teremtő hatalmi részei, mely lényrészből a teremtetési művek lesznek.

2. Visszatekintve a fejlődési folyamatára, Karmata felismeri az Isten csodálatos mindenütt jelenvalóságát, a számtalan kinyilatkoztatásait, mindenkor a gyermek érettségi fokához szabva. Mindenütt teljesen felismerhető a szent Ős-Istenség, mindig jelenlevő a négy-lényegiségének egyik vagy másik tulajdonság kifolyásában. Úgy nyilvánul meg, miként a legjobban megfelel az időnek és térnek, nem ritkán azonnal személyszerűen, mégpedig nemcsak csoportoknak, hanem minden egyes gyermeknek is.

3. E világosságáradás előtt ő csodálkozva csendesen áll. A csoda erőt vesz rajta. Az ismeretházának a szabadra

nyíló kilátásától megláthatja a szent papházat – éppen látja Majánó és Mallada angyalpár bevonulását a gyermeksereggel. Térdepelve hálát mond, ujjong, és alázattal meghajol, egy világos felhő száll a kis imahelyiségébe, melyből egy hang megszólal:

4. „Karmata, gyönyörködöm a szívedben. – Állj fel, és lépj a felhőhöz! Ha az eljövendő eseményeknek tág teret engedsz, akkor birtokába vesz a felhő világossága, mert felismerted az előtted álló újat, és hajlandó vagy odaadni magad. Noha saját ismeretre vezető ösztönzés a gyermek szellemében nyugszik – hiszen mint Szellemem része képességgel bír –, mégis az a legfontosabb, hogy az ismeret gyarapodjék a Tőlem való további szóbeli kinyilatkoztatás nélkül. Ez esetben csak ösztönző vagyok. Amelyik gyermeknek csak az ösztönzésre van szüksége, annak jóváírják az ismeretet a teremtéshez illően mint személyesen szerzett tulajdont, legyen az külsőleg vagy bensőleg. Valamennyi teremtmény Tőlem származik, s ennél fogva Velem van összekötve – felismerve vagy nem, szándékosan vagy akaratlanul.

5. Ez az összeköttetés minden tekintetben az adományozó életösztönzés, mely következetesen felébreszti az ismeretet is. Ha egy gyermek szabad szeretetből fordul Hozzám, akkor egyelőre fokozatosan elég, ha Én csak a műre vonatkozóan serkentően hatok. Az így megszerzett tulajdon a legszilárdabb edény, melybe a gyermek belehelyezheti a társ-áldozathozatalát.

6. Ilyen ismeretek igen erős csírák, melyek a szív mélyén szilárd gyökereket vernek, és a gyermek velük együtt növekszik. A te nagy szemlélésed, melyet adományomnak elismersz, mégis a szeretetből fakadó alázatod kedvéért egyéni szerzeménynek minősül. Ezt az alázatot

nem oltom be egy gyermekbe sem, mivel nem akarom, hogy alkotó szeszély(esség) terméke legyen belőle. Itt a világosság birodalmában is egy lehetséges téves következtetésre jutottál, mert az alázat nem valami beültetett dolog.

7. Nézd, egy ilyen téves következtetés tulajdonképpen a legjobb koronakincs, mihelyt egy gyermek alázatát a bölcsességem dicsőségén tükrözteti. Alázat nem tulajdonság, melyet erő útján kap a gyermek, hanem egy szabadon kifejlesztendő képesség. Képesség és erő a legszebb egységgé válik, ha a hét alap-élet sugaram például szolgál.

8. A tulajdonságoknak a műre illő sorrendje magától adódik, mert a szellemiekben természetesen az az alap-sugár az első, melyben egy gyermek született. Mivel te a szeretet házából származol, nálad és abból a házból származó testvéreidnél a szeretet előtérbe lép, de nem fog uralkodni a többi tulajdonságon. Egy teljes egészében Hozzám illeszkedett életképesség mindig fel fogja ismerni Bennem a szent Őst, a legtökéletesebb tökélyt, Aki jellemvonásait csak a gyermekek miatt nyilatkoztatja ki külön. A tulajdonságoknak az időhöz és térhez kötött uralkodó volta ismét elősegít valamennyi művet a legmagasabb egységre a gyermekek számára, mert Nekem valóban nincs rá szükségem!

9. Tudattalan érzés, gondolkozás és cselekvés – kiváltképpen az anyagi teremtésrészben, mégpedig a lélek ottani tehetetlensége miatt – alá van vetve ugyanannak az intézkedésnek, hogy alaktalan hajlamokból alakszerűt képezzen. A megváltoztathatatlan törvény mindig megmarad, azonban a gyermekeimnek egyénileg biztosított tudatos szabadság olyan alapokon nyugszik, melyek

nemcsak változtathatatlanok, hanem változtathatóak is lehetnek, és a teremtési életelixírjük egyedül az ősi hatalmamból ered.

10. Minden törvény az ősi rendem változatlan kifolyása. De azért merevnek nevezni, vagy hogy gátolná a szabad fejlődést, téves lenne! Szilárd alapján kedve szerint sürgő-forog a teremtményi élet. Belátod, bár még nem érted meg teljesen. Hát miért nyilatkoztatom ki ezt neked? Vajon nem cél- és időszerűtlen-e ez a törvényi sorrendben?

11. A rejtetten érzett kérdésed által van nekünk egy leg-szebb példánk a szilárdan álló törvényről a feltételes és szabadságtól függő alappal, aszerint, amint kiegyenlíteni akarod a törvényt az ismerettel. Ilyen kinyilatkoztatást adok a fejlődési úton akár egy szféra áthaladásának befejezésével, vagy pedig a Földről való visszatérés után. Magasabb szolgálatra készülő gyermekek, akik úgy szólnak világozás-gyűjtőhelyeket ábrázolnak, korábban eljutnak a mélyebb látásra, azaz mihelyt ez szívükben visszatükröződhet, még ha nem is érzik tudatosan. Ekkor kezdődik róla a kinyilatkoztatásom, mely törvényszerűen az ismeret szabadsága által alapozott.

12. A törvényszerű elvben a szeretet is megváltoztathatatlan, amit a földi gyermekek keménységnek neveznek. Pedig a szigorú szeretet az irgalmasság szolgálja! Hova kerülne a teremtés, ha csak változtatható alapon lenne? Legyen az én teremtő hatalmam gonosz kedvnek szégyes játéka? Az anyagban sokkal inkább hat a megváltoztathatatlan alapzat, mert végül olyan alapon nyerhető el az irgalmasság! Ha az emberek öntudatosan vizsgálnák meg magukat, akkor Tőlem elismert jó alappal rendelkeznének, mely mindkét törvényrész által új

műveket létesítene. És ez, Karmatám, ez lenne a Földön a lelkeknek igazi házuk, a felfelé fejlődő szférákban ismeretházuk, a birodalmam központi világosságában a ,maradandó otthonuk’.

13. Nézd, az elsőim sok művet maguk építettek fel, és amellet a törvénykiegyenlítésben mindkét alapzatot alkalmazták. Amikor Sadhana már nem tett akképpen, és a megváltoztathatatlanban egy nyomasztó kényszert látott meg, épp akkor lett számára a változtatható változtathatatlanná, a szabadsága önformált kényszerré vált. A változtathatatlan ellenben változtathatóvá lett számára, amivel elvesztett minden támaszt, és annak mélységébe zuhant. Minthogy azonban nem tudott mélyebbre esni az ősi alapomnál, így az irgalmasságom volt esésének keménysége, mert a tulajdonság útján felfogtam őt az ősi alapomban.

14. Nem kevés hűséges gyermekem a Földön gyakran elveszti a Hozzám való legjobb összeköttetést. Mivel a földi útjuk Sadhanáért történik, mint társ-áldozathozatali út, azért a mennybeli osztályrészük nemcsak megmarad, hanem egyre tökéletesebb lesz, amennyiszer behordják Nekem az áldozathozatalukat. – Ezt nem Én cselekszem, Karmatám, Én csupán a szert adom hozzá: azaz módot és képességet. Itt megint változtathatatlanul és változtathatóan! Valamennyi gyermek számára maradandó a lehetőség, még az elveszett juhok számára is. A képesség azonban változtatható; a maga törvényében megvannak neki a felfelé és lefelé való mozgásai, melyben a változtathatatlan is lakozik. A felfelé fejlődő képesség az ismeret gyarapodását és a vele kapcsolatos személyes világosságbeli tulajdont eredményezi, miközben a rosszul fejlesztett vagy rosszindulatúan kihasznált képesség a lefelé való mozgást feltételezi. A fejlődés ekképpen meg-

változtatható, csak a következményei megváltoztathatatlanok.

15. Nézd a csodálatos Napokat! Múriel – egyetemben Sadhanával és a világosság-hordozókkal – kifejlesztette a képesség erejét. Tőlem ered az őanyag és a módja, hogy megtegyék. Ezt az örömet Én adtam nekik. Az első gyermekek hit, odaadás, hűség és szilárd akarat által valósították meg a műveket, mégpedig annál tökéletesebbek lettek, minél jobban elismerték Bennem az egyedüli alkotót. A tehetségük és a szeretetből fakadó alázatuk tekintettel a teremtésre ugyanazon a színvonalon állt.

16. Már észrevetted valamennyi gyönyörűség gyarapodását, és felteszed a kérdést, hogy mi legyen ebből, ha nem ér véget. Nos, a látásod részben tulajdon ismeretből eredő bővülés, mert a létezőket a felserdülő gyermekeknek csak lassanként nyilatkoztatom ki, amiképpen a szavam útján mélységet mélységre feltárok. De legkevésbé ugyanannyi rész a múgyarapodás, amit a gyermekeim által cselekszem. Mert ha csak Általam történne minden, akkor nem lenne szükségem szabad tudattal bíró gyermekre, megelégedtem volna csak a puszta-teremtényekkel. Akkor sem a teremtőfáradságnak, sem a gyermekek napi munkájuknak nem lenne valaha jó jutalmuk.

17. Ebből felismered a feltételektől és szabadságtól függő alapzatokat és törvényeket, melyek kiegyensúlyozását a gyermekek számára a szentségem fedi. A szentségem helyére lép – nem leváltva – az irgalmasság! Változtathatatlan marad a fokozatos behatolás a már létezőbe, ami a fejlődésben változtatható. Már ez egyedül törvény.

18. Aki a csodálatos teremtői mindenhatóságom előtt meghajol, elismeri a szentségemet is, miáltal a gyermek elnyeri a szabad fejlődését. Azáltal egyre jobban a nyilvánvaló irányítás helyébe lép a teremtésre vonatkozó feltételes vezetés, mely segítségével a gyermek magát előre juttatja. Amellett a gyermek megkapja – magától gyarapodóan és önállóan – a valamennyi világosságbeli boldogság gyarapításában való részesedést.

19. A törvény tehát feltételezi az egyéni tevékenységet, mert tevékenység nélkül megszűnik az erőáradat a mű számára, ami által a tétlenkedő gyermek megáll. Tekintettel valamennyi tevékenykedőre a gyermek részéről beáll az elmaradás. – Alapjában véve nem Magam teszem, hanem a gyermekek a változtatható szabadságból egy saját „változtathatatlant” teremtenek maguknak, számukra látszatot, ámítást és egy élettagadást.

20. Egy jó életalapot képeztél magadnak, azért lépj be most az Én felhőmbé.” - Mily boldogság! Bár Karmata nem látja az Istenséget, mert a felhő eltakarja a szentségét, mégis mint az Atya ölében nyugodva érzi magát, és boldog párbeszédet tart. Biz azt sem tudja, hova kerül. –

21. Karmata egy égitesten áll. Sötétnek és üresnek tűnik neki. Noha sejti, hogy ez a világ csak rövid vendéghely lesz számára, mégis elfogódottság száll rá. Visszaemlékezik a párbeszédre a felhőben, és felkészül komoly mély imában. Egy szép, de világosság nélküli lény jelenik meg előtte. A magas alakja, a tüzes tekintete alig engedi észrevenni a fénytelenségét, igen – még varázs is árad belőle. Karmata érzi az elhárítást. A szépség ellenére sem tudja odaadni magát a lénynek, mint szokta az angyaloknak, fejedelmeknek, vagyis az Atyának. Nyugod-

tan megvárja a továbbiakat. Az alak egészen közeledik hozzá, és szól:

22. „Karmata, ismerlek, de te nem engem. Ne csodálkozzál! Ami a legmagasabb angyalok előtt el van titkolva, kinyilvánítom neked, mert a nagy birodalomban el van foglalva egy első hely számodra. Ugye bámulsz? Figyeld meg, hogy már régen összeköttetésben voltam veled. Felkészülsz egy földi útra, melyet nem tudsz áttekinteni. Isten sokat eltakargat előled, én azonban ki akarom nyitni a szemed. Gyere!, én megmutatom neked, hogy mi vezet a nagy tudáshoz.” Karmata habozik. Csak a tudás, hogy a felhő hozta ide, készletti, hogy vele együtt menjen. A lefelé vezető út olyan, mint egy úrhajózás. Egyre kevesebb a fényáradat. Nem azért, mert elmaradnak, hanem a számára ismeretlen űrterület szabályosan magába szívja a sugarakat. Az egyik, valami kis fénnel bíró csillagon megállnak. A lény a Földre mutat.

23. „Odavezet az utad! Jó az elhatározásod, mert a Földre szabadon vállalt utad meghozza a legmagasabb adományokat. De két dolgról abszolúte nincs sejtemed, ami fölél a ,sors’ szó van írva. Isten a Földön nem tud mindenkihez egyenként közel lenni. Nézd csak a zűrzavart! Hol van világosság? Alig ragyog fel olykor-olykor egy szikra. Még nem veszed észre az uralkodó teljes sugárzást, aminek nincs köze az úgynevezett világossághoz. Most meghasonlottál önmagaddal, és azt gondold, hogy a neked jól ismert világosság itt megszűnne. Nem, Karmata, itt nem uralkodik! Amit látsz, az én birodalmam. Én vagyok az igazi Isten, aki a felett a lény felett áll, akit Istenként ismertél. Az erőm a végtelenségig életre kelti a teremtményeket, még azt a birodalmat is, melyből származol.

24. Nem érted az összefüggéseket, mert ellentétesnek tűnik neked. Az ‚Istened‘ az élet ellenfelének tekint engem. Véges lény létére bár tudattalanul, felfogja sugárzásomat, és teremt magának műveket. Nem maradok adós a bizonyítékkal. Ha a te Istened valóban szeret, s téged és a többi lényét megtartani akarja, miért küld el titeket az én teremtési birodalmamba?

25. Megijedsz. Istennek egy ellenfeléről sohasem hallottál valamit. Ha találkozol Vele, mielőtt a földre mégy, kérdezd meg Tőle. Nem szereti kimondani annak a nevét, aki az Ő tehetetlenségét kinyilvánítja! Az én sugárzásom kivon titeket a Neki kijelölt hatalmi területről. És nem tud mást tenni ellene, mint egy hamis képet alkotni, amit ‚önkéntes társ-áldozathozatalnak‘ nevez. Nehéz utakra küld téged, hogy a sorstól üldözött légy. Vajon ez szeretet? Jogosan lopózik egy kétely a jó, nemes szívedbe. Ha szeret titeket, miért nem szabad Nála maradnotok? Ah, szép szeretet, örökkévalóságra hivatkozva elküld titeket egy szenvedéssel teli útra! Hogy miért szenvedjetelek olyan sokat, még nem árulták el nektek.

26. Isten gyakran beszél egy szent felfoghatatlanról, amit nagy bölcsen nem tár fel. Íme, az igazság! A másodbirodalomhoz tartozva, a Földön ki vagy téve sorscsapásoknak, mert a csodálatos földi sugárzás csak az onnan származó ivadéokra száll. Isten nem tud semmit se tenni ellene! Eddig a legtöbben közületek tönkrementek és elpusztultak!! Hát hol van az Isten segítsége? A Földön egyik sem tudja közületek, honnan származik, hova megy, és hogy miért kell neki végigkóstolnia valamennyi búbánatot ‚nehéz sorsszeszélyeskedés labdájaként‘. Egy az Istenétől elhagyott féreg. A jobb oldalon szegénység, és baloldalt az alacsonyág. Éhség ül az asztalotoknál és nyomor a lakótársatok.

27. Most jön a legrosszabb! Mögötted hagyva a Földet, már nem találsz meg a szeretetből szelíd Atyákat, hanem egy szigorú bosszúálló Istent, mert te – minden belső és külső eszközöktől megfosztva – nem voltál az akaratának engedelmes. Kínos idők várnak rád, mert nem mutatkozik a ‚maradandó otthon‘, hanem egy örök pokol, melyből soha nem engednek szabadon. Megszűnt a világosság és boldogság! Tehetetlenül minden létcél és életcél nélkül elsüllyedsz az esti szürkületbe anélkül, hogy elvesztenéd a tudatos gyötrelmességet. Ez tán a megígért ‚örök boldogság útja?’

28. Jobb célt mutatok én neked. Már a Földön légy úrrá a sorson. Jó barát vagyok neked, ennek következtében legyen tiéd a világ gazdagsága az üres tehetetlenség fénysugár helyett a kedélyedben. Bár szféráimon és a Földön át kell vándorolnod, mert a másodbirodalomhoz tartozó létedre nem tudsz azonnal idomulni hozzám. Hidd el, hogy másképp soha nem engedném meg, hogy menj arra a kis csúnya bolygóra. Meg akarom mutatni neked az Istenedtől neked szánt és a tőlem jól előkészített utat.”

29. A lény elvezette Karmatát egy kunyhóba, melyben az emberek Istent szívükben hordozzák. A legszükségesebb dolgokat alig tartják tulajdonuknak. Testvéri egyetértésben élnek. Egy alacsonyabb szobában Karmata meglát egy fényt. Felhívja a lény figyelmét, de az ámításnak minősíti, mert Karmata nem értené a földi törvényeket. Karmata figyel a számára zavaros fényt, a béketűrő embereket, akik egy száraz kenyérért hálát mondanak Istennüknek és Atyjuknak. A lény gyorsan elviszi Karmatát egy nagy palotába, ahol hatalom és megtiszteltetés van. „Ezek az én gyermekeim – mondja a vezető. Most hasonlítsd őket össze egymással. Abban a kunyhóban Is-

tentől elhagyott emberek éltek, Akit éppen imádnak. Ezek itt nem imádnak engem, mert nem akarom. Ez szolgálai lenne! De milyen gazdagon ellátom őket.”

30. Ez egyértelműnek látszik. Karmata a kihívó döntés előtt áll, hogy odaadja-e magát, vagy ellenálljon-e. Érzi: csak az egyénileg megszerzett mennyei kincsek lehetnek segítségére a nehéz küzdelemben. Tulajdonképpen nem hagyta el Isten őt is, mint ama kunyhóban élő szegény embereket? A sötét szítja a kételyt. A világosságtól eloldódva igazságnak tűnik. Karmata nem tudja, hogy a lény a démonok egyike azoknak, akik a Lucifer megfordulása után megragadják a hatalmat, egyik a másikat megbuktatja vagy emeli, mint a Földön a hatalom a hatalmasokkal tesz, és hogy ez a Légió nevű ördög Lucifernek is hívja magát. Karmata még egyszer elgondolkozik a szegényeken és gazdagokon, s végül azt mondja:

31. „Te lény! Ám kételkedem abban, hogy nagyobb vagy-e Istennél, Aki mindenkor jóságosan fogadott engem. Bár képeidnek nem hiányzik a tény, de kezeskedhetsz-e a törvényszerű érvényességéért túl a Földön is? Íme, Isten kezességet vállal! Engem másodbirodalomból származónak nevezel. Nos, ha két birodalom is lenne, amit hihetetlennek tartok, mégis a világosság birodalom a tényleges irányító. Sok világosságbeli lakos volt már a Földön, némelyik még többször is. Mindnyájan visszatértetek, hiszen beszélgettem velük. Boldogan élnek, és nem egy általad felmutatott kínos szürkületben.

32. Ezek szerint az Atya szeretethatalma – talán szent törvények kedvéért betakarva – áthatol ide, hogy védelmezze az Övéit, többnyire belsőleg, mint külsőleg. A szegény kunyhóban sem volt megtévesztés. Békesség volt – szeretet kötötte össze az embereket. A palotában

ezzel szemben napirenden volt a vitatkozó kedv, még verekedtek is. A dolgozóikat alacsonyabbaknak tartották az ölbeli háziállatnál. Ha igazat mondtál a hatalmi birodalmadról, akkor a palotában miért olyan kemények, barátságtalanok és szívbéli melegség nélküliek? Az ügy megfontolandó! Azért idő kell hozzá.”

33. Légió – mert tehetetlen – nem sürgeti Karmatát, hanem magára hagyja, mert Karmatát körülvevő világosságbeli alakokat érez. Karmatának a megfontolásai kissé elhomályosodtak a földi befolyás következtében. De ragaszkodik ahhoz, ami a mennyieiekből megmaradt neki. Azért Karmatába tud hatolni egy jó hang, egy segítség, melyben hisz. A hang szól:

34. „A megköztözöttnek igaza van, hogy a te földi utadat is némely gond és nélkülözés körülveszi majd, de béke és magas szentséges kegyelem lesz szíved és munkád öröme. Vizsgáld meg és válassz!” Már most elfogja Karmatát egy békesugár. Odamegy a lényhez, barátságosan kezet nyújt neki, és mondja:

35. „Veled megyek, ha előbb eljössz velem az Atyámhoz. Ha megteszed, teljesen hiszek neked, ha pedig nem, akkor elvállik az utunk.” A menny örül a világosságból eredő megítélésének. A lény viszont feldühödik, mert meg szabad látnia Karmata földi misszióját. Elejétől fogva szándékában volt zavarni. Szinte győzelmet aratva beleegyezik, mert reménykedik, hogy ezzel bizalmát megnyeri. Az út mindkettőt a felhőhöz vezet. Ott megérkezve, a lény elkezdi tombolni és kiabálni. Erőszakkal akarja karmai közé keríteni Karmatát. De közvetlenül a világosság védelme alatt állva, Karmata felegyenesedik, és szól:

36. „Ó te szenteskedő fajzat, el akartál pusztítani! Mégis a mindenható Isten sugara felettem volt. Fontolóra vettem, hogy talán igazad volna-e, mert kifogás nélkül eljöttél velem. Vedd tudomásul: ha a földi utamat még oly nehézre teszed is, ahogy csak lehet, akkor is biztos vagyok, hogy nem rakhatsz rám annál több terhet, mint amennyit az Atyám hagy hordozni.

37. Nagyobb határaid vannak, mint gondolod. Én örökké az Atyámnál maradok. Te pedig hova kerülsz? Íme, azt ajánlom neked, hogy térj vissza. Kérem az Atyám, hogy egy kissé a felhőbe léphess, mert akkor örökké meg vagy mentve és gyógyítva.” Karmata megpróbálja a lényt szelíd kézzel a felhőbe vezetni, de elszabadul, és elmenekülve szörnyű ordítás tör ki belőle. Karmata szomorú, hogy nem sikerült neki a világossághoz vezetni a lényt. De az örök vigasztaló hang mondja:

38. „Ne aggódjál, Légió még nem tud megfordulni, mert túl sötét. De az ő ideje is elérkezik még. Erősen megráztad a börtönkapuját, és az utad egykor ki fogja azt nyitni.” – A felhő visszaviszi Karmatát az ismeretházába.

24. fejezet

Mindennek megvan a kellő helye. A szeretethordozó

Karmata a napház termébe megy. Hálát akar mondani az Atyának. Rátalálva Rafaelre, örömtől nem tud hová lenni. Mialatt szeretettől könnyek törnek elő a szeméből, Rafael karjai közé menekül. Rafael mosolyogva szívéhez szorítja őt. Milyen sok kérdése van! Kérdősködik az Atya, a szent helyiség, a fejedelmek, Sama és sok más gyermek után. Rafael válaszol:

2. „Karmata, az Atyánknak és a mennynek kedves fia, ami a szívedet mozgatja, rövidesen meglátod. Az Atya megáldotta az utamat hozzád. Hamarosan férfiúvá serdülsz. Sokat tapasztaltál, mint kevés gyermek, akinek itt és főleg az anyagban nehéz munkát kell végeznie. De emiatt nem részesül senki elsőbbségben. Az atyai szeretet egyformán mindenkié, a kicsiké és nagyoké, az elsőké és ugyanúgy az utolsóké, a mennybelieké és tévelygőké. Mindnyájan a magasztos szeretet alá tartoznak. E szeretet adományában éppen olyan változtathatatlan, mint a törvényszerűségének feltételében. Bizony, több dologban részesültél velük szemben, azonban megnyugtatlak: minden gyermek vékája tetézve lesz, mihamar megfelelően eléri a tökéletességet. Semmi nem tökéletesedik a teremtési kerékben előzetes rendeltetések nélkül. Ezek összességükben alá vannak vetve a minden változtatható szabad élet elmozdíthatatlanul meghatározott céljának, melynek egyes céljai a szabadságot alkotják. Ezt megtanulod felismerni, ha a szentséges papi Szellem világossága rád száll. Hogy ezt elérd, szükséged van még az utolsó szféra, az irgalmassági ház átvándorlására.

3. Meg akarlak tanítani. Nézd, mi mint Isten hét Szelleme, az örök, a vének és a vezérlő-angyalok, a találó nézeted szerint a többi gyermekek fölött állunk. Ez helyénvaló, mert ez egy rendeltetésben le van rögzítve. De ez nem azért van, mert az első elsőbbségi jogában állunk, hanem egyedül a feladat kedvéért, mely változtathatatlansága a teremtési célban gyökeredzik. A teljesített munkánk egyúttal Magának a Teremtőnek is kitűzött

célja; s amit magad teljesítettél az adósságodból⁶, úgyszintén egy része a kitűzött célnak.

4. Együttműködésünket egy teremtési nap estéjén, különösen az utolsó év-estjén, kimondhatatlan dicsőséggel beillesztik az összműbe. Mint minden napnak, minden csillagnak és legkisebb bolygónak megvan az egyéni befejező célja, akként minden egyes gyermeknek is. Továbbá: amint az összes hét kör napképei a gyönyörűen eleven teremtési kerékben a legcsodálatosabban egyesülnek, akképp valamennyi gyermek része az Ős teremtői év művének a teljesen igaz részese.

5. Minden égitest megkapja ugyanazt a világosságot, az Ősből eredő életszubsztanciát, – nagyságához és feladatához képest – miként e középnap vagy a vezető ősi központi Napjaink vele rendelkeznek. Az Ős Napjából csak egyfajta világosság árad ki. A nagy Napok egyedül semmi esetre sem eredményezik a teremtési képet, hanem valamennyi égitest összeillesztve mutatja meg a Teremtő akaratának dicsőségét. Ugyanúgy, és nem másképpen betöltjük mi is, nagy és kis gyermekek, a szentséges magas bölcsességből előre megfontolt célrendeltetés helyeit. Ez – nyugvóan a Teremtő hatalmas kezében – maga a nagy cél. Sem tér, sem idő nem játszik szerepet, mert a mindenség Szentje ezeket gyermekeinek szolgálóivá teszi. Az elhatárolás előrelendíti a gyermekek szabad fejlődését. Ez okból a kitűzött nagy cél sem egyúttal törvényszerű s feltételes az alapzatban. Máskülönben a teremtményi szabadság az Isten változhatatlan akaratkötelékétől függene.

⁶ adósság: tartozás

6. A mű változtathatatlan alapzatának vannak változtatható törvényei, melyek által a nagy cél szabadon elérhető. Ellenben a szabad akarat mozgó alapzatának törvényei változtathatatlanok, mert máshogy a gyermekeknek el kellene veszniük. Nézd az esést! Sadhana szándékosan szakította szét a szabad cselekvéseinek a jó, törvényszerű rendelkezéseit, és abból kifolyólag elvesztette a szabadságalapzatot. Mindkét alapzat változtathatatlan következménnyé vált számára. Csak a törvények és alapzatok váltakozás-kiegyensúlyozásában nyilvánkozik meg csodálatosan egy teremtéskörforgás vagy egy ősi év nagy célja.

7. Ha a gyermekek számára fenntartva maradt a szabad akaratörvény, akkor a nagy teremtés-rendeltetésnek is változható képesnek kell lennie, de itt is csak az egyes nappaloknak adott mindenkori téridő számára. A nagy célra nem terjedhet ki végrendeletileg. E tekintetben egyedül Istené a hatalom, erő, hatalmasság és erősség, melyek a megváltoztathatatlan rendeltetés ellenére is a gyermekek hasznát szolgálják! Ebből kitűnik az Ő egyedül igaz cselekvése, a 'szent oltalma', melyből a gyermek, a test, az idő és tér számára mindig új életlehetőségek keletkeznek, a hozzájuk kapcsolt szabad tehetséggel.

8. Most forduljunk a földologhoz! Boldogságunk kedvéért szabad látnunk a legcsodálatosabb titkokat, melyek által tulajdonképpen a mi képességünk fokozódik és tökéletesedik az adott fejlődési lehetőségekben. Mi elsők ezt megszívvelve, – Sadhanán kívül – kezünket nem nyújtottuk ki utána! A legmagasabb bölcsességünk abban mutatkozik, hogy minden dolgot hálásan fogadunk el a szent Ősre tartozó teremtési igazgatásban! Nem óhajtunk tudást, hogy azzal ragyogjunk, hanem hogy

megtanuljunk szívből igazán imádni. Ekkor öntevékenyen egyedül a Teremtőnk szent kezében vagyunk!!

9. A te utad is mintegy előre kiszabott. Bár senki nem kényszerít, mégis a szabad akaratod beilleszkedik az megélésbe, amit sem nem tudhatsz előre, sem nem tudsz meghatározni. Az új mindig meglepően mutatkozik, és az átélésben magától értetődő boldogsággá képződik, melynek odaadod magad, mint egy hűséges kéznek. Ez a szent vezetés, a Teremtő megváltoztathatatlan hűsége, vagyis: az Ős javára fenntartott feltételek! A változtathatatlan által az Atya kihat a változtathatóra. Ő nem kényszerít egy gyermeket sem az előírt ösvényekre, (a gyermeket) csak a kezében tartja. Eléggé gyakran utánamegy a csökönyös gyermekeinek, mert a keze őket soha nem akarja elhagyni!!

10. A vezető sugarak – összegyűjtve – részben elkísérik mindegyik gyermeket az anyagba. Az anyag szegény gyermekei számára a birodalomban pozitív keresztsugarakat gyűjtenek össze, melyek nélkül a saját terükön életképtelenek lennének, mert maguk csak kiegyensúlyozatlan negatív sugarakat képesek gyűjteni. Ritkán testesülnek meg önszántukból, hanem inkább az ,idejük' határozza meg a kegyelmi vezetést, mert a Teremtő keze megtartja őket is, bár részükről ismeretlenül és akaratlanul.

11. Ez az Isten szeretete minden teremtmény számára, melyből ama kiegyensúlyozás ered: a Teremtő a szent ősi lényegiségében és a nem kevésbé szent teremtése! Aki csak a legkisebb részét is lenézi, az Mesterét nézi le, Akinek szentsége őt teremtette! Aki a csodálatos nagy fejlődésnek a felfelé és lefelé mozgásában nem látja a tökéletességhez vezető szüntelen felemelkedést, az soha

nem ismeri meg a ‚szeretet dicső intézkedését‘. És aki a dolgok utolsó részében nem érzi a nagy Alkotó lényrészét, soha nem látja meg a Teremtőt, még az Atya öltözetében sem!!

12. A Teremtő elsősorban az akaratának soha meg nem mérhető szabad dicsőségében intézkedett, melyből Ő az alapját merítette a teremtésnapjainak! Azért, Karmata: tiszteld a keletkezőben és a létezőben a szent igazgatást, akkor nyilvánvalóvá válik neked az, ami beteljesül, s amiben teljes valósággal az Istenség kegyelmi kinyilatkoztatása nyugszik! A Föld balgái számára Isten örök rejtély marad. A tudásuk szemkötője elvakítja őket. Saját sötétségüket nem látják a világi eszük homályosságában!

13. Te nem fogsz (szem)kötőt viselni, mert a világosságból eredő tanítás jó életforrássá vált számodra. Amennyire az idődön múlik, a szellemed magasabb régiókba hatol, és nem fog törődni a világ okoskodóinak vitáival, akik – vak létükre – fenntartják maguknak a felülvizsgálatot. Idődön túlnyúló nagy ösvényeket mutatsz fel, mert a próféta átlépi a maga határát. Jóllehet ez még nem is lesz az utolsó ízben, mert a szellemi fejlődés a Földön kötve van az idő előrehaladásához. Az ‚előremenésed‘ természetesen egy jelentőségteljes kegyelmi aktus, ami nagy ritkán száll a Földre. – Tartsd meg az alázatod, és ne gondold azt, hogy te vagy a kegyelmi aktus átnyújtója, hanem az Úr nyújtja át általad!”

14. Karmata nem tudja, miként köszönje meg ezt a jóságot. ‚Édes hordozásnak‘ nevezi, és önkénytelenül megkéri Rafaelt, hogy hordozza őt, mint egykor kicsi korában hordozta. Milyen nagy alázat nyugszik e kérésben. Karmatára száll még egy láthatatlan teremtési áldás,

melyet a Föld egykor megkap. Rafael örömtől karjaiba zárja Karmatát, könnyedén felemeli, kiterjeszti a csillogó ezüstfehér szárnyait – ez csak szellemileg szimbolikusan látható –, és felviszi Karmatát az arany városba.

15. Ott az Atya vár rájuk az elsőekkel együtt és némely boldog sereggel. Csodásan ragyog az Ő halvány sötét tekintete, és szeretetteljes szavakkal megáldja gyermekeit, a kicsiket és nagyokat. A seregeket egy vezérlő-angyal gondozásába bocsátja, aki hálás örömmel megbízását végezve, elvezeti őket a Napjához tartozó ligetbe. Isten bemegy a szentélyébe a ‚kedves nagyok‘ kíséretében, amint örömmel nevezi őket. Köztük van Karmata, Sama is, és egy sereg fiú és leány is, akik földi feladatokra kifejlődtek.

25. fejezet

Harag – a kegyelmi időben betakarva. Szent magvető.

Makarat⁷ – Luther

Az elsők áhítatos csendben körülveszik az Isten kegyelmi székét és a szent tűzhelyet, melynek négy sarkán egy-egy őrszem áll. Valamennyiük arca magasztos komolysággal ragyog, mint Isten őseredeti dicsőségének visszfénye. Most a Melkisédek Főpap öltözetét viseli. Ez a látvány az angyalokban mindig egy alázatos érzést kelt. Mégis felegyenesedve készen állnak az ősi Nap, a fáklyák és gyertyatartók visszatükröződésében, hogy pillanatnyilag teljes érvénnyel végrehajtsák a Teremtő parancsait. A mennynek ebben az egyszerűen lenyűgöző dicsőségében Karmata semminek érzi magát. Ő

⁷ Eredetileg németül Mackarat: [e.: makarat]

Urániel és Gábriel között áll a kegyelmi szék előtt. Kezüket ráteszik Karmata vállára, hogy a (fokozódó) alázat ellenére is a történetek hassanak rá. Hamarosan a Szent megtöri a csendet, és szól:

2. „Szeretetem és igazságom gyermekei! A műnek egy fordulója előtt állunk, amit a fáklyatűzben láttok. Utamat a Földön úgy végeztem, hogy a Golgota alapjának csorbítatlan nagy célja lesz. Az Én szent fáklyámat véremmel gyújtottam meg; soha nem fog kialudni! De a szabadság a Földön könnyeket, halálszenvedést és üldöztetést okoz, hasonlóan a keresztszenvedésemhez. Mindezt a kegyelem ellenére alkalmazzák a Földön. Nevemben pénzért adják el az evangéliumot, az imákért uzsoraárat vesznek! Szeretetemnek dicső szavát drága öltözetek alatt halotti ruhákba göngyölik, s amit prédikáltam, tetteikkel megtagadják. De ne tévedjenek! Ha a szeretetem a törvényben súlyt, akkor nem érznek meg semmit a szelídségből!

3. Golgota diadalmaskodott a teremtési gyermekem felett, csakhogy kiegyensúlyozásra az anyagnak szűksége van térre és időre. Számára (Sadhana számára) a szeretetem szigorú törvénye egyre nagyobb szabadságköröket húz, melyeknek végeláthatatlanságában a legkönnyebben ütközik a határába! E szabadságban elfecséreli erejét és vagyonát, s azt hiszi, hogy a Föld soha nem szegényedne el. Ó nem! A második bábeli toronyépítés véget fog érni. Hiszen a szent feltételeim újra begyűjtik az elvesztegetett javakat. Ha a torony omladozik, az anyagbeli lelkeknek be kell ismerniük a szegénységük keserűségét!

4. Vajon a szeretetem csak törvény szerint munkálkodik?! Fel kellene adnom a pokol maradványát, ha ti, biro-

dalmam gyermekei, nem lennétek, akik híddá lettetek szentségem és irgalmasságom között. De az ősi áldozatban kegyelmi pilléreként eleve terveztem a keresztutamat, mely nélkül egy híd sem lenne lehetséges. Nos ez már régen létezik, és így még magában a törvényben is megmenthető a mélység. Tehát az irgalmasság újra meg újra átviszi általatok a Földre a sötétséget bevilágító világosságot. Most egy nagy fényt viszek a Földre, azután még nagyobbat és az utolsót, még ha nem is Emberfiaként, de csakis hűségese gyermekek útján.

5. Ha nem állna az Én áldozati pillérem a számtalan gyermek-áldozathozatal teremtette kegyelmi híd, valóban, az Én haragos szentségem egy démont sem, vagy gonosz embert sem hagyna megszökni a bűnének börtönéből! A szeretetem áldozata gúny tárgyává lett. Bár az ősi lényegiségemnek egy torzképét ismerik a Földön, de nem Engem!! Hűségese gyermekeim csak nagyon nehezen tudják megtartani a hitüket. – Hát nem mentek-e oda mindnyájan örömmel? Egyik sem riadt vissza az elveszettekért hozott áldozattól! Jaj a gonosztevőknek! Aki elmulasztja az utolsó határidőt, annak meg kell tapasztalnia az igazságot: szemet szemért, fogat fogért! Amennyi szenvedést felhalmoznak kezükkel, annyit szabok ki nekik! De előbb égjenek még a kegyelmi mécsesek a segítség jegyében.

6. Most mondjátok meg, ti nagyok: Mi módon lehet a gonosz garázdálkodást feltartóztatni? Megtartottátok Nekem a hűségeteket, melynek erejét az Én hűségemből merítettétek. Utaitok mindig jelentősek voltak, és nagy köveket hoztatok vissza. Ti ugyan tudjátok, hogy Nekem nem egyedül a nagy fontos, hanem az egésze az útnak! Vajon a kis kedvenceim útját kevesebbet vegyem figyelembe, mert kis lelkükhöz képest a visszahoznivaló javak

csekélyebbek? Ó, a legnagyobb örömötök az, mikor egy kis gyermek elhozza kis épületfáját. Mert ez is egy egész darab, és az is marad! És azon múlik! Azért Teremtőként látom a nagy utakat, de mint Atya látom valamennyi kis-gyermek útját.

7. Most mint Atya, Isten és Melkisédek Főpap szólok hozzátok, de a kérdést Teremtőként teszem fel, mert nagy közreműködők vagytok az öntudatos felelőség széles mezején. Figyelek a beszédetekre és a szívetek igazságára." A fejedelmek előre lépnek. Urániel felemeli jobb kezét, és szól:

8. „Örökké szent Istenség! Atyánk! A minden művedet felülmúló irgalmasságod jöjjön a soha el nem fáradozó szeretet kebeléből, hordozva a türelem által. Koronázd meg komolysággal, és ékesítsd fel bölcsességeddel. A sötétek tettei hiábavalók! A Te ősi Napod nemzi az életet, mely örökké cselekvésnek születik. Legyenek békeszeretőek a gonosz kecskék az irgalmasság akaratában, míg ők is a jó bárányokkal együtt mennek a legelőre. Rended csodálatosan biztosítja a nagy célod megváltási jogát! Mert a szegény lelkeket is gyermekeiddé választottad. Azért gyűjtsd meg az új fáklyát az örök tüzedből a Föld számára!" Isten szól:

9. „Igazat mondtál, rendhordozó. De Sadhana fáklyám, meggyújtva az ősrök világosság tüzénél, nem lehet a fáklya hordozója, mert távol van még – ámbár egy nagy megforduló úton. Bár a teljes igazságsugár ugyan nem érheti a Földet, mert a Föld nem is volna képes elviselni. Azonban a fáklyahordozónak a maga módján tökéletesnek kell lennie, mert csak egy olyanon keresztül vezethető le a világosság, még ha a kisugárzásának a Földön hiányosságai is lesznek. – Nos, kicsoda akar? kicsoda

legyen a fáklyahordozó?” Az első őrszem a szent tűzhelytől, Oritám⁸ (Ádám) elveszi a mérleget a nagy oltárasztalról, és szól:

10. Szentséges magasztos szeretet! Tied a hála és tiszteltet! A sötétség elérte a mértékét. De Te, az irgalmasság Atyja, válaszd a Neked megfelelő szolgálatkész hívedet! – Mi nem nevezhetjük ki magunkat, ezt csak Te teheted, örökkévaló Szent! De előbb mérlegeld meg az embereket és a poklot. Ha a pokol túlsúlyban van, akkor kíméld meg azokat, mert az elcsábítások nagyok. De ha az emberiség húz le, akkor vedd el őket az arcod elől. Különyt el tőlük a világosságbeli gyermekeidet, és engedd, hogy érezzék Istenségedet. Hiszen szent a Te ítéleted!”

11. A 24 vén kiönti csészéje felét a jobb, a másik felét a bal mérlegserpenyőbe. Íme, az emberek serpenyőjében nincs sok híja. A negyedik őrszem, Rajutám⁹ (Ábel) kiönti a sötétségre. Isten Oritámnak adja a teletöltött bal serpenyőt, s az angyalok egymás után jobb kezükbe veszik azt. Akinél egy fénykereszt mutatkozik, legyen kiválasztott. Makarat (Elizeus), a második őrszem kapja a jelt. Egy szent halleluja hatalmas zúgássá alakul, amely a kupolaboltozatban visszaverődik, és valamennyi teremtés szélén megtörik. Melkisédek megáldja gyermekeit. Magához hívja Makaratot, ráteszi kezét, és szól:

12. „Makarat, mindnyájunk szeretete kiválasztott téged! Te mint fáklyám, hordozni akarod-e, amit rád bíz a megváltó művem?” Ünnepelesen meghajol Makarat. Mély tisztelet tölti el a szívét, és alázatosság a lelkét. Tekintetével az Isten szemére odatapadva válaszol: „Akarom!”

⁸ eredeti leírásban: Orytam

⁹ eredeti leírásban: Rayutam

Erre egy láthatatlan kéz felemeli, és egyszerre az Ős mellett térdepel, közvetlenül a kegyelmi szék mellett. Karmata az Atya kebelébe temeti az arcát, és egy ki-mondhatatlan béke beburkolja. Az Atya úgy szól:

13. „Makarát, újra nehéz lesz az utad – belsőleg is, külsőleg is. Meg kell tanulnod legyőzni az emberi énedet, és láthatatlan fegyvert kell viselned az ellenfeleiddel szemben. Kevés barátod fogja sejteni, hogy ki lakozik benned, és a világ Belzebubnak nevez majd. Fejedelmeknek és hatalmasoknak kell ellenállnod, mintegy egyedül egy fekete ember-farkasfalka közt. A tested megbetegszik, a lelked gyakran elcsügged, viszont a szíved Michael kardját viseli, mint egykor Illés palástját. És a Velem összekötött szellemed szembeszáll velük, amennyire a Föld kora megengedi. Most vizsgáld meg magad, hűség-ös öröm.” Makarat még egyszer mélyen a szemébe néz Istennek, lemegy a trón első lépcsőfokára, és szól: „Megvizsgáltam magam, szent teremtő Atyám! A meghívott őród a magas ormon mit kérdezősködik a sötétség és a földbeliek felől, hogy felismerik-e az útját vagy nem? az életét vagy tehetségét? Én csak az ösvényt látom megvilágítva az irgalmasságodtól, ismét a gyermekeid áldására, az eltévedtek segítségére!

14. Ha ember létemre a Földön hibázom, akkor bocsáss meg nekem, kegyelemben gazdag Atyám. Némely tört állítanak majd nekem. Mégis megteszem az utat az elhatározás szabadságából, mert mint embert is az atyai szívedbe vezet. Állítsd mellém jóságodat, kegyelmed védelmezzen meg, világosságod világítson nekem, akaratod igazítson el. Ámen.” Felhangzik egy ,ámen' mint kérelem Makaratért, és egy hálaadó ,halleluja' az Atyának.

15. „Ámen! Légy áldott, Makarat! A jobb kezem vezetni fog, és a bal kezem lesz támaszod, legeltető bot a bárányok számára és hajtóbot a kecskék számára! Egy nagyon hűséges legyen a védőszellemed, Zúriel a bölcsességhordozóm.” Zúriel a kegyelmi szék elé lép, és kéz a kézben Makarattal szívbeli szeretetűzzel hálát mond mindkettő. Azután Isten Magához hívja Karmatát, és mondja:

16. „Karmatám! Még ha nem is érted teljesen, de ismerd fel, hogy az utad Makarat nélkül nem lenne lehetséges. Ő az úttörő a földi missziód számára. Nagy küldöttek előtt nagy hírnököket küldök, itt még erősebbet nálad. Nekem is előttem ment Michael fejedelem, bár nem megtestesülve, mert az Én földi utam idejében más törvényeknek kellett érvényben lenniük. Michael szelleme nem is kérdezett volna meg soha, hogy vajon Én vagyok-e az Eljövendő? De Págriel, a keresztelő, aki most ragyogó tekintettel meghajtja fejét, nem kérdezett meg magától, hanem valamennyi várakozó hangja volt általa, akik hívően, de egyúttal csüggedten reménykedtek a megváltásban

17. Olyan „előremenő szolgálatkészség” betakarítja a legszebb teremtési aratást. Mert a magvető vetéséből arat az arató! Azonban ha a magvető egy jó földműves akar lenni a földeimen, akkor az aratásból ismét bőségesen kell magot vetnie, hogy ne maradjon ugaron a föld, hanem újból és újból teljesebb termést hozzon. Hiszen a gyermekeim mind elsősorban aratók, és azután magvetők. Én viszont vagyok az első Magvető, és vagyok az utolsó Arató.

18. Egykor jó magot szántam a szegény teremtési embernek, mindeneelőtt a türelmességét. Azonban Babilon

magába szívta, ahelyett hogy jót adott volna vissza. Az aratás csökkent, kényszerűen mindig az új vetés is, míg csak száraz maradtak meg a kévék helyett, ez egybevetendő a nyomorúságos lencselevessel. Azután Magam keltem útra a szent vetőmagommal, hogy új nemes magot hordjak le az anyagba. Négyfajta szántó-földre vetettem, melyből egy rész az Én világosságbeli részem maradt. De a második nehéz vetésem nem volt képes egyszerre nőni, mert szüksége van térre és időre, hogy meghozza, ami benne rejlik.

19. Bőségesen vetettem, hogy a gyermekeimnek legyen a világ számára és maguknak az áldott aratásuk és jó termést hozó vetőmagjuk, noha a látszata, hogy sok elromlott. Mivel maga az okozója az anyagnak már nincs munkában, hadd ugassanak nyugodtan a kis követői dühös kutya módra. Az idejük ki van szabva, amikor Én első magvetőként az utolsó aratást végzem.

20. A második vetés ideje alatt szétromboltam az esésnek a legerősebb támaszát, és a jó földműves-szolgáim aztán másokat. Légió lesz a pillér, akit te, Karmata, széttörhetsz. Vele sokan esnek! Azért magadnak erős támasszá kell lenned, hogy a sötétségből egy erőset elbuktass. A teremtési gyermekem számára kinyitottam a kaput, a többi kötözöttnek azonban küldötteim törjék fel a börtönkapujukat. Elvittem annak az egy gyermeknek, ezzel persze a többieknek is, a kenyeremet és boromat a romlandó lencseleves helyett. A jó munkatársaim gyümölcsöt és olajt visznek a szegény éhezőknek és nélkülözőknek.

21. Tehát figyelj! A hetedik angyali ház kinyílik neked. Tartsd meg fogadalmadat, amint a szeretetem örökké megtartja a gyermekeimet!” Szent eljárással átadják

Karmatát Gábriel és Púra fejedelempárnak, az irgalmas-ság hordozójának. Nagy hálaadás után Makaraton kívül mindannyian elhagyják a szentélyt. Szeretelakomára indulnak Gábriel napházába, a Garapea nevű Napra. Makarat megkapja a felavatást. Zúriel újra belép, és szinte megáldva, Makaratot a Földre vezeti. Ott egy nagy világosság gyullad a keresztények közt, egy felszabadító fordulat áll be, aminek nem is kell az utolsó poklot egyszerre megfordítania, mégis a birodalom egy további hatalmas győzelmet arat. Makarat küldetése a Luther nevet viseli a Földön.

VII. rész

Az irgalmasság házában**26. fejezet**

Gábriel – Púra. Gábrielnél a komolyság is lakozik. Isten nagy kedvessége. A hét szellem elválasztása és egysége

Karmata könnyebbnek képzelte el az életet az irgalmasság házában, mint a komolyság, bölcsesség, akarat és különösképpen a rend házában. Most pedig észleli, hogy Gábriel és Púra nem csekélyebb követelményeket támaszt vele szemben, mint amazok. Olykor még nehezebbnek is tűnik neki. Karmata érzelmét látva, a fejedelmek hallgatnak. Csak amikor Karmata e ház szent kötelességét a teremtéssel szemben észreveszi, valamint a nehézség miatt Gábrielt titkosan figyeli, a fejedelem a város házában bevezeti őt a megszentelt imahelyiségbe, és szól:

2. „Karmata, te érzed szeretetünket, csupán a komolyságunk érthetetlen neked. Hogy mennyire fontos az irgalmasságban a komolyságrész, még megismered. Te tudsz a feladatodról és az iskoládról, hogy mi a rendeltetés. Ezért könnyen belátod, hogy minden ősi sugárnak meg kell nyilvánulnia neked és mindazoknak, akikre különös missziót bízta. Nagyobb munka, nagyobb érettséget követel, amit csak nagyobb terhek egyenlítenek ki. Csak jó teherhordozók jó erőhordozók!

3. Te azt gondold, hogy a terheket hordozó erő a Teremtőtől hagyományosan előtérben állna. Amennyiben a

felépítésre gondolsz, ahol előbb az erő van, hogy azon megerősödjék a mű mint önhordozó, akkor igazad van. Mivel az Ős életelvében így van lerögzítve, mindig csak az erőmag kapható meg, melynek a kiterjedő képességét a gyermek annál kevésbé méri fel, minél jobban önállóan használja. Az erőáradás használatával ez kiderül! Minél többet tevékenykedel, annál jobban fokozódnak az erőd. Te azt gondold, hogy azt kellene mondanom 'az Atya ereje'. Nos, nekünk elsőként teljesen magától értetődő, és ez az ismeret a mi egész alaptehetségünk, mellyel sáfárkodhatunk. A kamatozás a mi részünk. Azért mi nem beszélünk e tényről, hanem abból cselekszünk.

4. Nemrég mikor neked lakomát akartunk készíteni, arra kértél, hogy ne tegyük. Komoly munkára akartál előkészülni. Mivel a kérelem javadra vált, szívesen teljesítettük. Később aztán egyik-másik dolog nehezebb lett számodra, mint gondoltad. Titokban kérdezed, hogy hol marad a szelídség, az irgalmasság öltözete, és hogy itt nálam szigorúbb, mint Uránielnél. Vajon más történik a kérelmed beteljesülésénél? Minden tulajdonság birtokolja a többi a teremtésre illő részben, mely egy teljes napi munkát és még többet teljesíthet, mint maga az alaptulajdonság. Ha nálam a komolyság is intézkedik, akkor boldog lehetsz, hogy az irgalmasság által még mélyebben behatolhatsz a komolyságba. A házamban minden sugarat még egyszer felülvizsgálunk szent egyesülésben; mintegy záróvizsgát végzünk.

5. E tekintetben dereng neked, és most még egy mélyebb dolgot hozzáfűzünk a szemlélődéshez. Az Atyának öröme csak előrehaladásra akartál gondolni. Megmutattam neked az adományozás és elfogadás örömét, mint szép célt. Ehhez ragaszkodtál is, de már nem érezted igazi örömet. Ellenkezőleg úgy látszott, hogy eltűnik,

és a komolyság terhedre esett. Ó Karmata, mivel érettebb lettél, többet mondhatok neked erről. Az irgalmasságból eredő öröm utolsó következtetésben csak a munkateljesítés útján kapható meg, csak az elért célban! Ez az öröm – mint egyike a legnemesebb javaknak – nem hever az útszélen! Csak akkor ragyogtatja fel a legszebb fényét, amikor örömmel végzett fáradsággal vívják ki maguknak.

6. A kivívott dolgok az irgalmasság koronája – a győzteseknek kiosztva. A győzelem díja nem olcsó talált áru! A legvilágosabb drágaköve, a kristály, örömét leli a mások örömeiben! Más gyermekek elért céljainak önzetlenül örülni az irgalmasság fő-lényrésze. Ugyanolyan mértékben vonatkozik ez a szívbeli bánatra azokkal szemben, akik az igazság útját nem ismerik fel, vagyis nagy nehezen jutnak előre.

7. Az elnyerő öröm a szeretetben rejlik, mert aki szeretetet ad, szeretetet arat. Adományozó és elfogadó szeretetből születik az adományozót és elfogadót egyesítő szívesség. Ez megnyitja az utakat mind a magas adományozó önzetlenséghez, anélkül hogy elfogadásra gondolna. Aki így ad, kétszeresen ad. Ez az adományozás az irgalmasság gyökere! A Földön kevés szívesség létezik, és a szent öröm gyéren járkal. A földi gyermekek számára az istentisztelet nehéz dolog. Az önalkotta muszájból sokan nyakas szigort alakítottak. Ez sem nem tetszik az Atyának, sem nem használ a szent művének. Abban hiányzik minden szívbeli öröm és Isten iránt való kedvesség. Az 'ügynevezett öröm' az Úr szolgálatán ugyanaz az ámitás, mint a szigora és muszája.

8. Most pedig tapasztald meg az én tulajdonságom szívességét, és egy igazán jelentős részét vidd el a

Földre. Púra megmutat neked valamit a szabadra nyíló kilátásnál, és mikor hívlak, gyertek mindketten.” Gábrriel néhányszor ide-oda járkál, még a nagy főcsarnokhoz is. Karmata szíve gyorsabban nem doboghat. Vége: itt a pillanat.

9. A megszentelt helyiségben áll egy kis asztal, melynek a felső helyén az Atya ül. Jobboldalt ül Gábrriel, Púra baloldalt. Az Atyával szemben van egy üres hely. Kérdések merülnek fel: Hát ez a helyiség nem csak komoly szemlélődésre való? Ne csak erőt merítsünk a forrásból a teremtő Atyával való összeköttetésből? Vajon nem csak a szent Paphoz való áhítatos fohászkodás, vagyis az Istennek járó teljes odaadás helyisége ez? Karmata soha nem látott eddig lakomát a megszentelt (ima)helyiségekben. Habozóan engedelmeskedik az Atya meghívásának. Netalán mégis őmiatta készítették a lakomát? Azt, hogy miért van így, nem tudja. Púra először az Atyának adja az arany tálakat, azután Gábrrielnek és utána Karmatának. Utoljára meg magának vesz ki a sok finom ételből. Az étkezés után az Atya Karmatához fordulva szól:

10. „Karmata fiam, nem csak te csodálkozol ezen. Még maga a nagy Gábrrielem, minden örömhír hirdetője is kissé meglepődött, amint szavamat meghallotta szívében. Igazad van, hogy én szenteltem meg a belső helyiséget benső elmélyülésre. Egy dolog azonban feltűnt neked, hogy nem szóltam az étkezés során, s a fejedelmeim hallgattak. Öröömre akartál cselekedni. Vajon ne keltsek visszhangot azáltal, hogy most szívélyesen találkozzom veled?! Úgy véled, hogy mindenkor elsősorban Én vagyok az adományozó rész. Ez az ismeret a nekem kedves gyermeki alázatodban rejlik. Ám híjával van a világosság egy részének, mely az alázatot magas

örömmé is változtathatja. Gábrriel már adott neked abból egy jó sugarat.

11. Én vagyok az adományozó mint Első és Utolsó. Minden kölcsönös adományozás és elfogadás közte van. Vedd ezt a gyűrűt, és viseld a jobb kezeden! Ez a veled kötött szívélyességem szövetségét ábrázolja." Az Atya egy ezüst tálban odanyújt egy arany karikát, melybe vésvé van a kereszt jele.

12. „Karmata, keress a gyűrűn egy kezdetet. Ha nem lenne rajta a kereszt, soha nem tudnád, hogy hol kezdődik, és hol végződik! Ennek két jelentősége van. A kereszt egyenes botja Magam vagyok, és a beillesztett harántbot a Magammal összekötött gyermekművem. A kis keresztfát mindig a nagy egyenes fára erősítik, és nem fordítva. E szent jelen felismerhető mindennek a kezdete és vége, egyúttal a végtelenségem, az alfám és ómegám!! De a keresttől ismét a keresztig egy sima pálya van minden gyermek számára, melyen szabadon járhat. De ebből nem tűnik fel mindig, hogy mikor vagyok Én vagy a gyermek az adományozó, illetve az elfogadó. Most te voltál az adományozó, és teljesen jogosan bekövetkezett a visszhangom. Hogy ebben szintén megláss egy fokozatot, melyen te újra az elfogadó leszel, ezen ismeretned van egy kis híja. Látod, az adományozás és elfogadás közti elválasztás nem fog neked könnyen sikerülni. Ezt cselekszi a nagy kedvességem valamennyi gyermekem iránt!!

13. Ugyanez vonatkozik a hét tulajdonságra is. Mind-egyiknek megvan a hatalmi és hatóköre, a sugár mezeje, melyet egy fejedelem igazol. Elválasztásuk a hordozók által és a teremtés alakításból adódik. Most pedig mind-egyiket megtaláltad az irgalmasság házában, kiváltkép-

pen a komolyságot, s ennek következtében nem tudod, milyen alkatúak a tulajdonságok külön-külön. Egy tulajdonságot sem választhatsz el a másiktól, mert a lényem egyesített világosság kifolyásban nyilvánul meg a teremtéssel szemben. Ha egy vagyok Magamban, hogyan tudna egyik-másik rész magában külön tevékenykedni? Sokféleképpen nyilatkoztatom ki Magam, és abban nincs lény- vagy tulajdonság-elválasztás! Bár láttok Engem valamilyen formában, s még sincs betakarva az ősi lényegiségem többi része. Azonban még a betakart lényrészeim is teljes érvénnyel hatnak a kinyilatkoztatásom egységében, csakhogy a gyermekeim üdvössége miatt láthatatlanul.

14. Te alig ismerted fel az alap-életsugarak egységét, nem is szólva a teremtésre vonatkozó elválasztásról. Azt gondolod, hogy a fejedelemházak különböző voltából arra következtethetnél. Nos, az elválasztás megvolt, de nem a tulajdonságokban, hanem csak mindegyik vezetésben. A földi emberek különbséget szeretnek tenni, hogy vagy szomorúan panaszkodjanak Nekem, vagy öntelten túltegyék magukat a szegényeken. A lényegeséget alkotó különbséget nem ismerik el. A két alaptörvény okozta nagy kölcsönhatás kiegyenlítődik ebben is. Hiszen az egység megkívánja a jellemvonástól az elválasztást, miként a valóságosan létező elválasztás életet adó egységre vezet. Egy elválasztható alkotás soha nem az Én személyes ősi ügyem, hanem alkotói ügyem a mű számára!

15. Nézz a rend és akarat lényegességére. Minden sugárnak van saját funkciója. Ha belső voltuk kifolyásában el lennének választva, akkor a kozmikus létnek és a gyermekműnek hamarosan össze kellene dőlnie. Ugyanez illeti mindegyik tulajdonság összeköttetését. Ha

csak egy alapsugár kioldódna a hétágú csillagból, az összes mű hanyatlásnak indulna! A hozzáférhetetlen lángfényben lakozó szent Ós-Énem hét részt birtokolja, mint mindegyik gyermek. Ha neked csak egy főtág hiányzik, Karmata, satnyán élsz tökéletesedésre való kilátás nélkül. Mivel Én örökké tökéletes vagyok, lehetetlen kikapcsolnom valamely alaprészemet a lényemből. Az Énemnek össze kellene zsugorodnia, következőképpen a műnek is.

16. A bölcsesség betekintést enged a teremtés mélységeibe. De ha abban nem intézkedik a komolyság, akkor abból a látásból elvesz neked a lényegesség. Azután nincs anyagi elképzelés, sem magáévá tevés, sem összeköttetés. Egyik tulajdonság feltételezi a másikat. Ha csak egy is hiányzik neked, nem vagy a teremtés megáldott életrésze.

17. Világosságbeli jó gyermekként az Irántam való tiszta szeretetből némelyik kis közbülső fokozatot megrövidítheted ugyan, hogy minden egyes célt hamarabb elérj. A szeretet kedvéért elismerően meg akarom áldani. De – hiányzik a türelem, mely a legkisebb dolog kifejlesztéséhez is hozzásegít. Türelem nélkül, Karmatám, nem üdvözlne egy gyermek sem, mert nélküle az alkotói impulzusom az akarat által egy lehelet alatt egy egész mindenséget képes teremteni. Az alkotói impulzusom olyan óriás, hogy arról nincs kinyilatkoztatás! A gyermekek legmagasabb boldogsága az útjuk szabadságában rejlik, melyen lassan vagy gyorsabban haladhatnak. A gyorsabb haladás csak úgy éri el teljesen az igaz érettséget, ha a legkisebb fokozatot sem hagyja ki. A türelem az út alapos végigjárását követeli, ami a rendre és akaratra támaszkodik, miként a helyes betekintés és mélyebb kikutatás a bölcsesség és komolyság által történik.

A személyes jellemvonásokban mutatkoznak elválasztva a tulajdonságok. Azonban csak egységesen-egyforma alkalmazással nyerik el gyermekeim a legboldogítóbb nemes célt.

18. Most szeretnél még valamit megtudni az irgalmasságról. Ebben Gábrielem a kiváló tanítómester. És mivel tanulóknak fogadott, úgy tárja fel neked, hogy ne maradjon rejtély előtted. Most pedig megáldalak titeket, és béke legyen veletek!" A megáldottak mélyen meghajolnak, és egy hallelujával hálát mondanak.

19. A fejedelmek rövid időre visszamaradnak a megszentelt, gazdagon megáldott helyiségben. Azután elvezetik Karmatát a Garapea nevű ősi központi Napra egy csodálatos fehér templomba, melyet Urániel egykor egy kőből épített. Ez egyforma nagy, gyönyörűen ékesített, négybe osztott csarnok. Az első csarnokon olvasható a ragyogó szó: 'irgalmasság'. mialatt a másik három csarnok kapuin a következők láthatóak: 'szeretet-türelem', 'komolyság-bölcsesség', 'akarat-rend'. Az első csarnokban két hatalmas nyílást összekötő sugárzó ív alatt alkalmas pihenőhelyek vannak. És Karmata itt kap további oktatást Gábrieltől.

27. fejezet

A leggyönyörűbb: Isten szemlélése. Mély betekintés a teremtési folyamatba. Egy örömlakoma nagy áldása

„**K**armata, te csodálkozol e templom dicsőségén. Titokban foglalkozol a kérdéssel, hogy a többi fejedelemnek miért nincs ugyanolyan temploma. Megnyugtatódsodra szolgáljon, hogy minden ősi központi Napon áll egy olyan imatemplom. Amde nem mutatták meg neked, mert a fejlődésed még nem tette lehetővé. Tudd meg:

szent rendből kifolyólag, melyben a legmagasabb szeretet munkálkodik – még ha betakarva is, csak különös misszióra alkalmas gyermekek térnek be földi útjuk előtt. A többiek csak később, amikor a Földről való visszatérésük után elérik a szent várost. Mert az Ős-Atyának bemutatott legmegáldottabb szeretet az imádás áldozatában rejlik. Persze, hogy ez (az imádás) csak szorosabb világosságbeli központban történhet meg tökéletesen.

2. Te azt hiszed, hogy a szentély össze nem hasonlítható ezzel a csarnokkal. Ó Karmatám, menj a szentélybe, miután láttad ezt itt, az érzékeid szinte eltompulnak a pompa láttára. Isten nagy atyai jósága csak annyit nyilvánít ki a gyermekek boldogságáért, amennyit el bír viselni a gyermek kedélye. Te soha nem néztél körül a szentélyben: az Atya volt neked minden mindenben, az egész középpont. Épp ez szerezte meg neked a kiválasztást. Mert a világosságbeli külsőség is csak akkor vonja magára a teljes áldást, amikor Isten szent lényé a legnagyobb benyomást hagyja meg a gyermekben. Azért tanulj megismerni még több külsőt és belsőt.

3. Nézz keresztül a nyílásokon. Az egyik felmutatja neked a középpontot, az Ős szentséges szívét – működésben. A másik felmutatja neked az összes életet – a Teremtő művét. Az Atya szólt hozzád a hét tulajdonság egységéről és elválasztásáról a kölcsönhatásukban. Nos, itt van ugyanaz a kép a Teremtőre és az alkotásra vonatkozólag. Mindenesetre emellett figyelembe kell vened az esés megváltoztatta műrészit.

4. Sadhanától önkényesen alkalmazva, a nagy szabadságalapzat önjellegű kényszerré lett számára. Azáltal a teremtési pályák bár másképpen alakultak, de érintetlenül maradtak a műre vonatkozó feltételek. Hát hogyan

maradhatnak meghatározóak a szent ősi törvények, anélkül hogy a második alapzatot, a szabad akaratjogot ne korlátozzák, és mégis elérik a nagy célt?

5. Amennyiben a műre vonatkozik, a belső feleleted helyes: a rend kell, hogy legyen a végrehajtó alap-élet-sugár. Hiszen ez mindenkor az alapuralkodó marad, amíg szabad tudattal bíró gyermekek betöltik a mindenható teremtést. De az, hogy az adott cél mindenkori kihatása milyen alapon tervez, ez eltérő egymástól.

6. A teremtőség alapja a rend, mely elsőnek lett meghatározva a teremtés és teremtmény számára. Az Ős akarata a gyermekek javára betakarva marad, de – munkálkodóan! Ha a mű lefolyása alatt más domináló tulajdonságok lépnek fel, akkor ezek alapvetően le vannak rögzítve. Hogy minden nap egy különös célt kapott, ez már nem ismeretlen számodra, mint a megváltoztathatatlan beteljesülése sem. De Isten a teret és időt alárendelte bizonyos részben a gyermek szabad akaraterejének; és Ő 'látott' lehető ingadozásokat, még némely gyermek pályájának a változását is. Tehát elejétől fogva nem volt meghatározva egy merev műlefolyás – még a szükséges változások sem egy kerülőút által. Okozatilag ez nem volt a Teremtő akarathatalmában.

7. De ha ez úgy lett volna, akkor minden megengedés Istentől egy előre elrendelt fejlődést jelentene a teremtményi akarat szabadság ellenére is. Ezzel minden szabadság alapzat illuzórikus¹⁰ lenne. Csak a teremtést illető törvényesség elrendelt, azaz a kezdet és a vég, de nem kényszerű jelenségek. Ebből felismerhető, hogy a gyermek útjai nincsenek törvényesen alapozva a Teremtő

¹⁰ illuzórikus: hiábavaló

rendjére. Már azért is nehezedre esik eltalálnod az igazat, mert nem akarsz egyet sem az élet szent alapsugárai közül jobbnak tartani.

8. Nem is szabad úgy lennie. Mindegyik tulajdonság szolgálhat a rendnek mint másoderő vagy kiegészítő erő. Mégis egy sem áll előbb vagy hátrább, egy sem marad tevékenykedés nélkül! Ha úgy volna, akkor a rend feltétlenül a legnagyobb tulajdonság kellene, hogy legyen, bizony – mintegy egyedüli hordozója lenne a műveknek mind, melyeknek ő a változtathatatlan főokozója. Most egyúttal meg van magyarázva a gondolatod a teremtésre és teremtményre vonatkozóan. A teremtés az összes létezőkre vonatkozik, a látszatra. A teremtmény viszont önmagában a lényeket alkotó megváltoztatható gyermek. Egy gyermek e teremtési nappalon más pályákat okozott magának, és ennek következtében az összfejlődés egy részének is.

9. A mindennekfelett örökkévaló Ős-Isten előre meglátta e fordulatot, és még a fordulattal együtt is teljesen alkalmas volt a művének, mert az esés nem volt alárendelve a mű lefolyásának, hanem az (esés) keletkezésekor csak be lett illesztve. Ebben csodálatosan megnyilvánul a tulajdonságok egysége és elválasztása. Teremtési társként, mely szent feltételek útján az előfejlődést műveli, a legalkalmasabb a rend, akarat, bölcsesség és komolyság, azonban a türelem, szeretet, és az irgalmasság egy a gyermek szabadságába vezető alapzatnak tekintendő. A négy meghatározó sugár¹¹ a formailag tökéletes szubsztancia hordozója, ezzel szem-

¹¹ (rend, akarat, bölcsesség, komolyság)

ben a három hordozó sugár¹² a keletkezendő műben képezi a nagy erőt. Ezek szabad járást biztosítanak a teremtményeknek anélkül, hogy elengedjék őket a kezükből. Ez a kézből-nem-elengedés a két csoport kapcsolatában és az áldásos kiegyenlítésükben rejlik.

10. Az Ős cselekvés évének hatodik napja az első (nap), melyen a teremtményi szabadság legtágabb teret kapott. Dominánsként csak egy hordozó alap-életsugár volt képes hatást kifejteni – minden tekintetben a gyermekek hasznára. Értsd helyesen, ha mondom: Az Ősnek nem volt könnyű csak egy tulajdonságot nyilvánvalóan melléje állítani a rendnek, mert annak akkor is szükségszerűen áldozathordozóvá kellett volna válnia, amint Isten útja a Földön be is bizonyította. A magának adott eleve elrendeltségtől függött az Ős áldozatának első oka. Valóban, egy gyermek sem – még én sem – fogja megérteni valaha annak a teljes jelentőségét, amivel az Ős Magában küzdött a kiegyenlítésért, melynek Teremtőt és teremtményt a legnagyobb egységre kellett vezetnie és eltartania, még az esés okozta úton túl is az áldozathozatali útig és annak a szent elvégeztetettéig!!

11. Te az irgalmasságra gondolsz, melynek a koronaszimbóluma az ‚elvégeztetett‘. Nos, ez a tulajdonság részes, mint mindegyik tulajdonság, mégis az alapzatalakításban két okból nem lehetett uralkodó. Fenntartva a koronázásra elsősorban ez az egyedüli tulajdonsága az Atyának, mely láthatóvá lesz, ha az esés okozta mű már nem létezik, másodsor a teremtési napja még hátra van: a hetedik szent pihenőnap. Felismered a szeretetet mint a nagy nappali fényt, főképpen a keresztet, a sze-

¹² (türelem, szeretet, irgalmasság)

retet nappali jelét és szimbólumát, mely beragyogja az Ős áldozati útját. Továbbá ismerd fel, hogy milyen szigorúan rendezett menetben a legkisebb és a legnagyobb végtelen harmóniában egyesül. Mindezt felmutatja neked a két nyílás.

12. A jobb kilátásban az ősi centrum középpontjából való működést látod mint szívet, melyben a rendnek van az alaptevékenysége. Vajon a szívnek nem kellene-e az Atyalényt képviselnie? Nos, Karmata, ha csak az Atya lépne előtérbe, valóban, a teremtés aligha tudna a gyermekek számára teljesen szolgálatkész lenni! A szívben négy kamrát látsz. A kamrák egyformán és egyenlő arányban adnak életet és tevékenyek. A Teremtő jobb szívkamrája. fölött van a papi és amellet az isteni (szív-kamra), mely a bal kilátásban mutatkozik. Annak a középpontjában felragyog alapzata társként a szeretet. És ez, Karmatám, mi vagyunk, az Atya gyermekei. Azért van az Atya-szív-kamra az isteni alatt, úgyhogy a szent életkeringés mindig megtalálja a tökéletesedését.

13. Most figyeld még meg a nyílásokat összekötő ívet. Már nem kételkedel, hogy az ív folytonosan gyümölcsöző kapocs minden egyedi rész közt: a Teremtő és mű, Pap és szellem, Isten és lélek, Atya és gyermek, egység és sokféleség, belső és külső, feltétel és szabadság közt! Nincs egy szent, igaz elválasztás sem, mely nem hordaná magában a legmagasabb egységet! Minden és mindegyik a nagy ősi egységből, az Ős-Istenség életszívéből keletkezik!!

14. Vidd az utadra e világosságot. Miután megkapod az áldozathozatali felszentelést, gondolj arra: az Egytől keletkeztél mint az egységnek része, és az Egyhez kell törekedned, hogy ismét az egység részévé légy. Tehát: a

középpontból kiindulva – minden teremtési mezőn át – ismét megérkezve a középpontba! Ez tökéletesedés!! – Nos, a csarnokot hagyjuk el. A többi hármát még tekintsd meg röviden. Ha mögötted lesz a Föld, majd kelőn megérted.” A fehér templomban való időzés után visszatérnek a városba. Karmata még némely gazdag áldásban részesül. A házában Púra átvesz Karmata előkészítésének egy további fontos részét. Púra szól:

15. „Kedves Karmatám, a helyiségünk azonnal emlékeztet arra a lakomára, melyet itt készített nekünk az Atya. Ismét összehasonlítások szállnak fel a csodálatos megjelenésű ismerettemplom miatt, és a mi házunk nagyon egyszerűnek tűnik neked. Nézz csak egyszerűen körül pontosabban! Amikor itt voltál, mindig elmélyültél, vagy csak áttekintettél a szentélyhez. Szemügyre vetted-e már a finom ornamenseket a falakon, a boltozaton és a padlózaton? Nemmel felelsz, és nem is tudod, hogy mi történik veled. Egészen máshova érzed magad elragadtatva. Azonban te itt vagy. Nem a helyiség alakult át, Karmata, hanem a növekedésed következtében többet látsz, mint azelőtt. A megváltozásokat rajtad az Atya lakomája idézte elő, és most te is tudod, hogy miért az egy „örömlakoma” számunkra.

16. Ha földi utad után belépsz majd a szentélybe – mégpedig a második ízben –, akkor majd meglátod az egész csodálatos dicsőséget, az Isten Szentségének dicsőségét! Vajon van-e az egész univerzumban más, ami szebb és tökéletesebb lenne? Vagy egy Nap a legnagyobbak legnagyobbja közt, mely képes volna világosabb fénnel ragyogni, mint a szentélyben levő Ős-Nap! A fehér templom dicsősége különösen feltűnt neked, mert részt vettél az örömlakomán, és az Atya nem volt jelen személyesen. Ha pedig jelen lett volna, csak Őt nézted

volna. És, Karmatám, ezzel látod is a Legjobbat!! Ez a gyermek szeretetáldozata bemutatva az Atyának, mely a teljes egységre juttat az örökkévaló szent Őssel. A szentélybe való első belépéskor visszatérése után csak az Atyát fogod látni, és a megpillantásban imádván teljesen leomolsz. Ez egyúttal az elért belső alapzat, mialatt a második látásnál a külsőnek érvényesülni szabad, és muszáj is.

17. Nem előny, ha étkezni szabad az Atyával a megszentelt helyiségben. Mi, elsők is, nagy teremtési fordulatokkor még a szentélyben is lakomát ültünk. Ez nem jelenti, hogy az Isten szeretetében magasabban állunk, hanem inkább nagyobb munkateljesítést vár el tőlünk mind az Istenség, mind a mű. Mindegyik gyermek feladata szerint kap világosságot az Ős világosságából. Egy teremtési fordulópontig kell, és muszáj is megszerezni e világosságot mint tulajdont, és kellett is vele addig sáfárkodni.

18. Az ősi, szentséges forrás nemz minden életet, eltart, és tökéletessé tesz. De minden folyó elszivárog, ha forrása kimerül. Így az elnyert világosságtulajdonnak időről időre szüksége van új erőkre. Önmagában véve ez folytonosan végbemegy a Teremtő és teremtmény közti műbeli kapcsolat által. Ez (a kapcsolat) fokozódik, mihelyt egy gyermek kapcsolatában tudatosan él. Különös műveknek szükségük van kiegészítőre, mindenekelőtt áldásra a nagy gyermekereg számára. Ez javunkra válik az együttlétünkkel a lakománál. Mikor az Atya is jelen van, akkor az elfogadókat felkészíti, és megerősíti jelentősebb tevékenységre. S ha azonkívül a szentélyben, vagyis egy ház (megszentelt) helyiségében történik, akkor az átfogó jelentőségű a teljes-mű számára.

19. Nagyon is azon múlik, hogy milyen utat kell megtenni, és melyik feltételnek van alávetve. Azonban a gyermek saját dolga, hogy azt miképpen teszi meg. Egy lakoma alatt annyi erőt kap, hogy sikerül megbirkóznia az úttal, és feladatát megoldhatja. Te azt gondold, hogy a Földön nem tudnak semmit erről az erőről, és eszerint nem is tudják alkalmazni. Csak ne gondold ezt, Karmata!

20. Minden erő hatékony marad, még ha nem is érzik! A te utadon a lakoma ereje csodálatosan ki fog alakulni. Érezni fogod anélkül, hogy tudatosan tudnád. De a személyes hasznodra úgy fog látszani, mintha csak közvetlenül folyna be, ami kiegészítően úgy is történik. Az Atya adományával együtt elvárnak tőled egy önkéntesen elvállalt külön kötelességet, azért hajolj meg alázattal e dicső adomány előtt.

21. Ne véld magad nagyobbak egy gyermeknél sem, mert az egy kis szívbeli erővel könnyen képes teljes örömet szerezni az Atyának, ha dolgait hűségesen végzi. Sem az adomány, sem a feladat nagysága nem eredményezi a tökéletesedést, hanem egyes-egyedül a teljes mérték! Minden világosságbeli öröm legmagasabb áldása a különbség által adódik. Kölcsönösen adni és elfogadni – mint önszántából való szolgálatkészség – tökéletessé tesz minden művet.

22. E tanítást teljes igazában befogadtad, és szép alázat sugározza be szívedet. Némely dolgot még magadtól elnyersz, hűséges szeretetkötelességből mutasd be azt az Atyának hálaáldozatul.” Karmata szerfelett áldottan érzi magát, hogy a hetedik fejedelmházban véget érnek a vizsgáútjai. Egy kissé türelmesnek kell még lennie, és

most szívesen az lesz, mert a lelke érettsége látni engedi a fedődést.

23. Közbe-közbe átél sok szép jelenetet. Gyermekseregek térnek be Gábrrielhez és Púrához. Sama is eljön, aki már befejezte a földi útját. Mily szép és mily kedves érettséggel bír. Karmata csodálkozik. Ujra felhangzik egy nagy hívás. Áldott seregek haladnak a szentélyhez. Kinyílnak a kapuk. Fény árad ki és be, áhítatosan térdepelnek a helyiségben ,harmóniában az Istenivel', míg egy kellemes hang hallatszik.

28. fejezet

Szent feltárások. A négy jellemvonás. Ős mint a nagy törvény

Gyermekeim! Akárhányszor megnyílik számotokra a szentélyem, dicsőségem sugarai elárasztanak titeket. Ti elsők ismeritek az intézkedő törvényeket: ti vagytok a hordozói, és Szellemem által a teljesítői. De a személyesen nektek szánt folytonos fokozódás újra meg újra újat idéz elő. Mindegyik új sugárzás magatokba fogadandó, mint teljesen jogosan megszerzett tulajdon. A felvetődő kérdésekre, hogy most a dicsőségemet miért érzitek belsőleg, de külsőleg még nem, erre azt válaszolom: Miként most érzitek a szent magasat, ezzel azt befogadtátok külsőleg is, belsőleg is. Azt gondoltátok, hogy még hiányoznék nektek valami? Figyeljete csak a szavamra, és hamarosan világosság száll rátok.

2. A teremtés ama képet ábrázolja, amely Bennem él. Tőlem eloldva mint duál¹³ az ősi, szent alkotás kezdése-

¹³ duál: kettőség

kor a teremtés egészszubsztanciája – mint „kívülem létező” – már nincs a Bensőmben. De – azért még sincs elválasztva a belső lényegiségemtől, hanem Bennem marad lehorgonyozva. Itt szemben állnak egymással műveim okai és okozatai. Magamban nyugszik a szent mélység; és minden magasság, messzeség és közelség az Én Énem, melyből műveimet formálom! Előttetek, a gyermekek előtt nyitva van, mégis titokban marad, mert a változtathatatlan fenntartja a szabad változtathatót, mint fordítva a változtatható fenntartása végett a változtathatatlanban az ok és okozat, keletkezendők és keletkezettek, létezés és tökéletesedés.

3. A négy dimenzió a lényem főalapvonása, lezárva szentségében a teremtmények üdvössége kedvéért, kibontakozva dicsőségében a teremtményi alkotásból lett gyermekek áldására, azonban mindkettő teli lüktető étellel! Semmi nem létezik élet nélkül, még az emberek számára fontos kőépítmények sem, bár élettelennek tűnnek. A földi emberek ámuldoznának, ha meglátnák a serkentő életet még a legmerevebb anyagi formában is, amit mulandó célra készítettek. Ha léteznék csak egy pici holt atom az általatok soha teljesen át nem tekinthető teremtésben, akkor Én nem lennék az, Aki vagyok az élet legszentebb teljében!!

4. Nézzétek a mélységben rendemet, és a Bennem előbbre helyezett akaratomat. A kettőből szilárdan lehorgonyozva – felszáll a finom életlehelet, mely a keletkezőkkel egybekel. Én vagyok a megosztatlan egység és egy megosztatlan sokaság, mely nem feltételezi egymást, hanem azonos struktúrájú¹⁴ lényében és működé-

¹⁴ struktúrájú: szerkezetű

sében: az ősi Énem részei! A sokaság, mely nem mutatkozik feltétlenül a különbözőségben, ez az egység tükröződése a megszámlálhatatlan változataiban a hatalom-, erő-, hatalmasság-, és erősségcéljainak. Egy alkotás sem keletkezett valaha csak egy részből, hanem mindig a kettőből. Egység és sokaság az Én és műveim! Hát a műveimet ugyan ki akarja elválasztani Tőlem?

5. Teremtőségemet elsősorban nem a gyermekek számára nyilvánítottam ki, hanem a mű számára – azonban nekik szánva. Ebben is látjátok az áldásos kölcsönhatást: felmérhetetlen lényegiségében a Teremtő a gyermek számára elsősorban az Atyát tárja fel. Amikor egy szív találkozik Vele a szíve legmélyében, akkor megragadta a Teremtőt is, Akinek imáadásában a gyermek énjét az Atyának áldozta fel, amiért a szentséges rendakarattól elnyeri az irgalmasságot.

6. Magasságban uralkodik az ünnepélyes Papságom. Abból folyik: szeretet és türelem. Különösen az esés számára Istenként szálltam le az ősi magasságból az anyaghoz, hogy áldva megmentssem. Istenként mutatam be az áldozatomat. De az áldozatbemutatás a Pap ügye volt! Ebből is kiviláglik a mű és gyermek számára a csodálatos kölcsönhatás. Az áldozat egy gyermeknek szólt. A Pap áldása ellenben kiáradt valamennyi gyermekre. Ha egy gyermek szeretettel és türelemmel felismeri a komolyság és bölcsesség szent voltát, akkor az én-egységébe fogadja a gazdag áradat sokrétűségét. Aki egységemet magában hordozza, az sokszoros áldáshordozója lesz a műnek. És aki a sokféleségemre törekszik, egyesül Velem, és maga is egy egésszé lesz, azaz egy a teljességre jutott (lélek).

7. Most foglalkozunk a harmadik ponttal. Ebben tevékeny az isteni hatalmasságom. Szemetek láttára megnyílik az Ős örökkévalóságának a tér- és időbeli mérhetetlen messzesége. Itt kezdődik a legnagyobb kölcsönhatás, nemcsak a második és harmadik lény-rész közt, mely meghozza a gyermekeknek a magasságot a mű által, illetve a műnek a gyermek által, hanem ez nyilván fennáll a Teremtő és Atya közt is. Ez (a kölcsönhatás) a gyermeket megtanítja felismerni a Teremtőben csak az Atyát. Erről még szó lesz a negyedik pontban. A harmadikról még több mondanivalóm van.

8. Csak tér és idő messzesége vezet titeket egészen a közelségemhez, bár egyikőtök sem tekinti át, sugármező sugármezőre miként tagozódik, és az erőszférák területei hogyan vannak felépítve egymás mellé, fölé és egymásba. Igen, az Én alakom fogható részetekre, mert hasonlít a tietekhez. Mégis benne lakozik az ősidő és őstér felfoghatatlan messzesége! A fejedelmeimnek fennmarad még az utolsó rejtély. Bár már régen tudjátok, hogy még akkor is minden Magamban lakozik, amikor kijelentem Magam a legkisebb gyermekeknek. Csak azt gondoltátok, hogy egy látható alakon kívül léteznék egy láthatatlan is a végtelenség számára, egy a legmagasabb gyermekek számára örökké hozzáférhetetlen ősi alak.

9. Ismeretetek ugyan helyes, habár még nem ama rejtélyt megoldó formában. Sejtettétek, de nem tudtátok, hogy az Ős-Énem még akkor sem választható el a nektek megnyilvánult alakomtól, amikor csak egy lényegiségben vagy alap-életsugárban mutatkozom meg. Igen, a láthatóvá vált atyai formám az Ős egészének egy része, ezt körülfogva és egyúttal benne nyugodva, mint a hatást kifejtő mágnespont és hatalmi központ.

10. Karmatám, tisztel téged a titkos kérdésed, hogy a szék előtt elhelyezkedő elsők miért hallják csak most ezt a szerfölött fontos kinyilatkoztatást, mert jóval aláveted magadat nekik. Ami az időt illeti, mondanom kell, hogy a Golgota az anyagban szélesebb körű ismereteket kellett, hogy nyújtson, mielőtt szó lehetne arról, amit a legmélyebben érint. A hazafelé vezető útján Sadhanának is el kell érnie négy fordulópontot. Most a másodikon van, és éppen azon van, hogy jól végezzen.

11. Az intézkedés a történés lefolyásában rejlik, és erőt nyújt neki, még ha nem is érzi nyíltan. Én kilesem minden dolog legalkalmasabb időpontját, és ez nem csak egy látható elfogadónak válik javára. Ami azonban az elsőim ismeretét illeti, azt mondom neked és nektek gyermekeknek: Ti ugyan halljátok a kinyilatkoztatásaimat, de ők a szavaim hallatára egyúttal kivívták munka szerinti tulajdonuknak. Ők ugyan a teremtési nappal folyamán belsőleg érezték a lefolyást, míg nektek még meg kell szereznetek osztályrészü. Ez jól fog sikerülni, ha megengeditek, hogy megtanítsanak titeket mindenről, amit most megtudtatok. Ebben is kiegészítik egymást a gyermek és a mű mindkettő áldására.

12. Most következik utolsó lénypontként a közelség. Ti azt gondoljátok, hogy e pontnak kellene tulajdonképpen az első helyen állnia, mert közelségemben vagytok a legboldogabbak, és mintha nem lenne semmi kiküszöbölhető nehéz dolog. Nos, majd meglátjuk! A változtathatlanság törvényében Atyává lettem. Továbbá az is változtathatatlan, hogy egy gyermekteremtény felismerjen és szeressen az Atyában mint az örökkévaló szentséges Őst! Az Atyát szeretni nem nehéz. Azonban a Teremtőt is szeretni olyan feladat, melyhez még a nagyjaim is csak szerényen közeledtek. Ezt pedig na-

gyobb beteljesedésben bízzuk az eljövendő üdvnappalra, mégis egy nappal előbb a földbe kell vetni a magot. E kinyilatkoztatással szívetekbe süllyesztettem az üdvösség szent és igaz magját, s mihelyt a nappal eléri a kellő érettséget, még az egész gyermekbirodalmat is bevetetitek vele.

13. Ami még nem teljes tudattal, látszólag hiányzik nektek, immár általam örökre megtermékenyített összejt. A gondolat, hogy teremtői kezemből származó mű vagyatok, egy igazán alázatos ismeretre vezet: sem nem kellene, sem nem szükséges, sem nem tudjátok kikutatni (a titkot). Megelégedtek, mint a számotokra kiszabott, egy a kelleténél nagyobb kegyelmi résszel. E résszel jobban tudtok eljárni. Elég az utatokat kezemben tudnotok. Ez a tudás – mint igazságos bölcsesség – nyújtja ama áldást, mely a magnak meghozza a legszebb érettséget. Ez az Irántam való igazi szeretetetek hálás gyermeki tiszteletadása.

14. Az ősi lényegiségem közelsége a hídív, mely a gyermekeket elengedi a messzeséghez, magassághoz és mélységhez, ahonnan visszatérve, valóban hálásan felismeritek majd az üdvközelséget mint nagy áldást. Amelyik gyermek keze mindig kicsordul, ritkán fogja tudni, hogy valóban mije van! Egy veszteség által – még ha átmenetileg is– nagyobbra becsülik a tulajdonértéket. Most már értitek, miért engedtem meg a keletkezőben levő esésnél, hogy a gyermek messzemenően igénybe vegye szabadságát. Bevetetve a szeretetből fakadó egész hatalmammat, hogy el ne bukjon, még a feltételes törvény egyetlen lehelete sem játszott közre, holott azáltal a szabadság nem szenvedett volna törvényszegést. Most aztán hallgassátok meg ezen igazság legmélyebb pontját.

15. Az esésnél nemcsak a gyermek szabadsága volt megkockáztatva, hanem okozatilag az Én szabadságom, az akaratom! Ugyan fel kellett volna-e áldoznom a szabad dicsőséges akaratomat, hogy eltűrjem, sőt elviseljem egy gyermek ellenakarát? Vajon az ellenszenvem nem volt híján minden életjognak az igazságtalansága miatt?! Ha el kellett volna tűrnom az ellenszenvét azért, hogy eltartsam a gyermekek szabadságát, valóban, akkor nem lennék az Ős, Akinek a legmagasabb életrésze a sajátos igazságos akarata.

16. Az esést nem kellett megengednem, hogy azáltal a gyermek szabadsága útján elérjem a célomat, hanem akartam! E megengedésben rejlik a szeretet legnagyobb csodája. Csak a részes kegyelmi igazság veszteségével tanulja meg Sadhana teremtési gyermek létére igazán becsülni, és gyarapítani segíteni a maga részére és minden gyermek számára. A közreműködésben rejlik az értékbecslés, ami megtanít alaposan becsülni minden ajándékot. Az együttműködő gyermek összetartja az Atya javait, egy nem közreműködő ezzel szemben elkötyavetyéli.

17. Nálam nincs ilyesmi, helyette akaratom az 'igazságos gondviselés'! Mivel valamennyi gyermeknek meg akartam tartani a teljes örömrészét, azért 'feláldoztam' egykor az Én akaratomat, és a teremtményi szabadságot a legmagasabb saját feltételes szabadságom fölé helyeztem! Ezzel egyúttal elértem két célt: Sadhana akarátát soha többé nem fogja fölé emelni az Enyémnek, másrészt következményül egy gyermek sem kerülhet valaha olyan tévútra. Továbbá szabad akaratból szolgálatra legkészségesebb gyermekké lesz a nagy cselekvő ciklusban!

18. Eme ‚cselekvés művében‘ egyre jobban megnyilvánul a negyedik lénypont mint Atya-Teremtő, hogy a ‚következmény műben‘ átfogóan felismerjenek majd mint Ős-Atyát. Azonban ennek a fokozódásait most még sejteni sem tudjátok! Igen, az Ős szent örökkévalóságának törvénye tér és idő, melyben Én, az Istenség élek, és ahol minden céljához jut! Minden törvényszerű befejezés csodás új műveket szül, a felépítésben és célban mindig változtathatatlan, viszont változtatható az abban bezárt irányban és haladásban. Minden, ami volt, keletkezik, van és lesz az isteni létem kifürkészhetetlen mindenütt jelenvalóságában, egyetlenegy érinthetetlen törvényen alapszik, mely akarathatalmában soha alá nem veti Magát, és semmiben sem enged. Ez a legmagasabb, mindig uralkodó törvény az Ős! Én, az Ős, Magam vagyok a törvény!!

19. Nézzétek, mielőtt megadtam volna egy gyermeknek az életlehetét, immár Mögöttem és Előttem is készen voltak hallatlanul pompás művek – folyamatukban befejezettek, a keletkezésük ébredésében szentségesen befejezettek! És az Ős fenségesen csodás cselekvő ciklusának befejezettsége is, az Ős nyolc éve szentséges komoly egyes nappalaival; alighogy életre kelt a második negyedében, már el is van döntve az ősi törvényben!!

20. Ősként örömet akarom lelni az immár Magamban befejezett művek létrejöttében, fejlődésében és befejezésében. Ősi tér és ősi idő lévén, ez okból adtam Magamnak a formát, mely gyermekeimmel együtt átéli az időt a térben! Ők is átélik Velem, az Atyával, az örökkévaló Teremtővel. Az Atyában éppen úgy él az érinthetetlen(ség) is, mert az ősi törvénynek nem kell előbb valamit ábrázolnia, hanem már egy terv születésével elkészül a célbefejezettség is! Csak az öröm teszi magának

szükségessé az időt valamennyi mű megtekintésére, együttérzésére és vele való átélésre.

21. A fejlődési időszakban, melyben ti szolgálatra készen álltok, bennetek, minden élőlényben, sőt magában az anyagban is látom Én a magasztos megvalósításon, mindig látom az Én végrehajtáson!! Én gyönyörködöm a jól sikerült művemben. Ez már nem jelenti, hogy „majd sikerül!” Csak a gyermekek számára van keletkezés, ami keletkezett. Ha az örömöm felüdült, az ősi törvényem újat, hasonlíthatatlanul nagyobbakat alkot. De előbb részesüljétek az ősi örömben, mely egy új „talajt” szerez, hogy Velem együtt egy új, szent év-földet megműveljétek. –

22. Most vegyétek szent áldásomat és békémet. Veletek vagyok, mint ti is Velem és Bennem örökké éltek. Ámen.”

29. fejezet

Egy halleluja–hálaadás. Karmata utolsó előkészülése. Betakart kinyilatkoztatásokról szóló világosság

Szent csend! Mély tisztelettel meghajolnak az elsők, imádva térdepelnek a gyermekek. A szemlélésben felismerik a nagy beszéd értelmét. Egy halleluja felzúg, mint a szentély alig hallotta valaha. Hálaadás hullámai hallatszanak túl a városon a messzebb szférákig. Ez visszatér áldott visszhangként magas örömnél erőfolyamában. A gyermekek felállnak, közelre lépnek, körülveszik az Atyát, látva Őbenne a szeretetteljes Teremtőt is. Őneki ajándékozzák az örömet, melyet az Atya látni vágyik alkotásától. Minden gyermek az Atya kebelén nyugszik – végtelenül boldogan. Rafael megáll a szent tűzhely mellett, és szól mindnyájuk számára:

2. „Szent és mindenekfelett szeretetett Atyánk! Csodásan kinyilatkoztattad magadat. Dicsőítünk, áldunk, hálát mondvá dicsérünk! Jóságod oly messze ér, mint ameddig az ősi törvényed megváltoztathatatlan pályákat alkotott! Ki akarja kikutatni? Az ősi alapodból valóságos alakban jöttél el azokhoz, kik ebből származnak! Halleluja! Nem fog sikerülni nekünk, hogy felfogjuk mélységes tanításodat, mert mélység mélységre következik. Mégis az abból fakadó osztályrészünk a jóságod, ki-ki megkapja kellő mértékben. És ez a te örömed!!

3. Taníts meg minket, ó jóságos Atyánk, hogy mindenkor teremtési örömeidre éljünk, add meg, hogy adományozókká legyünk. Tölts el minket, hogy a műveid számára kicsorduló edényekké lehessünk! Hadd szálljon ránk a világosságod áldása; az ősrök világosságbeli törvényből fakadva, gyertyatartóid legyünk, amint Te minket olyanokká tettél. Abban lásd meg a szentséged örömeire való világosságodat is! Halleluja! Kérünk, nyilatkoztasd ki a rended útjait, általunk teljesüljenek be.” Rafael halleluja-kiált(oz)ásait meghallják a gyermekek mind, és még egyszer ismét kitör a szent ujjongás. Az Atya szól:

4. „Gyermekeim! Rafael helyesen szólt. Minden nappali munka rendűtjai átalatnak alakuljanak. Azért elindulunk a teremtési rendhelyekre, ki-ki a magáéra. – Karmatának még csak annyit mondom: Az irgalmasságot bizonyos feltételek alatt magatoknak kell elnyerni. Az irgalmasság szférájában van ugyan két különös lépcsőfok. Ez megvan a többi szférában is, csak más törvényes intézkedések érvényesek. Az elsőt (lépcsőfokot) Én készítem elő nektek. Ezt mindegyik gyermeknek meg kell tanulnia, ha a másodikat is el akarja érni. Karmata Gábrielnél tanulta

meg ezt felismerni. Mivel igazi öröömre kötelességtudással fáradozik, fel is ismerte.

5. A második fokozat minden gyermek saját ügye. Ez még előtted van, Karmatám. Azért készülődjél, készülődjetek, ti gyermekek! Hamarosan megkondul egy harang, mely által megnyílik a kapuk egyike. Minden kapun keresztül leszáll egy külön világosság a szegény mélységbe, és mindannyiszor felágaskodik az, de erejének szivárgásával.

6. Ameddig Gábielnél és Púránál időzöl, maradj egyedül, mert ez érettségedhez hozzátartozik. Ezen idő alatt, Samám, kertem szép virága, a szentélyben vagy pedig Rafaelnél tartózkodhatsz. Egy kedves kíséző maradjon veled, míg Karmata be nem fejezi földi útját, és azután ismét egyesülve a világosságban lakozhattok. Cebulah¹⁵ – mondja az Atya – aki már több ízben jó földi angyalnak bizonyultál, maradj hosszabb időre a világosságban, és ne menj már ismét az idegenbe. És ti gyermekek, akik már egy-két ízben voltatok a Földön, járjatok az utatokon áldásos kezem alatt. Látjátok az eljövendőt, amire fel kell készülnötök. Hatalom, erő, hatalmasság és erősség a segítőtök. Ámen!” Még egy halleluja felhangzik, és dicső énekkel és hangszerkíséréssel a sereg elhagyja a szentélyt.

7. Karmatának, aki az Atya szavait mindennek alapjául veszi, egyre tisztábban és behatóbban nyilvánul meg a teremtési mű, a mérhetetlen teljesség, a gyermekeknek a műbe beleszövődött egyedi útjaik, a mindenféle rengeteg Napok és csillagok csoportjainak hatalmas rend-

¹⁵ Cebulah: Parat seregéhez tartozó; mindkettő vezérlő-angyal

pályái. Ott is megvan mindegyiknek a saját útja. Mégsem keringenek elhagyatottan vagy egyedül.

8. Míg Karmata a szabadra nyíló kilátásból szemléli a szentélyt, észreveszi, hogy a világosság egyre erősebbé válik. Hamarosan felismeri, hogy nem a világosság gyarapodik, hanem ő egyre jobban képes felfogni. A világosságbeli szemlélésében látja a saját útját. Hosszabb időre csendesen elmélyedve marad. Amit a szíve elnyer, azok nemes javak. Soha el nem veszíti őket – még a Földön sem. Belépve a megszentelt helyiségbe, csendesen maradnak a fejedelmek, hogy Karmata benső, mély magába szállását a szükséges teremtési munkára irányítsák.

9. A szentély fölötti világos felhőből kiáradó sugár betakarja Karmatát. Megrendülve belsejéig, alig bír egyenesen állni. Gábiel és Púra segít szelíden, hogy az áldás által ránehezedő terhet kibírja. Bár teljesen éber a kedélye, mégis szinte öntudatlanul átélte a szent csodálatosat. Nem tér ki előle, a lelkét egyszerűen a világosság áradatába veti a forró kívánsággal, hogy mindenkor rejtve, valamint nyugodva legyen az Atya kebelén. – A Szentnek a hangja! A mélyen meghajolt gyermekhez átfolynak a paradicsomi áradathoz hasonló szavai, melyek szépségben, erőben, fenségében és mégis gyengéd csapásokkal keresztülsietnek a szent tájakon.

10. „Karmata fiam! Atyai örömmel láttam az utadat. Gyermekies tudással közeledtél a szívemhez, és Nekem áldoztad a szívedet. Bizony, szeretetem kezéskedni fog érted. Olyan szavakat hallasz, melyek értelmét nem érted. Csak a szívem és szíved közti szoroson fűzött kötelet érezve, eltölt hálás alázattal. Ezzel elnyered ama

nagy kegyelmet, hogy a Földön fel szabad tárnod a nagy szeretetemet.

11. Készülj fel! Tekints még egyszer vissza az elnyert szent adományokra. Egy tekintettel mindent felfogva, csak előre nézz. Semmit sem veszítesz! Egykor majd megtalálod az egész életed kezdetét és végét egy ,nagy kép' gyanánt az Én létemben, mely sem kezdetet, sem véget nem ismer. Egy új gyermek-kezdetben végtelent láthatsz, és minden befejezésben megszámlálhatatlan új keletkezik. Akkor majd meg fogod érteni te is, mint a kedves nagyjaim, hogy Ki és Mi vagyok! Minden mű meg kell, hogy kapja egykor a legnagyobb világosságot, melyben a gyermekek számára megnyilvánul a szent megvilágosodás a Teremtő és teremtmény közti titokról, a Pap és szellem, Isten és lélek, Atya és gyermek közti legmagasabb igazságról.

12. Egy olyan kinyilatkoztatási aktus folyamán feltárulnak az ősi mélységem mezői. Ebbe (a mélységbe) bemehetnek a legérettebb gyermekek, és lehetővé teszi, hogy a gyermek szerinti legmagasabb értéshez képest áhítattal fel tudják fogni egy teljes teremtsi nappal csodáit. Azután megnyílnak hatalmas új művek széles kapui. Lát-hatóvá lesz számukra az egymás után felszálló isteni világosság, de a mélység alját nem fogják áttekinteni.

13. Nézzétek, a kinyilatkoztatásban rejlő szent célt, más-képp szükségtelen volna rámutatni, és célszerűtlen volna a Bennem gondolatilag kész alkotásokat csak lassanként, időszzerűen gyermekeim előtt lepergetni. Ez látszatéletem és egy valótlan fejlődést jelentene, ha a valóság nem léteznék számotokra. Ti ugyan az Enyémben és a ti teremtsi valóságokban éltek. Ezzel az élet valóban be van bizonyítva! Az alkotás célja, hogy szent örömet kelt-

sen, és addig hagyja érezni, míg új műre vonatkozó erő születik. Ez a mű a műért! Mert a sikerülésen csak mélyen érzett öröm vált ki erőt új alkotásra, mindig további és magasabb tökéletesedésre!

14. Az érettek mély örömhöz jutnak a legcsodálatosabban befejezett művek látása útján a nappali záró aktusban. Ez az öröm erőt gyűjt újakban (alkotásokban) való önkéntes együtt működésre. Az egyes dolgokról való felismerés jobban megszerezhető az átélésben, azért nem lesz azonnal összekötve a látással. Befogadva Magamba, egy mű sikerüléséből eredő szent magasztos teremtfői örömet látok abból keletkezni egy új, még csodálatosabb képet. A látással cselekvésre tör a hatalom! A hatalmas kibontakozás visszfényét behelyezem minden gyermekbe. A visszfény mértékét azonban szabadon rájuk hagyom. Ha a záró aktust nem is veszik észre tudatosan, mert a teremtmény a Teremtőt felmérni soha nem képes, mégis szívük kitágul a szemlélés által, ami új alkotásra való érett erőt szerez nekik.

15. Nemcsak Én akarom örömből lángolóan érezni a teremtfői ujjongást azon, a sikerültön, azaz hogy egy műből lettek megszámíthatatlan teremtések, hanem az Én, az áldásos erőkre felemelt gyermekeimnek is legyen osztályrészük az Őségem titáni ujjongásában! Kell és muszáj is, hogy kiváltson bennük is egy ősi szent ujjongást, melynek a teljes volta csak a Magától Nemző kebelében lakozhat, az Ősben.

16. Azért nyilatkoztatom ki az eljövendő új alkotást egy összképben, az Ős felemelkedő világítóiként, melyek úgy sorakoznak fel, mint az éveim szent nappalai! Következményei beláthatatlanok!! De az ismeretet megkapjátok napról napra, mihelyt a gyermekek a növekvő keletke-

zésben maguk is együtt növekednek a műben végzett munka révén!

17. Ez az egy, sőt egyedüli különbség, melyet meghagytam közte és gyermek-teremtényeim közt. Ennek ma radnia is kell, hogy növekedjenek a mű együttlétezésével, miként a mű belőlem felnő, még akkor is, ha gondolatbeli javakként mindig Magamban készen hordozom a művet!! Minden más teremtményi különbség be van takarva. Tehát, Karmatám, látod, hogy a végtelen hozzáférhetővé lesz, ha egy gyermek csak akarja. A halottakon most ne gondolkozzál el, mert még nagyon el van rejtve, és akkor jó előrehaladást biztosít neked. Mindent ráfordítasz, hogy örömökre tedd meg az utat. És valóban, egykor az érett sereg között leszel!

18. *A szándékos magatartásodat annál inkább meg tudom áldani és szentelni, mert alázatból nem akarsz más gyermekek fölött állni, hanem csak tiszta szeretetből akarsz cselekedni.* Ez a te szíved forrása, mely a mű haladását elősegíti. Ezzel nagy örömet szerzel Nekem, aminek következtében visszaadásul egy nagyobbat kapsz. Az előkészítő utadat jól végezted: azért gyere!! A szentélyben megkapod a felszentelésedet. Megáldalak titeket. Gábriel és Púra, húséges híveim, vigyétek Karmatát Rafael házába, és gyertek a jelenlevőkkel a szentélyembe!

19. Ti angyal fejedelmeim hamarabb látjátok, hogy mi nek kell megtörténnie, míg el nem hívlak Hozzám. Ámen.” Egy csendes hálaimádás után a fejedelmek teljesítik az Atya utasításait. A szeretet házában összegyűlekezett egy kiválasztott sereg. Szívélyesen üdvözlük a három érkezőt, de szent komolyság látható az arcukon. Elindulnak a szentély felé. Elöl megy Rafael és Agralea,

Karmatával közöttük, Gábriel Agralea mellett és Púra Rafael mellett halad. Karmata mögött megy egy nagy angyal, annak bal oldalán Sama és Cebulah, a jobb oldalon Alániel és Madénia. A többi fejedelem, vének és vezérlő-angyalok velük tartanak, amennyiben nincs szolgálatuk a nappali mezőkön, vagy éppen nem a Földön tartózkodnak. Egy hazatérő csoport képezi a jól rendezett menet végét, melynek külső élén a négy őr-angyal halad.

20. Amint odaértek, a türelem és szeretet kapuja tágra nyitva van a piros szőnyegnél. A szent csarnokban őket dicső csend veszi körül, egy hallatlan kegyelmi világosság ünnepélyessége. Ott várnak, mint csendes szívek, ünnepélyes teremtségi világítók, akik áhítatos csendben szolgálatkészen világítanak.

30. fejezet

Az Istenség nagy képe. Karmata felszentelése. Áldásos vég

Csodás dicsőséges ragyogásban megnyílik a szentély. Akárhányszor ez megtörténik, a gyermekekben tiszteletteljes alázatot vált ki. Ez mindig új, elképzelhetetlen magas boldogság, melyet a mindenhatóság ad a gyermek-teremtményeknek. – A szétválasztott kárpit mögött elhelyezkedett a felhő annak jeléül, hogy legszentebb cselekmény történik, és ez mindig így kezdődik. Holott Ő maga a világosság, mégis világosságpatatok áradata hullik a felhőből. A helyiséget és a gyermekeket elárasztva, felemelkednek és leszállnak: majd nagy dicsőséges boltozatot képezve megerősödnek a szentély új alapzatán, amit a gyermekek éreznek.

2. A felhő egyesíti a csarnokot a szentélyvel. Mindent lát a megáldott sereg, mégsem tudja felfogni azt a világosságbeli ujjongást, mely a jelenetben tevékenykedik. Tudatosan felismerik, hogy mi történik a keletkezés változásában, azonban az érzelmükben a tiszta szemlélést még nem képesek kiképezni. Időre van szükségük! Hasznosítják is. Az elsők észlelik, hogy az őket teljesen beburkoló és mégis előttük elhelyezkedő világosságfelhő mit akar prédikálni. Élénken figyelnek minden újra. De maguk is szeretetükben szent tisztelettel betakarják azt, hiszen várnak a szóra!

3. Karmata és a fiatalabb világosságbeli angyalok, kik a megtett földi útjuk után most második ízben térnek be, még nem tudják úgy felgyújtani a világossági prédikációt, és egyúttal betakarni, mint az elsők. De nem is szükséges, mert az Isten szeretete ki fogja nyilvánítani nekik. Csendesen állnak, és türelmesen kitartanak, és semmi nem hiányzik a nagy óra kegyelmi üdvösségéből.

4. Átélésük növekszik a megáldottak áhíthatával. Befelé hallgatnak, és elérnek egy bensőséges állapotot, mely az eddig elért bensőséget – holott az is csak Istenre volt irányítva – mintegy külső állapotnak látszik. A lehető legmagasabb, az Istennel összekötött benső élet uralkodik fölöttük. Áhíthatba merülve, egyik sem veszi észre, hogy az Istenség a felhő minden részéből az atyai gyermekekre tekint. Amikor a szelíd mély hang felhangzik, melynek a legnagyobb szelídsége a legnagyobb erőssége, a nagyon szeretett arcot még nem látják. A hang is csak elől elterülő felhőrészből száll feléjük. Mégis – mindenfelől hallatszik a hang. Letérdepelnek, és keresztbe tett karral imádják Őt, Akinek képe elevenné teszi a szívüket. Ez, ez az Istenség!! A kívülről belsőjükből

hatoló, és belsőjüket a látható átélésre ösztönző szavak így hangzanak:

5. „Létemnek és szeretetemnek gyermekei! Halljátok, halljátok! Én vagyok az ősi központi világosság, kifürkészhetetlen, felfoghatatlan, dicsőségemben változtathatatlan, és érinthetetlen a szentségemben. Ez a négy folyam, ez a szívem dobogása térben és időben! A tér nélküli tér megnyilvánulhat, és az idő nélküli idő tapasztalható. Formatökéllyel élek az ősi mindenhatóságomban, melyből lettek a formák mind, sőt a saját hatalmam is a gyermekek legmagasabb boldogságérzésére. A mindenség voltában nyugszik a mű, és minden nappali mű egy végtelen része az ősi mindenségnek! Aminek határa van, nem veszíti el határát a keletkezés mindenségében. Minden, minden az Ős-Énem!

6. Akárhova fordultok, mindenütt van lét és élet, világosság világosságból, ami Belőlem keletkezik! Nézzetek felfelé, és meglátjátok a hatalmam csodáit.” A gyermekek felállnak, és amint feltekintenek és körülnéznek, még a lábuk alatt elterjedő világosság színén is, meglátják távol és közel, felfoghatóan és felfoghatatlanul a szent arcot, aki magasztos képét beégeti szívükbe. Mégis ez csak egy csodásan megdicsőült arc. Ezt maguk a kerubok és szeráfok sem tudják sokáig elviselni. Szemüket lesütik a szent megnyilvánulás előtt, azonban teljesen elevenen megőrzik magukban az örökkévaló, világosság-beli arcot. Tovább hallgatják a beszédet:

7. „Mélyen megrendülve álltok a dicsőség kegyelmi terhe alatt! Mégis ti, hét fáklya, láttátok már ezt a képet, még ha más ábrázolásban is! Felejthetetlenül elhalad előttetek e kép, csak a tevékenység áldására van betakarva. Ez akkor volt, amikor áldozati Fiú létemre haldok-

lóan meghajtottam fejemet, és megrendítettem a teremtes erős alapjait. Nem csak akkoriban rendült meg a lényetek alapja, nem – a két megnyilvánulás egyenlősége megdobogtatja a szíveteket, mert az ősi szent szemlélés eláraszt titeket. Ez a kegyelem nyom, és egyre nyomasztóbb lesz, mert (a kegyelem) egyesül a keresztélménnyel, és egy egésszé olvad magatokban. A visszfény, elsőim, sőt nem kevésbé a magatokban élő fény is, most rányomódik a gyermekekre Karmatával együtt. Igen, azt mondom nektek: a bár felfoghatatlan, de megnyilvánult szentségben rejlik a ti megszentelt áldásokat, mely további művek erős alapkövének szolgál.

8. Hogy azt a hatalmasat nem tudjátok elviselni, holott erősen csökkentve van, ez alázatotoknak egyik része, mely eggyé akar válni Velem anélkül, hogy figyelembe vennétek a saját lényeteket. Én állok középpontjában a szívetek áldozatának, amit igaz kiegyenlítésben a szentségem követel. Valóban, az osztályrészetek nem lesz visszatartva. Legmagasabb teljességben adományozom. És nézzétek, a kegyelemből való átélésben már a szátokhoz vettétek a szentségem kelyhét, és ittatok! Cseppek – amint a sötétségnek csak a megváltó vérem cseppjeit szabad meginnia, a cseppek által nem szabad az eltévedetteknek a követelő megváltó teher alatt elveszíteniük a létüket. Mindig elegendők a cseppek, amelyek a gyermek teljes kelyhét képezik! Itt vannak a világosság megszentelő kegyelmének cseppjei, ott a megváltó kegyelem megbocsátó cseppjei! A szentség ott el volt takarva, itt viszont megnyilvánul. Ott a követelés volt, itt pedig adomány van! Mialatt az üdvkegyelemben a világosságbeli mezőn álltok, nagy dolog száll rátok!!

9. Miért mondom ezt most, mialatt Karmata számára megnyílik a kegyelmi úthoz vezető ajtó? Gyermekeim,

őneki szüksége van a különös vándorlásán egy kis mag szemre az Őstől, hogy abból az emberiség számára bő aratás adódjék. A legmélyebb titka e kinyilatkoztatásnak sem nektek, hazatérőknek, sem neki nem egészen világos. Csupán – a tudattalan érzésben rejlik egy nagy alázati tényező, melynek magas értéke van. Ennek meg kell előznie minden tudatos ismeretet, ha ennek az ismeretnek ki kellene formálódnia, és ez éppúgy jelentőségteljes a gyermekek számára, mint az összmű számára. E mag szemet magával viszi Karmata a Földre. Ha meglesz az aratás, felismerni majd a saját vetését.

10. Karmatám, lépj előre, mert hallani akarom a bizony ságodat. Légy bizalommal, az Atyád áll veled szemben. De mivel az utad egy nagy legyen, azaz eleven utóbizony ságtevés a személyes földi utamnak, azért vesz részt benne az Istenség.” Miközben Karmata néhány lépést tesz előre, megváltozik a kép. A felhő a tűzhely előtt helyezkedik el. A felhőből legyező alakúan elterjeszkedik egy sugár mindegyik gyermekre. A szent hang szól:

11. „Karmatám, te meg akarod tenni a szeretetem társáldozathozatali útját. A világosságbeli életedben felismerted, hogy (az út) további isteni magasságba vezethet, de továbbvihet a meddő mélységhez is. Itt a papi szentségem helyén meg akarlak kérdezni, de te vizsgálj meg magad, és adj feleletet a fenségességem tanúi előtt.

12. Az eltökélésed legyen erős, és magadtól választott, hogy a világosságomat el akarod-e vinni a Földre? Neked teljesen el kell oldanod egy elesett gyermeket¹⁶ a sötét-

¹⁶ I. Karmata 23. fejezet

ségből, és a földi utad által fel kell, hogy szabadíts lelki részecskéket¹⁷ is. Vizsgáld meg magad, hogy ezt, vagy egy könnyebb utat akarsz-e választani, vagy maradni akarsz-e az atyai házban? Isteni türelmem vár, míg tudtomra adod a szereteted választását." Az énekkar kiáltja: „Halleluja”!

13. Karmata letérdepel. Mivel mindenkor megvolt a szilárd akarata a készséges közreműködésre, nincs szükség hosszú vizsgálatra. Gábrriel házában oly kegyelmesen elnyerte az Atya szent irgalmasságát, teljesen ez alatt a jóság alatt áll. Az arca kedvessé változik. Örömtől és szeretettől teli szemmel felnéz, teli hálával és áldozatot hozó készséggel mondja:

14. „Atyám, Aki a szent, ősi lényegiségedben jóságos Atyám maradsz, íme, bevallom előtted és gyermekeid előtt: Vállalni akarom a nehéz utat, add az erőt teljesítésre. Tarts el áldott gyermekeidnek. Fogadj be, és használj fel arra, amivé neveltél.” A felhő feloszlik, de a fénye a helyiségben marad. Az Atya kegyelmi székén ül. Áldóan felemeli mindkét kezét a gyermekekre, és kitárja, hogy befogadjon egy gyermeket. Rafael odavezeti Karmatát. Az Atya ölébe emeli, miközben szól:

15. „Szentséges, jóságos Atyánk! Az én és Agralea öröme Karmata a mi házunkból származik. Most elhozzuk őt neked, hogy az üdvös gondozásod alatt járhasson, miként vezeted a gyermekeidet mind. Tartsd meg őt szorosan az atyai szívedben, miként nekünk is szabad nyugodnunk a kegyelmi szíveden. Ne engedd kiesni a szemet a láncból, maradjon mindig helyesen beillesztve a rendbe. Te, aki szent, kifürkészhetetlen vagy, add meg

¹⁷ erőpotenciákat az anyagból

nagy szeretetedből és irgalmasságodból! Világosság és jószág örökkévalóságait öntöd ránk. Add, hogy megigyuk a drága cseppeket dicsőséged teljességében.”

16. Homlokával Rafael tiszteletteljesen megérinti a fehér térbeli szőnyeget. Négyyszer kiáltja az énekkar: „Szent-Halleluja!” Miközben a gyermekek szeretettől felgyújtva komolysággal és tartósan megrendíthetetlenül kiáltoznak, Karmata megkapja a felszentelést. Isten előtt térdepel a magasztos szék felső lépcsőfokán. Arcát elrejtí a szent öltözet ráncaiban, mialatt a kegyelem kezei megáldják. Azután magához hívja az Atya a nagy angyalvezetőt, őt is megáldja, és szól:

17. „Jehasmael, vidd el Karmatát a helyére. Véd meg őt voltoddal és életeddel a földi útján. Jogosan el fogom ismerni, amit védelmére teszel. Vedd az erőt védelmére az Én erőmből, szeretetet szolgálatra az Én szeretetemből, a vezetésre szükséges értelmet az Én bölcsességemből, igen mindent, ami hozzátartozik a nem könnyű megbízatáshoz. Menj el a megáldott Karmatával, hiszen te is meg vagy áldva. Hozz vissza egy megkoronázottat, mivelhogy te is hordod az életkoronát! Ámen.” Jehasmael válaszol:

18. „Mindenekfelett szentséges Istenség, mindnyájunk világossága és legmagasabb szeretetünk. Most Előtted állok szolgáljaként az erődnek, mely velem van. Nem mulasztok el semmit, ami szolgálhatna Karmatának, és ami a szabad akarat útján megtörténhet. Most gyermekként bocsátkozok el Tőled, és egy nagy fiatakarok visszahozni! Erősíts mindkettőnket, hogy sok gyermek útja és sok lélek megváltása Karmata földi útja által bégyazva lehessen a kegyelmi üdvösségbe. Szent a sze-

reteted, magasztalunk szívünk hálájával, örökké való Atyánk!”

19. Újra kiáltja a kar: „Szent-Halleluja!” Jehasmael meghajol, és megérinti ajkával az Atya lábait a legszívesebb szolgálatkészség jeléül. Őt is felemeli az Atya, és Karmatával együtt nyugszik az Isten kebelén – megáldva és megcsókolva. A szép angyal elvezeti Karmatát a titkos kapuhoz, aki a Földön már háromszor emberként tartózkodott, és sok világosságbeli gyermeket őrzött. A fejedelmek is megáldják az elbocsátkozót. A többiek kezet fognak vele. Utánuk küld az Atya egy fényes sugarat, mely Jehasmael és Karmata fölött marad látható csillag gyanánt.

20. Samának szabad volt elkísérni Karmatát a Héfata kapuig. Utána visszasietett. Agralea gyengéden átöleli, és Cebulah megsimogatja testvériesen az arcát. Az Atya jóságosan a gyermekekre tekintve, mond még egy szót ehhez a szent cselekményhez:

21. „Gyermekeim, a tőletek távozó ismét gazdagon megáldva tér vissza, mert a szívét Énrám bízta. Jehasmael a legjobb őrszemeknek egyike az anyagban. Azért ti ketten, Zúriel és Helia – mivel Jehasmael a házatokban született –, védjétek meg őt és Karmatát. Ti ugyan tudjátok, hogy ezt a világosságbeli szolgálatot végezheti, anélkül hogy korlátozva lenne a szabad akarat mértéke. Közben pedig maga Jehasmael is vezetőként bizonyos módon alá van vetve az anyagnak, ameddig közreműködik annak hatókörében, és a világossági akaratát nem sugározhatja mindig akadálytalanul. A világosságbeli bölcsességetek mindenkor helyesen fog cselekedni.

22. Most megáldottalak! Akaratomat teljesítsétek a szabadságotok felismerésében. Mindig álljatok készen a

szent szolgálatra, mert ezzel vagytok megbízva, és ez a hívás az irgalmasság világosságbeli mezejéről jön. Béke legyen mindannyitokkal! Én vagyok az örök szeretet! Mindig veletek vagyok. Ámen.” Elképzzelhetetlen erővel kiáltják az angyalok:

23. „Szent, szent, szent, szent vagy Te, ó Urunk! Minden irgalmasság Atyja, szeretettel és türelemmel teli jóságos Isten! Melkisédek Főpap, te vezetsz minket komolysággal és bölcsességgel! Szentséges, magasztos Teremtő, megtanultunk szeretni Téged a szentséges rendednek akarata alapján! Magasztalva legyen a mindenekfelett való szentséges neved, Ős–Imánuel, valamennyi Földnek a Jézus Megváltója!

Szent, szent, szent, szent vagy Te, ó Urunk!!”

Utószó

24. Így végződik: egy világosságbeli gyermeknek, Karmatának, a fejlődése, akinek szabad volt leírni szent, jóságos vezetés által a legjelentősebb kinyilatkoztatásokat az Atyánk személyes földi útjáról. Ő Istenünk hűségese szolgálja volt e világon.

25. „Azért szeretetem gyermekei, ismerjétek fel ezt a kinyilatkoztatást is. Komolyan kutassatok, és minden dologban könnyen megtaláljátok az igazságot. Vegyétek számotokra oktatásul ezt az utat. A tanítás alkalmazásával visszajuttok az örök világosságom birodalmába, miként megláthatatók, érzékelhetőek, és együtt átélhetőek Karmata életrajzán. Áldom az örömtől felindult szíveket, akik az ősi forrásomból isznak minden életet, és valóságos örömmé akarnak lenni.

Szent örömöm betakar valamennyi jó gyermeket.
Ámen.”

Függelék

Még nincs felismerve az utolsó mélységig, hogy honnan jönnek a lelkek. Itt arról a kérdésről van szó: A „gyermeket” a lélek képezi-e, avagy a Szellem? Mi érdemi meg az elsőbbséget? Hogy az anyag által szellemi látásukban nagyon gátolt emberek számára a lehető legrövidebben érthetővé váljon a keletkezési módjuk, el kell várni tőlük azt a feltételt, hogy nagyobb mélységekbe hatoljanak, függetlenül attól, hogy képesek-e megérteni egyszerre mindent. Ha valaki belép egy kivilágított vagy egy teljesen sötét helyiségbe, mindkét esetben a szemnek meg kell azt szoknia. Csak fokozatosan jut a látóképesség birtokába. A kivilágított helyiség azonban gyorsabban felismerhető, miközben a sötét kamrában a szem nehezen fogja fel az egyes tárgyakat. Ez azonos az anyaggal, a halállal, a szellemi állapot elsötétülésével. Rá van hagyva mindenkire, hogy válassza-e a kivilágított vagy az elsötétített helyiséget. Éppúgy személyesen rajta múlik, hogy megszokja-e a világosságot, ami végül áthatol rajta. Következésképp nem marad meg a külsőség, mely mögött még egyik-másik tökéletlenség elrejtőzhetne. – Most térjünk a dolog lényegéhez.

2. Eredeti a Szellem, és az is marad. Mert: „Isten Szellem, és akik imádják Őt, azoknak Szellemben és igazságban¹⁸ kell imádniuk Őt!” Az Ős Szellemből származik valamennyi gondolaterő; jelentéktelen, hogy a rend különböző útjain milyen élet-megnyilvánulásra jutnak.

¹⁸ Jn 4,24

Ezeknek a különbsége nem rejlik az értékmérésben, hanem egyedül az érték alkalmazásában. Központi erőként teljesen hozzáadódott a Szellem élelszíkrajja a „gyermekké” kiáramló gondolatokhoz. Jobban mondván: ez (a szikra) volt a voltaképpen „gyermek”! Noha a teremtetések elképzelhetetlen kiterjedésekben követték egymást, mielőtt ezek a gyermekekre vonatkozó gondolatok öntudatos lényekké lettek volna. Mégis a teremtetésre vonatkozóan „tökéletes gyermekek” voltak, már kezdetben a kitűzött külső gyermekmű kezdetén, mely már magába zárt számtalan tiszta szellemi teremtetéseket. Művelhet-e az Ős-Szellem „tökéletlent”? Akkor az Ős lényegiségében is kellene, hogy létezzék egy csekélyebb értékű rész, és ezzel már régen meg is szűnt volna a mindenhatósága!

3. A tökéletesedés, melyre egy gyermek szabadon törekedjék, lényegében csak arra terjed ki – mert önmagától képes arra –, hogy megtartsa az Ős-Szellemmel való belső összetartozást, és ezt az anyagi téren a Szellem útján újra meg is teremtsen. Ez megelőzte, hogy a gyermek előbb „megoldva” volt. Ez megtörtént az imént említett „kezdetben”, amikor az Ős voltában a teljesen kialakult szellemi gyermekek teremtetési célok végett a belső-életgyűrűből a külsőbe bocsátkoztak. Ennélfogva a külső életgyűrű mindig megfelel a gyermek számára a „személyes létezésnek”, az Ős-Szellem számára pedig „keze művének”. Már ez okból önmagában véve a külső életgyűrű nem lehet más, mint a belső. Ez független attól, hogy a gyermekek szellemszíkrajai – alig megszámlálható szellem- vagy világosságatomokból összetéve – öncselekvésre nevelt lények-e, és az Ős-Szellem végtelen sokfélesége szerint még többféle kibontakozási lehető-

ségeket, utakat, rendeltetéseket és tevékenységeket fel kellett-e venniük.

4. A ‚külső létnek‘ – az embereknek megmagyarázva – egyelőre nincs semmi köze az anyaghoz, mert kezdetlegesen nem létezett más, mint a cselekvő Ős-Szellem, Őnmaga által, és a Szellem gyermekei által, az Ős gyermekei által! Az anyagot csak mellesleg érintjük. –

5. Térbeli idők után – amelyeknek száma és formája megközelítően sem megfejthető – valamennyi szellemi gyermek személyes fejlődésében önalkotó együttműködésre nőtt fel. Azonban felismerték, hogy egy teremtőség-részesség csak akkor nyeri el az örökkévalóságra szóló áldott fennmaradását, amikor szabadon magukévá teszik az Ős teremtőelvét azáltal, hogy gyermeki tevékenységi impulzusukat az Ős-Szellembe, illetve alá helyezik. Ez az időpont is előtérbe lépett a belső életgyűrűben, az ősi központban, valamint a külsőben, a gyermekközpontban. Mindkét életgyűrűnek szüksége volt egy központi manifesztációra. A megnyilvánulás a kettőben két alapjelenségre épült fel. Belsőben épült a személyre és annak a cselekvő kisugárzására, tehát a ‚személyesen megnyilvánuló Ős-Szellemre‘ és a mindenható kormányzásokra, melyek továbbra folyó erőtámogatások voltak valamennyi alkotás számára. A külső épült a duál-formára – Sadhanának nevezve – és az egész gyermekműre, mely a legbensőjében és azért eredetében tisztán az Ős-létből származott, mint a duál. A külső lét együtt keletkezett a duálból, de nem annak tudatállapotából, hanem csak az örökölt erőimpulzusából.

6. A duál soha nem mondhatja mélyebb következménnyel: a gyermekek belőlem velem együtt származtak. Még a későbbi saját ivadékait is eredetileg csakis a

belső életkörből vette. Minden keletkezés, a külső is, egyedül és elsősorban az Ős-Szellemtől függ.

7. Minél nagyobb lemondást tartalmazó hullámokat az egyes élőlények létesíthettek, annál jobban növekedett a személyesen megszerezhető tökéletesedésük. Azért az „életet nemző” rejtett, szent forrásából felszállhatott egy ősi hullám (ősi év), melyben a szabadon szülötteknek ki kellett állniuk az önállóságuk, valamint az Ős-Szellem iránti „szabad akarat odaadással” feláldozandó alkotói képességük próbáját. A külső életgyűrűben az ebből következő egyedi dolgok a cselekvő következményeikben függetlenné lettek, bár tartva maradtak az Ős-Szellem által. Az ezáltal fennálló rendfeltételei mindig uralkodóak maradtak. Még a legnagyobb elválasztásban élő gyermek sem szakadhat el az „életet nemzőtől”, a Szellem életrajzjától!

8. A Szellem életrajzjának, a szó értelmében mint „gyermeknek”, nincs szüksége maga számára tökéletesedésre, mert a tökéletesség szülte. De azután a tettekké váló gondolaterő, ami által megteremtett magának egy „öltözetet”, alá voltak rendelve a szent feltételből alkotott tökéletesítő törvénynek, mert a mű csak úgy tudja és fogja dicsérni Mesterét! Ez az öltözet volt az Ős gyermekének lelke, mely révén a gyermek a külső életgyűrűbe lépett. Itt bekövetkezett az Ős-Szellem, az Ős-Atya (az életet Nemző, a Teremtő) látható kinyilatkoztatása az Ős gyermekeivel szemben. Lennie kellett a kinyilatkoztatásnak, különben a teremtésnek nem lett volna sem külső, de még kevésbé belső életértéke. A „pusztán szó általi megnyilvánulás” – még az elején is – hullámok lettek volna, melyek elsikkadtak volna az ártatlan homokban, ha nem lett volna termőtalajja. Mivel valamennyi gyermekét Isten nem teremtette „homokká”, hanem tökéletes

képmásává, azért nem akadályozta semmi, hogy az Ős – személyesen kinyilatkoztatva – találkozzék gyermekeivel a cselekvés mezején.

9. A két életgyűrű szerint belsőleg mindenkor látták és hallották az Őst, de külsőleg alakban mindig csak akkor, amikor a lelki gondolaterőik egyikét a Szellem életszíkrajának egy világosságatomja beburkolta. Azáltal növekedett a belső és külső jelenségük, bár kevésbé alakilag, mint inkább szépségükben, ragyogásukban, a világosság kisugárzásában és az ezzel kapcsolatos szabadon alkotó tevékenységben.

10. Ez a lélek ‚fentről való‘, ne tévesszük össze a lelki-anyagi anyaggal. A szigorúan tagozódó alaprend-következményekben négy csoport lép fel. Ezek minden anyag keletkezése előtt elsősorban a négy szolgáló angyal¹⁹ csoportban nyilvánultak meg. Tulajdonképpen az egész gyermek-teremtési-mezőn nincs más csoport, melynek ez nem lenne a mintája. Ami ‚fentről‘ való, az mindig Szellem, világosságbeli gyermek, aki minden tetre akaró alkotásban külsőleg is mutatkozik! A Szellem által alkotottak a gyermekek lelkük, egyúttal ‚öltözetük‘ is.

11. Változás állt be, amikor a Sadhana duál a külső életgyűrűben az alkotó együttműködésével, ami adott és jogos volt, a szellemi életsugár belső (el)oldásában az Ős Szellemétől függetlenné akart válni. Ez a lehetetlenség szakadást, bukást kellett, hogy jelentsen. Ezáltal eltokosodott a saját belseje, valamint azoké is, akik a duálnak elkötelezettjei maradtak.

¹⁹ Angyal: világosságbeli gyermek

12. Itt a következők történtek: nem a világosságbeli atomok burkolták be a specifikus gondolaterőket, hanem fordítva történt, s ezáltal a szellemi életszikrát tömlőbe zárták. Bár ugyanaz maradt, ami volt, de már nem volt képes „alkotóan együttműködni”, miként egy embernek a cellában alig van cselekvési szabadsága, holott nem kevesebb ember. Emiatt csak a lelki öltözetből megtestésült gondolaterőknek kellett egyre alacsonyabb rendű (kontár)munkává lenniük, mert hiányzott az Ős Szelleme általi felelevenítés. Az egykori tiszta világosságbeli léleköltözetből lehasadó erők „anyaggá” hidegültek! És ebben rejlik az úgynevezett „emberi léleknek” az anyagi része.

13. Hogy a külső rend újra helyreálljon, az Istenség utakat teremtett, melyeken megfelelő áldozatok az elhidegült lelkeket s a lehasadt gondolaterőket megváltásáért, hogy azáltal a foglyul ejtett szellemi életszakra újra felszabadulhasson. Mindez csupán Sadhanára, a személyes duálra és a vele bukottakra vonatkozik. Még csak egy különbséget kell szóba hozni. A duál – mint alkotásra képes világosságbeli gyermek – egy teljesen más időszakot töltött ki, mint a vele elesettek. Ennek térbelileg is meg kellett mutatkoznia.

14. Ezzel kivált egy megfelelő osztódás a világosságban is, mely kétségtelenül csak a megváltás végett következett be. Ebből nem adódott értékkülönbség, hanem csak elképzelhető volt a tettebeli megnyilatkozásában. Két bevetésre kész csoport keletkezett. Az egyik csoporthoz tartozik négy alap-csoport, azaz az „elsők”, vagyis a „nagyok”, akik hatáskörükben úttörők voltak. A következő csoport volt a „gyermeknép”, vagyis az úgynevezett „kicsikék”, kik feladatukat a kiegyenlített utakon könnyebben tudták elvégezni. Őket szabadon nemzették a négy alap-csoportból. Könnyen eltalálható, hogy a na-

gyobbak megfelelően nagyobb teherrészeket vállaltak magukra, mialatt a kicsiknek könnyebb feladatokat tűztek ki a gyermeki fejlődésükhöz képest. Mindkét részt azonban igazságosan egyenértékűen kellett kapcsolni, mert mindkét csoport tevékenységében teljes egészében teljesítette és teljesíti feladatát.

15. A duál személynek az önválasztott dermedésbe (anyagba) való kötöttsége a Földbe (földkerekségbe) történt, szintúgy lett a legerősebb erők kibocsátásával is. Az össz(meg)dermedés egy ember alakú hüvelygömböt képezett, mely a birodalomban ‚baktériumnak’ számít. Isten nem hiába hajította a lehető legmesszebbi távolságba, ráadásul a Földet abban az ‚emberben’ a bal láb végébe, mert ott a (leg)ártatlanabb a test számára. A világosságbeli teremtési keréknek az igazságképe szerint az egész (hüvely)gömb pedig a hetedik gyűrű- és sugárszférába került, az irgalmasság kétszeres befolyása alá.

16. A vele elesettek a legcsodálatosabb megváltó akarat-tal az anyaghoz tartozó hüvelygömbtérben szétszóródtak a napokra, csillagokra, a világokra (holdakra is) a földdel együtt. A szabadsághoz vezető út tágra nyílt. De mivel az anyatestük nagy dermedése következtében maguk nem voltak képesek eloldódni, a húséges világosságbeli gyermekek készségesek voltak behatolni az anyagba, hogy láncukat szétszakítani segítsék. Mindegy, hogy a legmélyebb sötétségbe – az anyagszerű megtestesülésbe a Földre – szállnak, vagy az anyagi térnek más égitestére, vagy pedig a világosságbeli asztráltestben ott (a világosságban) tevékenykednek. Mindez áldozathozatal. Minden áldozathozatal erő- és világosságyereséget hoz!

17. A világosságnak az ellentmond, ha azért küldik őket a Földre, hogy Isten gyermekeivé legyenek. Ha Isten volt az életnemzőjük, akkor Atyjuk is volt nekik. Így hát az Ő gyermekei kellettek, hogy legyenek! Ezek után mi nek kell nekik gyermekekké válniuk? Tehát akkor az első gyermekiség nem lenne elegendő, ami egy tökéletlen alkotást jelentene, mely az Ős-Szellemmel nem fér össze! Egészen komolyan a földi út nem képes a gyermekiségüket növeszteni. Egy gyermek az élet első napjától kezdve szüleivel szemben tökéletes gyermek. Nem lesz több gyermekké azáltal, hogy növekszik. A növekedéssel csupán gyarapodik a saját ereje. Az anyagban megtett út – mint „szabad áldozathozatal” – megszerez egy fokozottabb erő-megnyilvánulást, nagyobb együtt-alkotóképességet a cselekvésre, ami által a világosság gazdagsága szaporodik!

18. „Fentről származó” gyermekek nem testesülnek meg folytonosan, mert az esés egész ideje alatt sok a tenni-valójuk, azonfelül a világosság birodalmában is, sőt a térben lekötött égitesteken át vezető utakon is. Ez a tevékenységük még az esésnek is javára válik. A megváltás ideje végén nem lesz egy égitest sem, melyet a „nagyok” legalább egyszer fel nem kerestek volna – még több inkarnációval is az anyagban – akár a Földön, akár más világokon.

19. A világosság „kicsikéi” átlagosan négyszer-hétszer szállnak le az anyaghoz, holott legfeljebb kétszeri, de az Ős-Szellem szabadon elvár tőlük mindig egy egyszeri inkarnációt, melynek szabadon rá is szánják magukat. A világosságbeli gyermekek élete az esés pillanata óta egy rendületlen áldozathozatal, egy „szolgálás” volt! Azért emelte az Ős-Szellem a „szabad szolgálatkészséget” egy

teljesen kimondhatatlan áldást hozó tetté törvényszerű feltételektől²⁰ függően.

20. Másként áll az elbukottakkal és a duállal. Az akaratlanul, de mégis tőle előidézte szétforgácsolás egy kaotikus felfordulást eredményezett. Ha ezt az állapotot a Szentiség előtt nem takarta volna el az irgalmasság, akkor kiváltotta volna a nemzett „nagyszellem” mielőbbi felbomlását.

21. Vajon nem lett volna-e azáltal hiábavaló a „kezének műve”? „És látta Isten, hogy – a kezdetben – minden alkotása²¹ jó volt”. Így még az esésnek is az örök nevének dicsőségére kellett szolgálnia, még ha nem is önkéntesen, annál inkább a szent feltételek által.

22. A feltétel volt, hogy a duál elváljon a tákolmányától. Az esésnek a neve „Lucifer” volt, de az Istentől kapott „Sadhana” nevet soha nem lehetett kioltani. A duál személy szerint a földi térben kötve maradt. A legritkábban látja meg az ember; az angyaloknak az áldozati idejük alatt, de az Ősnek örökké látható! Ellenben a tudatosan kibocsátott gondolatereje (még a seregéé is) képezte az anyagot, azaz minden folyékony és szilárd elem formáját: a gázt, az ásványt, a növényt, az állatot.

23. Minden élet megelevenedése „fentről való ráadás” volt: egy ATMA²². Enélkül az anyag soha nem nyerte volna el a felszabadulását. Az ATMA által lett (például) egy állat erőmagja a lelkévé, amivel bekövetkezett egy bizonyos megnemesítés. A létezésben megnemesített

²⁰10 törvény + 2 parancs

²¹ 1Móz 1,37

²² élet, lehelet

részek emberi lelkek felépítésére szolgálnak. Elsősorban ilyen módon ment végbe a törvényellenesen gyakorolt szellemi erők felszabadítása, miközben a duál saját erő-megnyilvánulásának lassanként egyre jobban gyengülnie kellett, és a személyes megváltása a kegyelemnek elképzelhetetlen szent útján megindulhatott, és végbe is fog menni.

24. Az együtt elesettek hasonlóan kötve maradtak a különböző anyagbeli égitestekben. Egy térbeli égitest sem tudna megmaradni, ha a Teremtő akaratának megfelelően nem tartanak el az élőlények, éppúgy, mint a világosság birodalmát is a gyermekei ,együtt kormányozzák'. Az elesettek erői képezték az égitestük anyagát, ami ugyanolyan módon részesül a megváltásban, mint a Lucifer-Földé.

25. Az elkülönülés révén ott is két főcsoport alakult ki: a nagyok és a kicsik, azaz akik saját indításukból együtt elestek, bár okozatilag a duál ámította el őket, és azoknak a serege, akik ,fogolytársakká lettek és odaragadtak! – Majd bebizonyul, hogy ez milyen tisztán fejeződik ki az embereknél. A Földön, mint a sötétség központi helyén, ilyen négy csoport található: a világosság és sötétség nagyjai és kicsikéi.

26. Eléggé megfejtettük a világosságbeli gyermekek eredetét, akik fentről magukkal hozzák a ,lelki javakat'. A nagyok (próféták, tanítványok) nagy dolgot kell, hogy elvégezzenek, miközben a kicsik elmennek oda²³ ,világosság-tömegként'. És viszik a vetőmagjukat²⁴. A közreműködésüket valóban magasan számítják be. Az

²³ Dán 7,10

²⁴Zsolt 126,6

anyagban megbotolhatnak ugyan, főképp, ahol a sötét fellegvár szirtjei mutatkoznak, de ők nem esnek el a szó értelmében. A hús felöltésével mindannyian a bűn alá kerültek, körülzárta őket az elválás, melynek szüksége van egy áldozatra. Az inkarnálódó test akár a Földön, akár más térbeli égitesteken összetételében csak anyag, erők, melyeket szabaddá kell oldani.

27. Ezen erőkből származnak a vágyak. Bármilyen keserves hatást gyakorolnak is, mégis egy felszabadító lépést érnek el. Az alacsonyabb vágyakat jobb átváltoztatni nemes tettekké. Ez valódi felszabadulás volna. Ezek az ösztönök képezik a fentről való gyermekek számára az anyagnak a „lelki részét”, mely végett vállalják a társ-áldozathozatalt.

28. Hogy ezt a részét úgyszólván elfogyasszák, vagyis személyes „lelküknek” tekintsék, az iránt nincs hivatásuk. Jobban mondva e részét „vendégnek” fogadják magukba. Ez nem számít tulajdonnak. Mihelyt egy fentről származó gyermek az össz-áldozathoztali útjának koronájaként magára veszi a földi inkarnációt mint utolsó merész cselekedetet, s a világosság nagyságához mérten az Atya tetszésére befejezte, visszahozza a „vendéget” a szentélybe. Hiszen a Hú és Igaz²⁵ igen könnyen megelégtethető ezzel. Ott a szent tűzhelyre gyűjtik betakarított javak gyanánt (drahma, kalászok, kévék).

29. Ha a gyermekek „elejétől fogva” megszentelt kép-mások voltak, nem vehetnek fel semmiféle testi utánpótlást. A világosságban töltött életük annyi tökéletesedést nyújt nekik, hogy valóban nincs szükségük szert tenniük „idegen javakra”! A „földi lélek” a Sadhana duál

²⁵ Jel 19,11

eltékozolt tulajdona, amit az ő (duál) számára begyűjtenek. Ez a világosság gyermekeinek a minden áldozathozatal legmagasabb célja! Ezzel egyúttal fel is van vázolva a keletkezésük, útjuk, céljuk és befejezettségük. –

30. Most felmerül a kérdés: Milyen módon részesülnek az elesettek a megváltásban? Először legyen szó a kicsikről. Minél kevesebbet fűződtek a bűnrészességhez, annál magasabb a számúzetési helyük: az anyag napjai és csillagjai. Ez kegyelem! Tekintettel a világra egykor az esésnél még túl fiatalok voltak ahhoz, hogy a felelősségben részesek legyenek, azért szolgáltatnak nekik igazságot, ami az akaratot messzemenően támogatja, hogy „engedjék magukat megváltani!” Ez a napokon lefolyó életben történik. De például az Atareus Napon a duál által istenellenesen teremtett domb-vének és a mennyei csoportoknak az utánczóit tudatosan vettek részt a lázadásban.

31. Mellesleg megjegyezve: Egy anyagi „világító” sem gyárt fényt, hanem csak fényt feldolgozó. Az ősi világosság alapszubsztanciája felénk árad szellemi-kozmikus úton a hét központi Napon át, és a rangsorban következő mennybeli Napok csoportján keresztül, éspedig folytonosan csökkenő formában, miáltal az anyag kozmikus és természetes életét eltartja, és fejlődését elősegíti. Egy bolygó sohasem képes elviselni a legcsekélyebb „szintizta atomot” sem az ősvilágosság Napjából, mert elégetné az anyagot.

32. Vajon a kicsik bizonyos csekély potenciái olyan napalkotásokat képezhetnek-e? Nos, mindenekelőtt igen nagy egyesületi csoportokról van szó, melyek figyelemre méltó erő-megnyilvánulást tanúsítottak. Azonkívül a „magasabb térbeli égitestek” nemcsak durva anyagból

képződtek, mint éppen a Föld vagy holdak, hanem az odafolyó ősfény sugarai képezték alapján véve olyan napok és csillagok nagyobb birtokrészét.

33. Sok világosságbeli gyermek rajtuk él mindig egy bizonyos ideig. Ők az együtt elesettekkel, mint a tulajdonképpeni naplakosokkal szemben egy igazságos kifogástalan életet élnek. A legtöbbre benyomást tesz 'azok jövése és távozása', mert maguk nem érznek megváltozásra törekvő vágyat, maguktól ezt nem is volnának képesek megvalósítani. Főleg akkor kezdenek elgondolkodni, mikor elmennek a világosságbeli gyermekek, akik külsőleg kissé különböznek a naplakosoktól. Csak akkor kapnak némi útmutatásokat, mikor kérdéseket tesznek fel; további kérdések föltevésekor részletesebben kitérnek rá. Ily módon figyelmeztetik őket a bűnrészességükre, valamint a jóvátétel lehetőségére.

34. Ha a szabad ösztönük ehhez megmozdul, akkor nincs több akadály útra készülniük egy megváltásra alkalmas bolygóra. Ha megfelelően megtestesülnek, magától értetődő, hogy magukkal viszik a lelküket, az úgynevezett 'csillagi' lelküket. Semmiképpen sem szabad ezt összetéveszteni egy 'fentről származó gyermekkel'. Azonban ők ugyanúgy, mint a 'fentről való gyermekek', erőérzéseket vesznek fel az előbbi inkarnációs világukból, ami nem csekély megterhelést okoz nekik. A szellemi életszikrájuk nem képes a börtönéből egyedül kiszabadulni, még a jóvátételre való 'ösztönzés' jelében sem. Mégis kialakult egy 'kapcsolatkötélék', mely olyan embereket képessé tesz felismerni és befogadni az istenit. Ám a legtöbben nem teszik meg, mert az együttesésük alapján kedvüket lelik minden istenellenes dologban. A bolygón történő inkarnáció meg is erősíti őket cselekedeteikben.

35. Vajon nem volna-e tanácsosabb olyan csillagi lelkeket a megszokott helyükön hagyni, ahol sem jobbak, sem rosszabbak nem lesznek? Ő „megállás” az ismeretlen, és ezért a leggonoszabb ellenfele az életnek! Csak lelki fáradtság teszi szabaddá a „magasabbra törekvő ösztönt”! Ily módon a kegyelem nem veszi figyelembe, hogy az inkarnációs bolygójukon tiszta ismeretre jutnake, bár jobb volna. A rá következő mennybe vezető lépcsőzet fokozatai még elérhetővé teszik.

36. Mindezek – különösen számukra kialakítva – azt mutatják, hogy olyan lelkek rendkívül ritkán térnek vissza a „földjükre”, mert nemcsak fölöslegesen, hanem inkább jobban megterhelődnének a felszabadulás helyett. Minden egyes reinkarnáció megköveteli az anyagi erőszubsztanciák felvételét, mégpedig fokozódnak teljesen logikusan a megismétlődő inkarnációkkal.

37. Ha az örök tanácsaiból a megváltás alkalmazásával már a világosságbeli kicsiktől is legfeljebb csak kétszer várja el az inkarnációt a világban, vajon a mindenekfelett való Jóság követelhetne-e kétszeri vagy többszöri terhelőpróbát azoktól a szegényektől, kiket megverték és foglyul ejtettek? Az olyan emberekre vetik magukat az inkarnációjuk alkalmából jobb belátásra nem jutott, még fogva tartott sötét nagyszellemek. Hiszen a „rosszindulatúak” a felszabadító utakat nem akarják el-túrni. Tehát a Megváltó akarata és szeretete az, hogy ezért a szegény kicsiket hamarosan kivonja a legkeményebb kényszerből! Csak az tér vissza egyszer ugyanarra a világra, aki a személyes lelkének nagy részét a megtestesülés révén szétűzta.

38. De mi történik a közreműködésükkel felvett anyagi szubsztanciákkal? Ezek „lelkük által megszerzett javak”,

mert maguknak megfelelően úgyis hasonlítanak az el-kérgesedett erőkre. Az égitest négy szövetfajtájából (eleméből) felvett potencia specifikumát (erő jellegzetes-ségét) szinte elfogyasztják, és következésképp a személyes lelkük egy részét. Ez nem marad csak ‚vendég-részükhöz’. Mivel a hajdani együttesítés útján a ‚lelki öltözetük’ fejlődésében megállt, nem vesznek fel idegen javakat, hanem saját javakat, melyeket ennél fogva meg szabad tartaniuk. Ezen felül a kiegészítő potenciák (erők) a duál részei, melyekhez a lelkek tartoznak. Még ha a földi inkarnáció folyamán erősen terhelően hat is rájuk, még akkor is a megváltó úton igazán későbbi előmozdításhoz segítséget nyújt. ‚Kegyelemből beszámítják’ nekik, hogy oly módon is besegítettek hazahordozni az esésnek egy nagy részét, miáltal újra lehetővé válik az Isten-gyermekség megszerzése.

39. Ezek a lelkek röviden a bolygón bekövetkező halál előtt a legtöbb esetben még az ismeretre jutnak. Éppen a közelebbi halál kifejezetten az ‚utolsó percben²⁶ a Meg-váltó karjába hajtja őket, miáltal az történik velük, mint a gonosztevővel a kereszten. Még ha nem is jutnak egyenesen a legmagasabb dicsőségbe, mint az ‚elveszett gyermek szimbóluma’, mégis megrövidül a mennybe vezető létrájuk. Az olykor szükséges út a Harmagedonon (a tisztító helyen) keresztül elveszti számukra a rémültségét.

40. Nekik is szabad a szent tűzhelyre letenniük egy darabot a visszaszerezhető javakból, ha akarják. Ezt ugyan kevesen teszik meg azonnal, de mindannyian megteszik később. Hiszen, amit felvettek (különösen a Földön tör-

²⁶ Lk 23,43

ténő inkarnációval), a duál személyes erőrésze, és ez egykor újra jogszerűen azé lesz. A jogszerűség nem vezethető le abból, hogy keletkezésekor a duál elnyerte a birodalmi javakat, hanem mert az Ős áldozata a „Golgotán keresztül” minden gyermeknek a tökéletessége céljából tervbe vette!

41. Most sor kerül a negyedik csoportra: a sötétség nagyjaira. Amennyiben a kötöttségük helye a Föld Naprendszerében található, akkor az a Mars vagy a Szaturnusz, de lehetnek még földhöz rokon más világok is. De mindig két-két felforgató van, akik elvándorlásukig egy helyen élnek. A jellemzésük nyilvánvaló. Az egyik része tiszta fizikai erők által romboló elem, a másik az úgynevezett szellemi – úgyszólván, gondolati téren tevékenykedő, mert úgy nem téveszthető össze a „tiszta Szellemmel”.

42. A Földön végbemenő dolgokkal sokkal szorosabban állnak összeköttetésben, mint sejthető, és általában tudatosan mennek a Földre. Egy másikat, számukra tényleg előnyösebb felszabadító világot nagyon ritkán választanak. Ebből megsejthető, hogy miért lép fel éppen akkor egy „zsarnok”, amikor fajrokon egyesületek gonosz tettekre készülődnek. Az olyanféle vállalkozásokra való felkészülés felismerhetően következik be – bár legtöbbször rövid időre –, mégis már korán elkészültek, különben nem tudnának rendelkezésre állni a hatalmasok. Azonkívül ezek a nagyok már hosszabb idővel az inkarnációjuk előtt körülkerítik a kiszemelt helyet, és a nem jelentéktelen gondolaterőik kihatással vannak. Azután megszületnek a világra, hogy idejükben világhatalomra jussanak.

43. Vajon az Istenség miért nem avatkozik itt be? Ó, még nagyon is erélyesen, csak teljesen másképpen, mint rövidlátó emberek helyeselnék. Minél több olyan erők kitombolják magukat, annál hatalmasabban erővesztést szenved a sötétség. Bár ez nehezen érthető, de a kihatást gyakorló erők összetömörülése a felszabadulásuk! Ezeket a terheket el kell viselniük az embereknek. Ez a hordozás nem csekély része a visszahoznivaló javoknak. A legszentebb okból ez részesülés a megváltási és kegyelmi terhekben, azaz a keresztterhekben, melyek elképzelhetetlent váltanak ki! Olyan módon a démonoknak, a sötétség nagyjainak, szolgálniuk kell magának a mindenhatóságnak az „Isten és ember elleni játszásukban”!

44. Nem tudják, nem is szabad megtudniuk. Üdvösségük céljából folyvást hunyva tartják nekik a szemüket. Hiszen maga a démon csak a szabadságának kiadásában szabadul fel! Az igazságosság egyúttal fenségesen kihat. A zsarnokok által okozott minden teherrel egyszer összesen kell megterhelni őket. Ez általában a bolygón eltöltött élet után történik. A testi haláluk előtt ezek az emberek a legkritkább esetben jutnak a bűnük tudatos felismerésére. Többször egy sincs ezer közül.

45. A démonok csekélyebb számúak, mint a világosság nagyjai is. Ellenben a „nagy sereg, akit megszámlálni senki nem tud”, az Isten népe, benépesíti a földi bolygókat, mint a sötétség kicsikéi. Ez a kettő a jó és gonosz gyümölcs – aszerint. A két résznek a nagyjai pedig a magok! Az Ős az életfa, amely jó gyümölcsöt terem az áldásos magjával. A duál pedig esésében a halál fája. A gonosz gyümölcsöket – némelykor szinte teljes rothadásig – felbomlasztják az elromlott magok.

46. A démonok visszavezető útja leírhatatlanul nehéz. Mint ember soha nem szabad visszatérniük a megtestesülésük világára. Olykor még ezer évnél is többet tartózkodnak a borzalmas tetteik helyén részint a saját gonosz akaratukból, részint az általuk kiváltott vér és könnyek árai fogva tartják. Felszabadulva végül a ,tisza kegyelmi úton', az ő útjuk is a Harmagedonon át vezet. Ott rövidítés nélkül, mert csak úgy ég le a salak.

47. Amit ők léleknek elhoznak, az tudatos gonoszságnak az egyedi gondolat- és erőrszeik, az a tisztán elesett énjük. Éppúgy a tulajdonuk marad, mint minden lélek is megtartja a magáét, azonban amit az inkarnációval járulékosan felvesznek, az egészen énjükké válik. Azért nevezendők ,lentről való lelkeknek'. Az inkarnációs világukból felvett szubsztanciák avégből soha nem tekintendők visszahoznivaló javaknak, még a harmagedoni tűz általi tisztulás után sem. Még ha teljesen megváltott démonok is, de azokat (a javakat) soha nem helyezhetik a ,szeretet teremtési napján' a szent tűzhelyre. Hogy az irgalmasság eljövendő szent ünnepnapja²⁷ az Ős cselekvési évében megáldja-e ismét ezeket az erőrszeiket, azáltal, hogy talán hasonló áldozathozatali úton egy második tisztulást átélnek, és úgy elnyerik a ,megáldást' az Isten oltárára való tételük által, erről itt hallgat az Isten-ség. Hiszen

,az Istenség szeretete fokozza a gyermekei boldogságát'.

48. Ily módon a Föld, valamint a megváltásra szolgáló más bolygók is az Isten gyermekeinek a felettébb megáldott iskolájuk. Az angyalok számára azért, hogy

²⁷ a 7. teremtési napról: I. Az Ős tér- és időbeli örökkévalósága című műben – UR-Ewigkeit in Raum und Zeit

ugyanott bebizonyítsák a hűség által megőrzött gyermekséget, és szabad szolgálatkészségből segítsenek azokon, akik az eséskor elvesztették gyermekségüket, amit egy inkarnációs út által főleg a Földön újra keresniük és megszerezniük kell.

Vége

Elkészült: 1999-ben

Fordította: Stefan Leitermann

Az Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy az Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk. Nem az a szeretet lényege, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül.

1Jn 5,9-10

A Karmata című leírásban szereplő személyek mennyei hierarchia sorrendjében

Az Ős: mindig és mindvégig ugyanaz a személy mint: Ős-Isten; Abba; Atya; Ős-Atya; Istenség; Ős-Istenség; Ős-Imánuel; Ős-Szellem; Ős-Örökkévalóság; Ős-Végtelenség; Jézus; Melkisédek [Melkizedek] Főpap; Teremtő stb.

Sadhana: (nőnemű); az Ős első és legszebb gondolatának teremtménnyé válása; Sadhana később Luciferré változtatta szerepét.

Az Atyánk „kedves nagyjai” mint a trón előtt és körül elhelyezkedő négy csoport;

1. csoport: 7 angyalpár
2. csoport: 4 őr-angyalpár
3. csoport: 24 vén-angyal
4. csoport: 144 000 vezérlő-angyal

Eraskar angyal: egy legfiatalabb gyermekcsoport vezetője

Tullay angyal: egy napnak a vezetője és előljárója

Egy szeráf mint vezérlő-angyal: hazatérő gyermekek vezetője

Egy kerub mint vezérlő-angyal: Hasabáel = Husz János

Majánó és Mallada: egy napról való angyalpár, a Földön meghalt gyermekek lelkének gondozója

Légió (Márk 5,9): Karmata próbaköve

Orytam (e.: *oritám*): 1. őr-angyal, Ádám

Mackarat (e.: *makarát*): 2. őr-angyal, Elizeus = Luther

Págriel: 3. vén-angyal = Michael házából való, Keresztelő János szelleme

Rayutam (e.: *rajutám*): 4. őr-angyal, Ábel

Cebula: egy vezérlő-angyal, Parat csoportjához tartozó, Sama kísérője

Jehasmael: csoportvezérlő-angyal, Karmata földi vezetője a világozságból

A csoportok szerepe részletesen

1. csoport: 7 angyalpár; mennyei fejedelmek, s egyúttal képviselői az Ős két teremtési alapzatának: a feltételnek és szabadságnak. A leírásban kerub: hímnemű, és szeráf: nőnemű. Ők az Ős hét tulajdonságának, illetve az alap-életsugaraknak hordozói. A Jelenések könyve nevezetesen Isten hét szelleméről, hét csillagról, hét arany gyertyatartóról, hét lámpásról tanúskodik. Ősnek a hét tulajdonsága: rend, akarat, bölcsesség, komolyság, türelem, szeretet, irgalmasság. „Aki a hét csillagot jobbáiban tartja, s aki a hét arany gyertyatartó közt jár.” Jel 2,1. „A trón előtt hét lobogó fáklya lángolt: Isten hét szelleme.” Jel 4,5. Továbbá az Ős hét tulajdonságát képviselve hét szelleme által, ők az Ős teremtőiségének alaphordozói is. A tulajdonságok sorrendje Karmata szellemi nevelése folyamán:

Tulajdonság	kerub	szeráf	napház
➤ Szeretet:	Rafael,	Abada ...Agralea,	Ajera cara...Rajóna
➤ Türelem:Alániel	...Madénia Alfánia
➤ Komolyság: Múriel	...Párgoa Mugóna
➤ Akarat: Michael	...Elia Midefna
➤ Bölcsesség: Zúriel	...Helia Zuránia
➤ Rend: Urániel	...Urea Uranastia
➤ Irgalmasság: Gábriel	...Púra Garapea

2. csoport: 4 űr-angyalpár. Ők az Ős négylényegiségének hordozói. „...a trón körül négy élőlény, elől, hátul csupa szem. Az első élőlény oroszlánhoz hasonlított, a második a fiatal bikához, a harmadiknak emberhez hasonló arca volt, a negyedik pedig repülő sashoz hasonlított.” Jel 4,6.

Az Ős négylényegisége felsorolva: Teremtő; Pap; Isten; Atya. A négy űr-angyalpár az Ős papságának alaphordozói.

A négy űr-angyalpár neve

Kerub Szeráf

- ❖ OrytamHágár (e.: oritám – hágár)
- ❖ Mackarat.....Marida (e.: makarat – marida)
- ❖ Perutam.....Layja (e.: perutám – lájja)
- ❖ RayutamRalgár (e.: rajutám – ralgár)

3. csoport: 24 vén-angyalpár (kerubok és szeráfok). „A trón körül 24 szék, a székeken 24 vén ült, fehér ruhába öltözve, a fejükön arany korona.” Jel 4,4. Ők a 12 alapsugárzás hordozói mint kerubok és szeráfok. Az alapsugárzások a kinyilatkoztatás alapján ezek: jóság, alázatosság, tisztaság, kegyelmesség, szabadság, igazság, türelmesség, szelídség, alázatosság, békesség, ismeret, öröm, odaadás, melyeknek mindegyik esetben kétszeres hatásuk van. A 24 vén-angyal az Istenségnek alaphordozói.

4. csoport: 144 000 vezérlő-angyal. Jel 14,1: „...aki homlokán viselte a nevét és Atyjának nevét.” Ezek létüket nyerték a vén-angyalokból. A szám, 144 000 kivételes, mégis egy alapszimbólum a gyermeknép számára; 12 X 12 nemzedék. Ők alaphordozói az Atyaságnak.

A fordító megjegyzései

E szokatlan tartalmú kinyilatkoztatás olyan olvasóknak szól, kiknek valóban szívügyükké váltak az Isten, az Atyánk dolgai.

Az, hogy a Karmata című leírásban végül Lorber Jakab földi missziójának mennyei-szellemi előkészüléséről értesülünk, nem zárja ki, hogy talán egyik-másik közülünk valamelyik csoportban ott volt, illetve mint kicsikék jelen voltunk, és már éreztük vele együtt a későbbi földi vándorlásunk tényét. Bele is egyeztünk, és igent mondtunk a nehéz úthoz.

Sőt a kinyilatkoztatás olvasása folyamán egynémely jelenetben otthon is érezzük magunkat; tehát a szívünk számára nem idegenek: a fellépések helyei, az Atya, a fejedelmek stb. Még akkor sem érezzük magunkat kívülállóknak, mikor az Atya beszédét nem értjük, de valóban szívünkben sejtjük a mondanivalóját; hiszen, amit nem ért az ész, azt bizony megérti a szív.

A legtöbb isteni dolgot majd megértjük, ha újra visszatérünk a világosságba, ahonnan származunk, és az Atyánk oltárára tesszük az átszellemített tulajdonságokat, melyeket visszaviszünk magunkkal a sötétségből áldozathozatali javak gyanánt. Örömmel vesszük tudomásul a leírás olvasásakor, hogy miután elhagyjuk e földi burkot, a nevelő iskolát, átmegyünk egy magasabb fokú osztályba, feltéve, ha hűségesen végezzük feladatunkat.

Ezt kívánjuk valamennyi olvasónak a drága jóságos Atyánk kegyelméből!

Stefan Leitermann

Anita wolf fontosabb leírásai

1. Az Ős tér- és időbeli örökkévalósága (A szellemi ősi teremtés)
Ur-Ewigkeit in Raum und Zeit
2. A pátriárka (Ábrahám; Krisztus előtt kb. 2000)
Der Patriarch Múriel ősi főangyal földi életének története
A komolyság hordozója
3. Mózes halálakor (Kr. e. kb. 1500)
Als Mose starb Urániel szellemisége
A rend hordozója
4. PHALA - El phala (Józsué; Kr. e. kb. 1840) (e.: fala – el fala)
PHALA - El phala Perutám szellemisége, 3. űr-angyal
Az Ős papságának 3. hordozója
5. A bírói tisztség (Debóra; Kr. e. kb. 1450)
Das Richteramt Az Istentől áldott asszony nehéz feladata
6. A moábi Ruth (A bírák ideje) Ruth és Naémi története
Ruth, die Moabitin Áldozatkész asszony, Dávid ősanyja
7. Az egy (Dávid; Kr. e. kb. 1080)
Der Eine Sámuel élete és működése
8. A tisbei Illés (Kr. e. 876 – 854)
Der Thisbiter Michael szellemisége
Az akarat hordozója
9. És lett világosság (Ézsaiás; Kr. e. kb. 740)
Und es ward hell Zúriel szellemisége
A bölcsesség hordozója
10. Egy próféta (Zakariás; Kr. e. 743)
Ein Prophet Anita utolsó leírása – 1985
11. A nagy Babilon (Dániel; Kr. e. 597 – 530)
Babylon, du Große Királyi próféta
12. Egy angyal a Földön (Tóbiás; Kr. e. 520)
Ein Engel auf Erden Egy vak látóvá lesz

-
13. Sankt Sanktuarium (Jób; Kr. e. 500 – 400)
Sankt Sanktuarium Alániel szellemisége
A türelem hordozója
 14. Távol a Földtől (Simeon; röviddel Krisztus születése előtt)
Fern von der Erde her Gábriel szellemisége
Az irgalmasság hordozója
 15. Az áruló és a zelóták (Jézus tanító idején)
Der Verräter und die Zeloten
 16. Négy határkő Jézus születése, Gecsemáné,
Die vier Marktsteine Golgota, Isten irgalmassága mint ítélet
 17. Ha olyanok nem lesztok, mint a gyermekek (Krisztus idején)
Wenn ihr nicht werdet wie die Kinder
 18. Hívás az úrból (Krisztus idején és utána)
Ruf aus dem All
 19. A fogoly (János, a látnok a Patmosz szigeten;
Der Gefangene Krisztus után kb. 70 – 90)
 20. A kegyelmi könyv (János jelenéseinek megfejtése)
Das Gnadenbuch Hénok [Énok (szeretet)] és Illés (akarat)
nem hal meg. Nyilvánvaló szimbólumok
Krisztusra
 21. Az ismeretlenek (Középkorszak)
Die Unbekannten Az inkvizíció idején
 22. Karmatha (Lorber Jakab; 19. évszázad)
Karmata Szellemi felkészülés a földi misszióra
 23. Az örök világosság (20. század)
Das ewige Licht Technika, modern emberiség,
mene-tekel-ufarszin

Eddigi kiadványaink:**Legyen világosság a szívekben!**

Kiadási év: 2002 ISBN 963 206 233 3

Tartalom:	A Genezáret tavánál <i>Die Schiffspredigt</i>
	A laodiceai levél <i>Der laodizener Brief</i>
	Abgarus levélváltása Jézussal <i>Briefwechsel Jesu mit Abgarus</i>
	A háromnapi jelenet <i>Drei Tage im Tempel</i>
	Lorber Jakab isteni küldetése <i>Göttliche Sendung Jakob Lorbers</i>

Jakab evangéliuma

Kiadási év: 2006 ISBN 963 229 43 19

Tartalom:	Jézus gyermek- és ifjúkora <i>Das Jakobus-Evangelium</i>
	(Függelékkel 330 oldal)

Következő kiadások feldolgozásban:

Helen Keller:	Egy süket, néma és vak írásaiból
Lorber Jakab:	Isten háztartása